

Централізована бібліотечна система
Деснянського району м. Києва

Центральна районна бібліотека
ім. П. Загребельного

Творчі діячі Деснянського району міста Києва

Біобібліографічний довідник

Київ, 2019

Творчі діячі Деснянського району міста Києва
: біобібліографічний довідник / уклад.: ЦРБ ім. П.
Загребельного [та ін.] ; відповід. ред. Баранова Н. А. –
Київ. – 2019. – 170 с. : фот.

У довіднику систематизовано й висвітлено різноманітний матеріал про творчих діячів – художників, скульпторів, майстрів народної творчості, артистів, композиторів, тощо, які проживали або проживають в даний час у Деснянському районі м. Києва.

Прізвища митців у розділах подані за алфавітом.

Біографічна довідка містить стислі відомості про життєвий та творчий шлях.

В межах розділів бібліографічний опис джерел згруповано за алфавітом прізвищ авторів та назв творів.

Бібліографія складається з джерел про творчу, діяльність: книг, журнальних та газетних статей, інтернет-ресурсів.

Видання підготовлено бібліотеками ЦБС Деснянського району м. Києва на базі їх фондів та матеріалів, відображених на web-сайтах Інтернету.

Джерела подано за період з 1995 по 2019 роки.

Відбір матеріалу закінчено 28 лютого 2019 року.

Видання буде корисним краєзнавцям, викладачам та студентам мистецтвознавчих спеціальностей, культурологам, бібліотечним працівникам і всім, кого цікавить культурне життя Деснянського району та творча діяльність його митців.

Укладачі: ЦРБ ім. П. Загребельного,
бібліотека ім. В. Кучера,
бібліотека ім. С. Олійника,
бібліотека ім. Ю. Гагаріна,
бібліотека № 115,
бібліотека № 119,
бібліотека № 151

Відповідальний редактор: Баранова Н. А.

Контактна інформація:

м. Київ, вул. Драйзера, 6

e-mail: library141@ukr.net

веб-сторінка: <http://desnabib.kiev.ua>

<http://www.facebook.com/desnabib>

ВСТУП

*Пізнай свій край, себе, свій рід, свій народ,
свою землю – і ти побачиш свій шлях у життя...*

Григорій Сковорода

Нема в людини місця дорожчого, ніж те, де вона народилась, землі, на якій зросла...

Людина залишає на землі багато свідчень своєї діяльності. Усе, що вона говорить чи пише, усе, що вона виготовляє, усе, до чого доторкається – дає нам свідчення про неї.

Маленька намистина, яку знайшли в землі, пожовклі сторінки старої книги, герб на будинку, картина на стіні – усе це «сліди» минулого.

До одних з них можемо доторкнутись рукою, про деяких прочитати, а інші дадуть нам уявлення про те, як люди сприймають себе і навколишній світ, як оцінюють історичні події, як пишуть повісті і романи, як творять музику чи художні полотна.

Щоб по-справжньому любити рідний край, слід вивчати його історію, мову, культуру, добре знати талановитих людей, які живуть поруч.

Дане видання знайомить з краями, які відомі не тільки в нашій країні, але й далеко за її межами, які своїми здобутками прославили минуле і творять сьогодення нашого Деснянського району та України.

Видання не є вичерпним, краєзнавчо-дослідницька діяльність щодо виявлення талановитих земляків, які народилися, проживали або проживають у нашому районі, триватиме.

ЗМІСТ

Передмова	2
Вступ	4

ЖИВОПИС І СКУЛЬПТУРА

Ганушкевич Цезарій Мар'янович

Біографія	11
Творча діяльність	12
Творчі серії	12
Бібліографія	14

Горловий Михайло Петрович

Біографія	16
Творча діяльність	17
Персональні виставки	18
Групові виставки	18
Автор пам'ятників	21
Співавтор пам'ятників	21
Співавтор меморіальних дощок	21
Учасник Міжнародних симпозіумів	22
Відзнаки та нагороди	23
Бібліографія	23

Інгула Галина

Біографія	25
Творча діяльність	26
Персональні виставки	29
Веббіографія	30

Книш Софія Миколаївна

Біографія	35
Творча діяльність	36
Софія Книш – художник	36
Персональні виставки	37
Софія Книш – письменник	39
Твори письменниці	39
Веббіографія	40

Мовчан Віталій Федорович

Біографія	44
-----------	----

Творча діяльність	45
Основні виставки	46
Художня галерея	46
Відзнаки	48
Веббіографія	48
Романовський Ігор Миколайович	
Біографія	49
Творча діяльність	49
Виставки	54
Відзнаки та нагороди	55
Веббіографія	55
Смага Алла та Наталя	
Смага Наталя, біографія	57
Творча діяльність	57
Нагороди	60
Смага Алла, біографія	60
Бібліографія	61
Титуленко Володимир Сергійович	
Біографія	62
Творча діяльність	62
Виставки	64
Веббіографія	64
Франчук Валерій Олександрович	
Біографія	65
Творча діяльність	67
Основні творчі роботи	67
Персональні виставки	68
Художня галерея	74
Відзнаки та нагороди	75
Бібліографія	67
Шкребель Григорій Павлович	
Біографія	79
Творча діяльність	80
Художня галерея	80
Веббіографія	81

ПРИКЛАДНЕ МИСТЕЦТВО. НАРОДНІ ПРОМИСЛИ

Протчева Тетяна Іванівна

Біографія	82
Творча діяльність	83
Досягнення	86
Виставки	87
Бібліографія	89

ХОРЕОГРАФІЯ

Шелудько Андрій Григорович

Біографія	91
Творча діяльність	94
Творчі постановки	95
Відзнаки та нагороди	96
Бібліографія	96

ЕСТРАДА

Краснюк Віталій Миколайович

Біографія	97
Творча діяльність	98
Відзнаки та нагороди	98
Твори митця	99
Бібліографія	99

Савченко Семен Васильович

Біографія	100
Творча діяльність	100
Вебліографія	101

Саїки Галина та Ігор

Біографія	102
Творча діяльність	104
Наукові праці	104
Відзнаки	104
Вебліографія	105

ТЕАТР. КІНОМИСТЕЦТВО

Брондуков Борислав Миколайович

Біографія	106
Творча діяльність	107
Кращі ролі у стрічках	109
Фільмографія	109
Відзнаки та нагороди	112
Вшанування пам'яті	112
Бібліографія	112

Демерташ Віктор Костянтинівич

Біографія	116
Творча діяльність	116
Відзнаки та нагороди	118
Вебліографія	119

Поволоцький Ілля Якович

Біографія	120
Творча діяльність	120
Почесні звання	123
Вебліографія	123

Сердюк Лесь Олександрович

Біографія	124
Творча діяльність	125
Вибрані театральні твори	125
Фільмографія	126
Відзнаки та нагороди	128
Вебліографія	128

Тихомиров Анатолій Юрійович

Біографія	130
Творча діяльність	130
Бібліографія	132

Черкаський Давид Янович

Біографія	134
Творча діяльність	135
Фільмографія	136
Автор стрічок	136

Відзнаки та нагороди	137
Посади, титули	138
Бібліографія	138
Яковенко Олександр Михайлович	
Біографія	140
Творча діяльність	140
Відзнаки та нагороди	140

МУЗИКА

Бондаренко Олександр Володимирович	
Біографія	141
Творча діяльність	141
Відзнаки та нагороди	143
Вебліографія	143
Жилінський Олександр Євгенович	
Біографія	145
Творча діяльність	145
Відзнаки та нагороди	148
Вебліографія	149
Журавицький Вадим Михайлович	
Біографія	150
Творча діяльність	150
Твори	151
Відзнаки та нагороди	153
Бібліографія	153
Заєць Петро Петрович	
Біографія	154
Творча діяльність	155
Творча спадщина	156
Відзнаки та нагороди	156
Вебліографія	157
Кива Олег Пилипович	
Біографія	158
Творча діяльність	159
Твори	160

Композиторська фільмографія	161
Відзнаки та нагороди	163
Бібліографія	163
Красовський Іван	
(Тодорюк Іван Іванович)	
Біографія	165
Творча діяльність	166
Альбоми	166
Відзнаки та нагороди	167
Вебліографія	167
Кузик Валентина Володимирівна	
Біографія	169
Творча діяльність	170
Відзнаки та нагороди	172
Бібліографія	172
Мрежук Павло	
Біографія	175
Творча діяльність	175
Відзнаки та нагороди	176
Вебліографія	176
Чембержі Михайло Іванович	
Біографія	178
Творча діяльність	179
Твори	180
Відзнаки та нагороди	181
Бібліографія	182

ЖИВОПИС І СКУЛЬПТУРА

Ганушкевич
Цезарій Мар'янович
(нар. 1953 р.)

український графік і живописець

Біографія

Народився 20 серпня 1953 року у селі Ярова Слобідка Дунаєвецького району Хмельницької області в селянській багатодітній родині.

У 1971 році закінчив Морозівську середню школу.

У 1974-1975 роках, після служби в армії, навчався у студії образотворчого мистецтва при Київському Жовтневому палаці (викладачі: Родін М., Гуляєва М.).

1979-1985 — навчався в Українському поліграфічному інституті ім. Івана Федорова (факультет книжної графіки. Здобув спеціальність «художник — графік, художнє оформлення друкованої продукції».

1990-1993 — редактор відділу художнього оформлення журналу «Наука і суспільство».

1993 — головний художник журналу «П'ята пора».

1995-1996 — головний художник журналу «Ukraine», художній редактор журналу «Старт».

1997-2011 — провідний художник видавництва «Педагогічна преса».

З 2012 року – на творчій роботі.

Творча діяльність

Художник працює в галузі живопису та графіки. Його ім'я занесено до "Енциклопедії Сучасної України".

Творча манера художника – напівформальний реалізм, гра площин, емоційно насичених контрастів. Для творчості характерне розроблення композицій та мозаїчність колориту; усе об'єднує енергія кольору, у світловому потоці якого митець відчувається природно.

Активний учасник всеукраїнських художніх виставок (більше 40 групових та персональних виставок).

Роботи знаходяться у приватних колекціях в Україні, Росії, Німеччині, Австрії, Англії, Іспанії, Італії, Канаді, Єгипті.

Творчі серії

«Моє місто» (1999), «Натюрморти» (2000); серія портретів (1993): «Подільська Мадонна», «Струни вічності»; «Мозаїка літа» (1996), «Філософія простору» (1998), «Осінь» (1998), «Осінь на Поділлі» (1998), «Зелений пейзаж» (2000), «Синій пейзаж» (2000), «Вікно у вічність» (2001), «Південний мотив» (2001), «Вінок надії» (2001), «Осінь у горах» (2001), «Гарний настрій» (2001), «Верба» (2004), «Соняхи» (2004).

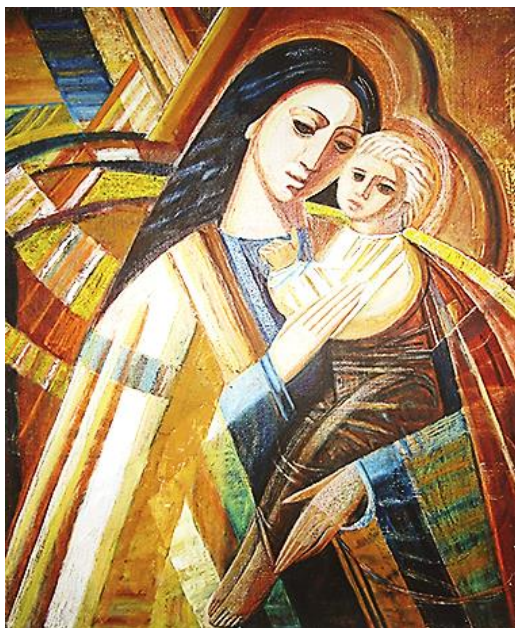

Верби, 2000

Зима, 2006

Подільська мати, 1993

Бібліографія

Воліковська, Уляна. Бузкове віяння весни [Текст] // Освіта України. – 2007. – № 32.

Ганушкевич Цезарій Мар'янович [Текст] // Енциклопедія сучасної України. [У 30 т.]. Т. 5. Вод-Гн / ред. кол. І. М. Дзюба [та ін.] ; НАН України, НТШ, Координаційне бюро енциклопедії сучасної України НАН України. — Київ, 2006. – С. 379-380 : фот.

Давиденко, Валентина. Знак оклику — життю [Текст] // Слово просвіти. – 2008. – Ч. 34.

Давиденко, Валентина. Космічні сталкери і земні пейзажі [Текст] // Слово просвіти. – 2006. – Ч. 26.

Давиденко, Валентина. Маляватиму вербу плакучу [Текст] // Київ. – 2010. – № 2.

Давиденко, Валентина. Небо в горішньому вікні [Текст] // Україна. – 1999. – Ч.12.

Короденко, Максим. Порух пензля створює досконалість [Текст] // Освіта України. – 2008. – № 84/85.

Ламонова, Оксана. Багатобарвний світ Ганушкевича [Текст] // День. – 2011. – № 7.

Нестеренко, Петро. З-під сузір'я Лева [Текст] // Українська культура. – 1997. – № 8/9.

Овчаренко, Едуард. Казка від Цезарія Ганушкевича [Текст] // Слово просвіти. – 2016. – № 16.

Олійник, Світлана. Розмаїття таланту художника Ганушкевича [Текст] // Дунаєвецький вісник. – 2008. – № 65/66.

Романюк, Людмила. Всесвіт Ярової Слобідки [Текст] // Жинка. – 1995. – № 11.

Романюк, А. Хто скаже: Коли і як народжується художник? [Текст] // Жінка. – 1995. – № 11.

Свістун, Віра. Народжений на Хмельниччині, закоханий у життя [Текст] // Нація. – 2017. – № 2.

Художник жіночих образів та квітів... [Текст] // Володимирська, 15. – 1997. – № 5.

Чепельська, Тамара. Світ, в якому життя таке яскраве... [Текст] // Іменем закону. – 2001. – № 7.

Шулікін, Дмитро. Грає кольорами небо грозове [Текст] // Освіта України. – 2006. – № 47.

Яновська, Людмила. Джазова палітра Цезарія Ганушкевича [Текст] // Київ. – 2013. – № 6. – С. 188-189.

Яновська, Людмила. Кольори не того краму [Текст] // Вісті. – 2008. – № 51.

Яновська, Людмила. На що полює Цезарій XII // Урядовий кур'єр. – 2013. – № 149.

Яворська, А. Полотна митця надихають, зачаровують, хвилюють [Текст] : [про Цезарія Ганушкевича] // Українська мова і література в школах України. – 2014. – № 11. – С. 10.

**Горловий
Михайло Петрович**
(нар. 1952 р.)

скульптор, поет, живописець,
член Національної Спілки
Художників України,
член Національної Спілки
Письменників України

Біографія

Народився 19 жовтня 1952 року в селі Щербанівка
Обухівського району Київської області.

«Золота»

У 1986-1992 роках навчався в
Академії образотворчого мистецтва
та архітектури на факультеті
скульптури, викладачі В. Борисенко,
І. Макогон.

Працював на виробництві
головним художником у РБУ-1
«Київзеленбуду».

З 1977 р. бере активну участь
у всеукраїнських виставках.

Член Національної спілки художників
України (1993).

Член Творчого об'єднання скульпторів і живописців
“Світовид”.

Член Національної спілки письменників України
(1998).

Дипломант тринадцяти міжнародних симпозіумів
“Скульптура в камені” в Лівані, Україні та Росії.

Автор пам'ятників в бронзі і граніті.

Творча діяльність

Для творчості Горлового характерне використання фігуративної пластики з вирішенням об'ємів площинами, орнаментативної пластики кольором та лініями.

Монументальним роботам Михайла Горлового не властиві велич та вражаючий розмір. Насамперед це духовна велич образу, котра межує з ліризмом...

Викрадення Європи

Митець завжди усвідомлював, що вияв скульптора – це насамперед вияв не тільки його індивідуальності, а й традиції, історії, ментальності свого народу. Він щиро відданий трипільській культурі, постійно живе в ній.

У той же час він є модерним скульптором, що гідно представляє питоме українське мистецтво.

Трипільський торс

Персональні виставки

- 1987–1989 – Обухівський історико-краєзнавчий музей.
- 1994 – *"Ми – Трипільці"*. Національна галерея України. Київ. Україна.
- 1995– *"Трипілля"*. Галерея "Грифон". Київ. Україна.
- 2002– *"Я – Скит з Трипільських праглибин"*. Національний музей Т. Г. Шевченка. Київ. Україна.
- 2003–2004 – Фестивалі *"Ржищівський вінок"*. Ржищів. Україна.
- 2007 - Українсько-канадська мистецька фундація. Торонто. Канада.
- 2007 – Український історичний фонд. Едмонтон. Канада.
- 2008 – Мистецький центр. Калгері. Канада.
- 2012 – Музей Української літератури *"Мізекнсько-Трипільське коріння"*. Київ. Україна.
- 2017 – Муніципальна Галерея мистецтв ЦРБ ім. П. А. Загребельного. Деснянський р-н. м. Київ. Україна.

Групові виставки

- 1977 - Центральний виставочний комплекс Київ. Україна.
- 1980 - Будинок культури заводу "Більшовик". Київ. Україна.

Живопис і скульптура

- 1990-1992 Всеукраїнські весняні виставки. ЦБХ. Київ. Україна.
- 1990-1994 Всеукраїнські осінні виставки. ЦБХ. Київ. Україна.
- 1991 - Всеукраїнська виставка "500 років Козацтва України". ЦБХ. Київ. Україна.
- 1993 - Всеукраїнська виставка "Голодомор в Україні 1932-1933 рр". Київ. Україна.
- 1994 - Конкурс "Київська скульптура - 94". Галерея "Київ". Київ. Україна.
- 1995 - Виставка "Весна". Галерея "Київ". Київ. Україна.
- 1995 - Виставка "Осінь палітра Києва". Галерея "Лавра". Київ. Україна.
- 1995 - Всеукраїнська виставка "До 400-річчя Богдана Хмельницького". Київ. Україна.
- 1996 - Виставка "Україна-Грузія". Галерея "Київ". Київ. Україна.
- 1997 - Виставка "350 років композитору Артемію Веделю". Києвомогилянська Академія. Київ. Україна.
- 1998-1999 - Всеукраїнська виставка "Весна". ЦБХ. Київ. Україна.
- 1999 - "Триєнале-99". ЦБХ. Київ. Україна.
- 1999. 2000. 2004. 2006. 2007. 2010 - Всеукраїнські виставки "Осінь". ЦБХ. Київ. Україна.
- 1999 - Всеукраїнська виставка "Різдвяний салон". ЦБХ. Київ. Україна.
- 2000 - Виставка творчого гурту "Світовид". Національний музей Т.Г.Шевченка. Київ. Україна.
- 2000 - Виставка, присвячена творчості мистецтвознавця В. Підгори. Національний музей Т. Г. Шевченка. Київ. Україна.
- 2001 - Виставка творчого гурту "Світовид". Національний музей Т. Г. Шевченка. Київ. Україна.

Живопис і скульптура

- 2001 - Всеукраїнська виставка до дня художника. ЦБХ. Київ. Україна.
- 2003 - Всеукраїнська виставка "Весняний салон-2003. ЦБХ. Київ. Україна.
- 2005 - Всеукраїнська виставка. ЦБХ. Київ. Україна.
- 2006 - Всеукраїнська художня виставка "Україна від Трипілля до сьогодні в образах сучасних художників". ЦБХ. Київ. Україна.
- 2007-2010 - Великий скульптурний салон. Український Дім. Київ. Україна.
- 2008-2010 - Всеукраїнська художня Різдвяна виставка. ЦБХ. Київ. Україна.
- 2008 - Всеукраїнська художня виставка "Україна від Трипілля до сьогодні в образах сучасних художників". Київ-Луганськ-Львів-Ужгород. Україна.
- 2008 - Всеукраїнська художня виставка до дня художника. ЦБХ. Київ. Україна.
- 2010 - Всеукраїнська художня виставка "Україна від Трипілля до сьогодні в образах сучасних художників". ЦБХ. Київ. Україна.
- 2010-2011 - Виставка мистецького гурту "Світовид". Національний музей Т. Г.Шевченка. Київ. Україна.
- 2011 - Великий скульптурний салон. Мистецький Арсенал. Київ. Україна.
- 2011 - Всеукраїнське триєнале по скульптурі. ЦБХ. Київ. Україна.
- 2012 - Всеукраїнська художня виставка "Україна від Трипілля до сьогодні в образах сучасних художників". ЦБХ. Київ. Україна.
- 2013 - Великий скульптурний салон. Мистецький Арсенал. Київ. Україна.

Живопис і скульптура

- 2015 - Всеукраїнська художня виставка "Україна від Трипілля до сьогодення в образах сучасних художників". ЦБХ. Київ. Україна.

Автор пам'ятників

- 1989 – Жертвам Голодомору 1932-1933 рр. с. Щербанівка.
- 2002 – Степану Бандері м. Бучач. Тернопільська обл.
- 2009 – Жертвам Голодомору 1932-1933 рр. Обухівський р-н, селище Козин на Київщині.
- 2009 – Жертвам Геноциду українського народу. Кагарлицький р-н, с. Зікрачі на Київщині.

Співавтор пам'ятників

- 1995 – Гетьману Івану Виговському. Обухівський р-н, с. Германівка на Київщині.
- 1996 – Легендарній медсестрі 1941-1945 рр. Олені Ковальчук. Обухівський р-н, с. Германівка на Київщині.
- 1997 – 1000-ліття с. Трипілля. Обухівський р-н, с. Трипілля на Київщині.
- 1999 – Григорію Косинці. Обухівський р-н, с. Красне на Київщині.
- 2000 – Першовідкривачеві Трипільської культури Вікентію Хвойці. Обухівський р-н, с. Трипілля на Київщині.
- 2003 – Воїнам-афганцям. Обухівський р-н, м. Обухів на Київщині.
- 2005 – Уласу Самчуку м. Рівне.

Співавтор меморіальних дощок

- 1994 - Гетьману України Пилипу Орлику, м. Київ.
- 1995 - Андрію Малишку, м. Обухів.
- 1997 - Леоніду Коваленку, м. Київ.
- 1998 - Василю Швецю, м. Київ.

Живопис і скульптура

- 1999 - Василю Чухлібу, м. Українка.
- 2001 - Петру Швецю, с.Гусачівка.
- 2017 - Художниці Парасці Коломийко, м. Обухів.

Учасник міжнародних симпозіумів

«Скульптура в камені»

- 1998 – м. Рашана. "Пісня з України". Ліван.
- 2000 – м. Алей. "Амазонка-Сарматка". Ліван.
- 2000 – м. Київ. "Крижана русалка". скульптура з криги. /Гран-прі/. Україна.
- 2001 – м. Расельматен. "Тетянина весна". Ліван.
- 2001 – м. Алей. "Весна". Ліван.
- 2002 – м. Зук-Мікаель. "Материнство" Ліван.
- 2003 – м. Білос. "Берегиня". Ліван.
- 2004 – м. Зук-Мозбек. "Дана". Ліван.
- 2004 –м. Ржищів. "Дана пишна". Україна.
- 2005 – м.Зук-Мікаель. "Русалія". Ліван.
- 2006 – м. Зук-Мозбек. "Закохані". Ліван.
- 2007 – м. Ржищів. "Літописець Велесової книги". Україна.
- 2008 – м. Вишгород. "Діва Марія". Україна.
- 2009 –"Щедрість". Ліван.
- 2010 – м. Амшит. "Муза". Ліван.
- 2011– м. Амшит. "Русалка". Ліван.
- 2012 – м. Пенза. "Ніжність". Росія.
- 2014 – м. Ірпінь. "Добрий лев". Україна.
- 2016 – м. Староконстантинів. "Гайдамаки". Україна.

Роботи автора знаходяться у колекціях Національних і приватних музеїв України та зарубіжжя (Канади, США, Фінляндії, Франції, Сербії, Австрії, Лівану, Марокко, Сирії, Англії, Іспанії).

Окремі роботи зберігаються в Музеї історії Києва, Обухівському історико-краєзнавчому музеї, Музеї українського сучасного мистецтва (Київ).

Як письменник друкується від 1970 року.

Автор книг поезій та спогадів:

- «Я – скит з трипільських праглибин» (1996),
- «Діти Дажбога» (2000),
- «Дорога в Україну» (2002),
- "Поезія в камені" (2011),
- «Скульптура» (2012),
- «Щербанівка: нариси з історії села Щербанівки на Обухівщині» (2014).

Відзнаки та нагороди:

- Лауреат премії ім. Гнипів за «Монументальну пропаганду діячів Української культури».
- Нагороджений медаллю «Будівничий України» Всеукраїнського товариства «ПРОСВІТА».
- Лауреат «ГРАН ПРІ», «Скульптура з криги» (2000).

Бібліографія

Баранов, Віктор. Дажбожий нащадок з трипільського лона [Текст]. – Київ. – 2002. – № 9. – С. 186-188.

Баранов, Віктор. До Михайла по добро [Текст] // Київ. – 1996. – № 5/6.

Большот, Станіслава. Поезія в камені [Текст] // Літературна Україна. – 2011. – 10 квіт.

Горловий Михайло Петрович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Електрон. текст. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%BE%D1%80%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D0%B9_%D0%9C%D0%B8%D1%85%D0%B0%D0%B9%D0%BB%D0%BE_%D0%9F%D0%B5%D1%82%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0

[%B8%D1%87](#), вільний (дата звернення: 10 серпня 2017).

– Назва з екрана. – Мова укр.

Горловий Михайло Петрович [Електронний ресурс] : [життєвий та творчий шлях] / НВК «СЗОШ-ЗОШ І-ІІІ ст. № 1 ім. А. Малишко». – Електрон. текст. – Режим доступу:

http://obukhivsch1.ucoz.ua/index/mikhajlo_gorlovij/0-138, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Лісовська, Єва. Закоханий у форми і площини [Текст] // Обухівські вісті. – 2002. – 23 листоп.

Михайло Горловий. Скульптура [Образотворчий матеріал] : [мистецький альбом]. – Київ : Дорадо-Друк, 2012.

Овчаренко, Едуард. «Золота» творчість Михайла Горлового [Електронний ресурс] : [у Муніципальній галереї мистецтв Деснянського району столиці відкрили виставку українського скульптора й живописця, члена НСХУ Михайла Горлового] // Портал новин i-ua.tv. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://i-ua.tv/index.php?newsid=11568>, вільний (дата звернення: 14.11.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Сорока, Юрій. Там, де Михайло Горловий, там Україна [Текст] // Українська культура. – 2016. – № 5. – С. 4-7.

Фришко, Влад. В природі все просто [Текст] // Теленеделя. – 1996. – 5 верес.

Чуйко, Тетяна. Трипільська школа [Текст] // Українська культура. – 2003. – № 3/4.

Яковлева, Наташа. Отец и дочь // Досьє досуга. – 1996. – 6 верес.

Яремчук, Андрій. І він - у тій сльозі [Текст] // Українська культура. – 2006. – № 3/4. – С. 19-20.

Інгула Галина

(нар. 1981 р.)

українська художниця,
член Київської спілки нечуючих
художників «Натхнення»

Біографія

Біографія Галини Інгули – це чудовий приклад того, що людина завжди знайде можливості, якщо вона чогось прагне.

Народилась 30 січня 1981 року у місті Коростені Житомирської області.

Батько Галини - український журналіст і письменник Валерій Нечипоренко, мати – українська журналістка Любов Нечипоренко.

Малювала з дитинства, особливо любила моделювати і розмальовувати одяг для своїх паперових ляльок.

У 1996 році сім'я переїхала до Києва. Тут Галина продовжувала навчання і закінчила спеціальну школу для слабочуючих дітей з образотворчими здібностями.

Після школи тривалий час шукала себе: опановувала кондитерську справу, вивчала художній розпис по дереву та різьбярство, займалася петриківським розписом, працювала веб-дизайнером.

Кілька років навчалась у творчій майстерні відомого київського художника Костянтина Косаревського, який порадив не просто копіювати, а шукати свою неповторну манеру, показати своє бачення світу.

Вирішальним у пошуку творчого шляху став 2003 рік, коли вона професійно зайнялася живописом і почала експериментувати зі спіралями, трикутниками та іншими геометричними фігурами, з яскравими

кольорами. В результаті народився свій авторський фентезійний стиль.

Велику підтримку художниці завжди надавали батьки та рідний брат, а знайомство з чоловіком та взаємне кохання дало новий виток розвитку її таланту: *«Любов надихнула мене на творчість і дала сили розвиватися і шукати себе. Коли я полюбила, я придумала свою «планету Інгула», свій власний неповторний стиль. Якби не було цього почуття, я, можливо, і не досягла би такого успіху».*

Разом із чоловіком Галина виховує дочку: *«Зі всіх звуків на світі мені найбільше хочеться почути як говорить моя дочка»*, - каже вона.

Галина Інгула небайдужа до громадського життя. Бере активну участь у благодійних акціях та художніх аукціонах. Кошти, виручені від продажу робіт художниці, йдуть людям, які потребують матеріальної допомоги.

Творча діяльність

Світ художниці позбавлений звуків, зате він наповнений фарбами.

Авторський стиль Галини Інгули вирізняє сміливе поєднання яскравих кольорів і багатство геометричних форм.

Художниця пише картини в сміливих яскравих тонах, при цьому вони виглядають не кричущо, а життєрадісно і весело.

Галина Інгула працює у двох стилях — класичний реалізм та фентезі. Вона вважає, що фантазія і реальність повинні співіснувати в житті кожної людини, що вони — два крила людської надії.

Живопис і скульптура

Перша робота «Комета» започаткувала серію полотен «Планета Інгула».

Це - фантастична і феєрична планета, де існують живі істоти дивних геометричних форм, чудернацькі квіти і привертають увагу несподівані яскраві кольори.

Це величезний світ, де завжди багато світла, тепла, де вирує цікаве і насичене життя зі своїми волелюбними правилами.

У травні 2005 року в Державному політехнічному музеї НТУУ «КПІ» відкрилась перша виставка Галини. Вона так і називалась – «Планета Інгула». Виставка мала успіх, і це надихнуло художницю на подальшу працю. Відтоді Галина Інгула повірила в себе, в свої сили. Художниця сміливо експериментує зі стилями і фарбами. При цьому не забуває і про *класичний реалізм*.

Багато робіт присвячує квітковим композиціям, де з любов'ю виписана кожна пелюстка.

У реалістичному стилі виконані «Куточок столичного парку», «Дідусь відпочиває в парку», а також — «Зірки та вогні», «Рожевий ранок на сільському озері», «Церква в Лук'янівці»...

Природа в Галини дивовижно життєрадісна, всі пейзажі та натюрморти надзвичайно яскраві.

Переживання Галини Інгули за долю своєї країни вилилися в мальовничу картину *"Молитва за країну"*.

Живопис – не єдине захоплення Галини Інгули. Вона відкрила для себе нове поле діяльності: шити та розмальовувати авторські м'які іграшки та подушки. Розписує вироби у стилі петриківського розпису, освоює настінний розпис.

У 2007-му видавництво "Кальварія" для обкладинки до книги французького прозаїка і критика Моріса Бланшо *"Простір літератури"* використало дві картини художниці - *"Вечірній човен"* і *"Риболовля на планеті Інгула"*.

У 2012 році видавництво "Кальварія" взяло одну з картин художниці за обкладинку посмертного видання вибраних творів її батька, українського письменника і журналіста, Валерія Нечипоренко.

Роботи художниці зберігаються у Музеї українського народного декоративного мистецтва, вітчизняних музеях та бібліотеках, приватних колекціях в Україні, Франції та Чехії.

Тільки у київських приватних колекціях — більш як сотня картин Галини Інгули. Така популярність пояснюється надзвичайною барвистістю її творів.

Її шлях до успіху – нелегкий, але інколи не людина обирає шляхи, а шляхи обирають людину. Шляхи Галини Інгул сповнені барвами.

Персональні виставки

2005 – «Планета Інгула». Київ. Державний політехнічний музей КПП; Коростень, міська рада (до 1300 річчя міста);

- «Похорон надій, що не відбувся». Київ, Галерея Києво-Могилянської академії;

2006 – «Два крила надії». Київ, Державна архітектурно-будівельна бібліотека;

- «Дві фантазії в далекому Парижі». Париж, арт-кафе «Каскад»;

2007 – «Зорі дальньої планети, квіти ближнього села». Київ, КМДА;

- «У пошуках забутих кольорів». Київ, Національна спілка письменників України;

- «Літо на двох планетах». Київ, Національна парламентська бібліотека;

- «Святкування осені». Київ, Музей українського народного декоративного мистецтва;

2012 – Участь у П'ятій бієнале сучасного образотворчого мистецтва глухих митців «Мистецтво Леонардо да Вінчі»

2014 – «Віра. Надія. Любов». Київ, Арт-галерея Національної парламентської бібліотеки;

2017 – «Планета Інгула. Моменти щастя». Київ, галерея “Висоцький на Воздвиженці”;
- «Сльшати серцем». Полтава.

Учасниця колективних виставок: в Українському домі, галереї «Лавра», Театрі на Подолі у м. Києві, а також виставок українських художників за кордоном: у Мюнхені, Празі, Римі та на Мальті.

Вибліографія

Інтерв'ю

Інгула, Галина. “Головне – мати бажання, а шлях до самореалізації знайдеться” [Електронний ресурс] : [інтерв'ю] / вела Оксана Зайцева // Ресурсний Центр ГУРТ. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://www.gurt.org.ua/interviews/18050/>, вільний (дата звернення: 15.05.2013). – Назва з екрана. – Мова укр.

Інгула, Галина. "Искусство – это моя жизнь" [Електронний ресурс] : [інтерв'ю] / вела Надежда Осауленко // Сайт соціального проекту “Одаренные”. – Електронний текст. – Режим доступу: <https://odarennie.com.ua/stati/galina-ingula-iskusstvo-eto-moja-zhizn/>, вільний (дата звернення: 22.06.2015). – Назва з екрана. – Мова рос.

Інгула, Галина. “На планеті Інгула завжди тепло і яскраво світить сонце” [Електронний ресурс] : [інтерв'ю] / вела Оксана Луцєвська // Час і Події. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://www.chasipodii.net/article/2523/>, вільний (дата звернення: 25.01.2008). – Назва з екрана. – Мова укр.

Ингула, Галина. «Отец всегда говорил, что нужно заниматься только тем, что действительно нравится» [Електронний ресурс] : [інтерв'ю] / вела Надежда Осауленко // Сайт соціального проекту «Одаренные». – Електронний текст. – Режим доступу: <https://odarennie.com.ua/stati/galina-ingula-otets-vsegda-govoril-chto-nuzhno-zanimatsja-tolko-tem-chto-dejstvitelno-nravitsja/>, вільний (дата звернення: 02.11.2015). – Назва з екрана. – Мова рос.

Статті про митця

Алчанова, Олена. Світ тиші: як живуть нечуючі в Україні [Електронний ресурс] // THEDEVOSHKI. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://thedevochki.com/2016/10/20/mir-tishinyi-kak-zhivut-neslyishashhie-v-ukraine/>, вільний (дата звернення: 2016). – Назва з екрана. – Мова рос.

Галина Ингула [Електронний ресурс] // Мистецько-літературний портал Захід-Схід. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://www.zahid-shid.net/index.php?rt=authors&id=51>, вільний (дата звернення: 29.08.2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Здорові люди не чують глухих [Електронний ресурс] // Сегодня. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://ukr.segodnya.ua/oldarchive/c2256713004f33f5c225703d00503589.html>, вільний (дата звернення: 14.07.2005). – Назва з екрана. – Мова рос.

Малинка, Володимир. Планета Ингула [Електронний ресурс] // ZN,UA. – Електронний текст. – Режим доступу: <https://dt.ua/CULTURE/planeta-ingula-divchina-yaka-podolala-bar-yeri-.html>, вільний (дата звернення: 17.10.2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Марченко, Олександра. Планета абсолютної тиші [Електронний ресурс] // УРА-Інформ. – Електронний текст. – Режим доступу: [31](http://ura-</p></div><div data-bbox=)

inform.com/ru/photo/2007/04/23/planeta, вільний (дата звернення: 23.04.2007). – Назва з екрана. – Мова рос.

Мистецька виставка Галини Інгули “Віра. Надія. Любов” [Електронний ресурс] // Сайт Національної Бібліотеки України ім. Ярослава Мудрого. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://www.nplu.org/vustavki.php?id=284>, вільний (дата звернення: 2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Молода київська художниця Галина Інгула презентувала свою власну планету [Електронний ресурс] // Коментарии.UA. – Електронний текст. – Режим доступу: <https://comments.ua/politics/55108-Molodaya-kievskaya-hudozhnitsa.html>, вільний (дата звернення: 27.05.2005). – Назва з екрана. – Мова рос.

На Воздвиженці відкриють фентезійну виставку нечуючої художниці [Електронний ресурс] // Вечірній Київ. – Електронний текст. – Режим доступу: <https://vechirniykyiev.com.ua/news/na-vozdvyzhentsi-vidkryut-fenteziynu-vystavku-nechuyuchoyi-khudozhnytsi>, вільний (дата звернення: 21.03.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Нечипоренко, Константин. “В поисках забытых цветов” [Електронний ресурс]: три выставки одновременно представила молодая киевская художница // День. Kyiv.ua. – Електронний текст. – Режим доступу: <https://day.kyiv.ua/ru/article/kultura/v-poiskah-zabytyh-cvetov>, вільний (дата звернення: 01.06.2007). – Назва з екрана. – Мова рос.

Нечуюча українська художниця Галина Інгула [Електронний ресурс] // Лабораторія лінгвістики жестової мови. – Електронний текст. – Режим доступу: <https://signlang.ru/2011/02/13/%d0%bd%d0%b5%d1%81%d0%bb%d1%8b%d1%88%d0%b0%d1%89%d0%b0%d1%8f-%d1%83%d0%ba%d1%80%d0%b0%d0%b8%d0%bd%d1%>

81%d0%ba%d0%b0%d1%8f-%d1%85%d1%83%d0%b4%d0%be%d0%b6%d0%bd%d0%b8%d1%86%d0%b0-%d0%b3%d0%b0%d0%bb/, вільний (дата звернення: 13.02.2011). – Назва з екрана. – Мова укр.

Нечуюча художниця Галина Інгула: “Треба вірити, любити та сподіватися на краще” [Електронний ресурс] // Юридична Газета online. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://yur-gazeta.com/publications/events/nechuyucha-hudozhnicya-galina-ingula-treba-viriti-lyubiti-ta-spodivatisya-na-krashche.html>, вільний (дата звернення: 15.12.2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Поліщук, Віктор. Дві фантазії [Електронний ресурс] : [п’ята персональна виставка молоді київської художниці Галини Інгули у Парижі] // День. Kyiv.ua. – Електронний текст. – Режим доступу: <https://day.kyiv.ua/uk/article/taym-aut/dvi-fantaziyi>, вільний (дата звернення: 05.12.2006). – Назва з екрана. – Мова укр.

Попов, В. “Віра, Надія, Любов” Галини Інгули [Електронний ресурс] : [виставка робіт слабочуючої художниці Галини Інгули в Парламентській бібліотеці столиці] // Наше життя. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://ourlife.in.ua/cultura-glulih/iskusstvo-glulih/1256-vra-nadya-lyubov-galini-nguli.html>, вільний (дата звернення: 14.10.2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Чути серцем: Галина Інгула представила свої художні роботи на виставці в Полтаві [Електронний ресурс] // Сайт Недільної школи для людей з вадами слуху “Чути серцем”. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://chytu-sercem.church.ua/slyshat-serdcem-galina-ingula-predstavila-svoi-xudozhestvennye-rabota-na->

vystavke-v-poltave/, вільний (дата звернення: 16.01.2017). – Назва з екрана. – Мова рос.

Щастя відшукати легко - переконують нечуюча художниця Галина Інгула і галерея «Висоцький» на Воздвиженці [Електронний ресурс] // Моя Київщина. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://mykyivregion.com.ua/2017/03/22/shastya-vidshukati-legko-perekonuyut-nechuyucha-hudozhnicya-galina-ingula-i-galereya-visockij-na-vozdvizhenci-foto/>, вільний (дата звернення: 22.03.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Яснопольська, Вікторія. Реалізм і фентезі Галини Інгули [Електронний ресурс] // Правда України. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://prawda.org.ua/22140>, вільний (дата звернення: 31.01.2013). – Назва з екрана. – Мова рос.

Книш
Софія Миколаївна
(нар. 1947 р.)

письменниця, художниця,
вчитель-методист,
відмінник народної освіти,
лауреат конкурсу
«Квітучі барви таланту»

Біографія

Народилася уселі Кряж Іванівської області (тепер – Нижньогородська область (Росія) у 1947 року у родині коваля.

Після школи навчалася в м. Калінінград в університеті ім. Е. Канта.

У 1969 р. працювала старшим лаборантом НДА соціології при кафедрі філософії в авіаційному інституті м. Уфа, пізніше – методистом дитячого садка. Цей час співпадає з початком сімейного життя та народження дитини.

1972-1985 — продовжила педагогічну діяльність у Литві.

З 1985 р. проживає у Деснянському районі м. Києва, де працює вчителем початкових класів і викладає літературу.

2000-2005 – період активної громадської діяльності, активно займається вирішенням проблеми дітей, які опинилися в складних обставинах, і викладає християнську етику в ліцеях безпритульних:

- Директор центру допомоги дітям «Сім'я сьогодні»;

Живопис і скульптура

- керівник семінарів з проблеми знедолених дітей (що живуть на вулиці);

- дає уроки колишнім безпритульним.

2011, 2012, 2013 – участь в добродійних аукціонах для збору засобів на проведення операцій дітям з пороком серця в київському центрі дитячої кардіології і кардіохірургії.

2011 – увійшла до рейтингу «Успішна жінка України»

Має 14 персональних виставок.

Творча діяльність

У цій чудовій жінці дивовижним чином поєдналися талант педагога, талант письменника і талант художника.

Софія Книш- художник

Софія Книш – незвичайний художник. Свої по-дитячому наївні, позитивні картини вона почала малювати в 57 років.

Її книги і картини – це душа автора. Душа її летить в дитинство, де їй було дуже добре.

А тому, так званий наївний живопис – це багато в чому дитячий погляд на світ, передача дитячого світовідчуття. І тема її творчості – дитинство, квіти.

Картини художниці дуже насичені енергетично. Це — прониклива ніжність і любов до людей, з якими доводилося жити і зустрічатися.

На полотнах зображене життя матеріальне, але зображене так радісно, що ясно стає на душі. А це і є дія таланту.

Живопис і скульптура

Після успіху першої персональної виставки 2006 року, у Будинку культури ВО “Хімволокно”, Софія Миколаївна особливо багато узялася малювати. За рік мала 100

акварелей. Одна за одною були організовані виставки її картин.

З 2006 р. Софія Миколаївна бере участь в Українських та Міжнародних виставках.

2007 – отримує Диплом Лауреата фестивалю “Квітучі барви таланту” в номінації живопис.

2008 – пройшла виставка фото-картин у Литві, де почалась кар’єра Софії Миколаївни як педагога. Цього ж року картина “Бабочка подумала, що я цветочек...” знайшла своє місце в стінах Верховної Ради України.

2015 – взяла участь у Арт-проекті “Світ моєї Мрії” (серія “Вірші Наталії Веселицької до картин Софії Книш”).

Письменниця входить до складу художнього журі міжнародного фестивалю-конкурсу «Моя країна Небувалих звірів: Сад Любові та радості».

Персональні виставки

"Мій маленький рай",

Національна парламентська бібліотека України, 2012

«Родом з дитинства»,
галерея «Соборна», 2015

«Щастя моє»,
Муніципальна Галерея мистецтв
ЦРБ ім. П. А. Загребельного
Деснянського району (2016)

до Міжнародного
дня онкохворої
дитини,

Національний
інститут раку,
відділення дитячої
онкології (2017)

Софія Книш - письменник

Софія Миколаївна - автор дитячих віршів і навчальних посібників для школярів. На її рахунку і казкові історії, і вірші, і серйозна «виховна» література.

У 2002 р. вийшли перші книги Софії Книш: «Набуття одного або книга для тих, кому потрібен друг», «Тебе називали знедоленим», «Насолода спілкуванням. 10 уроків спілкування з дітьми».

Книга «Сучасна енциклопедія етикету. Етика молоді. Філософія успіху» схвалена Міністерством освіти і науки України для використання в загальноосвітній школі як посібник (2010).

Казка «Пін-вінг» для сімейного виховання побачила світ у 2010 році, а в 2011 р. вийшов перший гостросюжетний психологічний роман для дорослих «Йшла б ти додому, Пенелопа».

У 2009 р. журнал «Секретар-референт» нагородив Софію Миколаївну призом за кращу статтю «Уютные стены офиса».

За 10 років вийшло 8 книг. Багато з них тричі перевидавалися.

На сьогоднішній день Софія Миколаївна – відомий український письменник та художник. Творчість її відома не лише в Україні, але й за її межами: в Литві, Латвії, Німеччині, Франції, Іспанії, США та інших країнах.

Твори письменниці

Кныш, С. Белый волк с голубыми глазами [Текст] / Кныш С. – Київ : Авторское издание, 2016. – 20 с.

Книш, Софія. «Вороги не можуть бути зрадниками. Зраджують лише друзі» [Електронний ресурс] : [бесіда з письменницею, художницею] / записала Світлана Корженко // Gazeta.ua. – Електронний текст. – Режим доступу:

https://gazeta.ua/articles/opinions-journal/_vorogi-ne-mozhut-buti-zradnikami-zradzhuyut-lishe-druzi-sofiya-knis-67-rokiv-pismennicya-hudozhnitsya/603702, вільний (дата звернення: 03.03.2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

Кныш, С. Наслаждение общением. 10 уроков общения с ребенком [Текст] / Кныш С. – Київ : Авторское издание, 2009. – 80 с.

Кныш, С. Пин-винг [Текст] / Кныш С. – Київ : Авторское издание, 2010. – 32с.

Кныш, С. Современная энциклопедия этикета. Этика молодежи. Философия успеха [Текст] / Кныш С. – Київ : Аванпост-Прим, 2011. – 80 с.

Кныш, С. Счастье мое [Текст] / Кныш С. – Київ : Авторское издание, 2016. – 32 с.

Кныш, С. Тебя называли отверженным [Текст] / Кныш С. – Нижний Новгород : Лета, 2007. – 108 с.

Кныш, С. Шла бы ты домой, Пенелопа... [Текст] / Кныш С. – Київ : Аванпост-Прим, 2011. – 288 с.

Бібліографія

Виставка картин "Родом з дитинства" Софії Книш [Електронний ресурс] / Галерея Соборна // YouTube.ua. – Відео. – Режим доступу: <https://www.youtube.com/watch?v=wX0AxGzRg5A>, вільний (дата звернення: 24.09.2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

За підтримки Просвітницького Центру Фонду у столичному дитячому онкоцентрі відкрилася виставка картин художниці Софії Книш [Електронний ресурс] // Фонд пам'яті Блаженного Митрополита Володимира. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://mvfund.org/novini/559-za-pidtrimki-prosvitnitskogo-tsentru-fondu-u-stolichnomu-dityachomu-onkotsentri-vidkrilasya-vistavka-kartin-khudozhnitsi-sofiji>

[knish](#), вільний (дата звернення: 2017). – Назва з екрана.
– Мова укр.

Зайцева, Юлія. Презентація художньої виставки Софії Книш в Українському домі [Електронний ресурс] // ЦБС Голосіївського району м. Києва. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://clsgpartners.blogspot.com/2015/09/blog-post.html>, вільний (дата звернення: 11.08.2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

Ламонова, Оксана. “Життя моє різнобарвне” [Електронний ресурс] : [Книш Софія Миколаївна] // Сад Любові та Радості. Україна – країна Здійснення Мрій – Електронний текст. – Режим доступу: <http://slir.masterdesant.com/festival/ukrayinska-versiya-f-k/zhuri-festivalyu-konkursu/obrazotvorche-mistetstvo-zhuri/sofiya-nikolaevna-knyish/>, вільний (дата звернення: 2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

“Мій маленький рай” [Електронний ресурс] : виставка живопису Софії Книш // Національна бібліотеки України ім. Ярослава Мудрого. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://nplu.org/vustavki.php?id=15>, вільний (дата звернення: 2012). – Назва з екрана. – Мова укр.

На полотнах зображене життя матеріальне, але зображене так радісно, що ясно стає на душі [Електронний ресурс] : [відкриття виставки “Родом з дитинства”] // Галерея «Соборності», Духовно просвітницький центр кафедрального собору УПЦ. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://soborna.church.ua/2015/09/09/na-polotnax-zobrazhene-zhittya-materialne-ale-zobrazhene-tak-radisno-shho-yasno-staje-na-dushi/>, вільний (дата звернення: 9.09.2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

Петренко, М. Добра і щастя стає більше [Електронний ресурс] : [виставка живописних полотен і акварелей Софії Книш] // Національний технічний

університет України “Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського”. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://kpi.ua/ru/935-11>, вільний (дата звернення: 20.11.2009). – Назва з екрана. – Мова укр.

Родічка, Анна. Щастя в картинах та віршах [Текст] : [художниця і письменниця Софія Книш, жителька Деснянського р-ну] // За київським часом. – 2015. – листоп. (№ 35). – С. 4 : фото.

“Родом із дитинства”. Виставка картин Софії Книш [Електронний ресурс] // Сад Любові та Радості. Україна – країна Здійснення Мрій. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://slir.masterdesant.com/rodom-z-ditinstva-vistavka-kartin-sofi/>, вільний (дата звернення: 18.10.2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Софія Книш [Електронний ресурс] : [життя і творчість] // Християнська книга. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://www.kniga.org.ua/author/knysh-sofiya/>, вільний (дата звернення: 2016). – Назва з екрана. – Мова рос.

У Галереї мистецтв Деснянського району відкрито експозицію робіт Софії Книш “Щастя моє” [Електронний ресурс] // Офіційний інтернет-портал Державної адміністрації Деснянського району в місті Києві”. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://desn.kievcity.gov.ua/news/3342.html>, вільний (дата звернення: 21.12.2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

У галереї “Соборна” завершилась виставка Софії Книш (+Відео) [Електронний ресурс] // Галерея «Соборна», просвітницький центр кафедрального собору УПЦ. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://soborna.church.ua/2015/09/27/u-galereji-soborna-zavershilas-vistavka-sofiji-knish-video/>, вільний (дата звернення: 27.09.2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

Фотосесія Наталії Веселицької майстер-класу Софії Книш, 28 серпня 2015 року [Електронний ресурс] // Сад Любові та Радості. Україна – країна Здійснення Мрій. – Електронний текст. – Режим доступу: <http://slir.masterdesant.com/fotosesiya-nataliyi-veselitskoyi/>, вільний (дата звернення: 02.09.2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

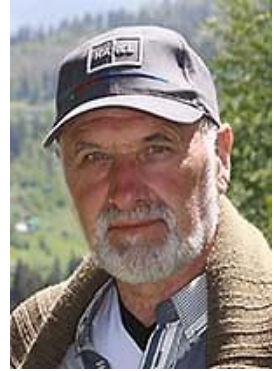
Художниця Софія Книш [Електронний ресурс] // Персональний сайт Галини Міновицької. – Електронний текст. – Режим доступу: <https://priut-zimorod.ru/p0146.htm>, вільний (дата звернення: 2015). – Назва з екрана. – Мова рос.

Юрченко, Марія. Щастя в картинах та віршах Софії Книш [Електронний ресурс] // Електронне видання Вечірній Київ. – Електронний текст. – Режим доступу: <https://vechirniykyiev.com.ua/news/shchastya-v-kartynakh-ta-virshakh-sofii-knysh>, вільний (дата звернення: 28.02.2016. – Назва з екрана. – Мова укр.

Мовчан
Віталій Федорович
(нар. 1947 р.)

художник,
член Національної спілки художників
України,
Заслужений художник України

Біографія

Народився 26.06.1947 р. в с. Дмитрівка на Чернігівщині.

Любив малювати з дитинства. Пас корів за селом і вирізав із грудочок скульптури.

У селі був чудовий учитель малювання. Він трішки спрямовував Віталія на малювання, багато розповідав про художників.

Коли Віталій був другокласником, у нього в руках розірвався запал із гранати. Потрапив до лікарні. Маючи вільний час, почав малювати. Так помаленьку навернувся до мистецтва.

Малював портрети письменників. Особливо вдавався Тарас Шевченко. Перемальовував усе, що бачив із картинок. А далі захопився так, що це стало справою життя.

Згодом переїхав до сестри на Київщину, там закінчив школу.

1976р. – закінчив Київський художній інститут (Майстерня станкової графіки). Його вчителями були прекрасні педагоги, видатні художники Іван Селіванов, Микола Попов, Валентин Сергєєв, Микола Компанець.

1982 р. - Член Національної спілки художників України, Заслужений художник України. Працює в області станкового живопису та графіки.

Приймає участь у республіканських та міжнародних виставках, а також у аукціонах в Норвегії, Фінляндії та Канаді.

Роботи знаходяться у музеях України, приватних збірках США, Франції, Японії та інших країнах світу.

Вперше став учасником міжнародного пленеру «Мохім» у смт. Славську у 2015 році.

Творча діяльність

Картини художника відрізняються свіжістю погляду на навколишній світ, багатством барв, оригінальністю.

З 90-х років минулого століття В. Ф. Мовчан щорічно проводить персональні виставки в різних містах нашої держави та за кордоном.

Його роботи придбали музеї України, зберігаються в численних приватних колекціях США, Франції, Японії, Австралії, Німеччини, Ізраїлю та ряду інших країн.

Художник вважає, що сила мистецтва криється в духовній спрямованості митця. Саме нею він здійснює своє призначення, своє духовне покликання в цьому світі, втім як і кожна справжня людина.

Свій творчий принцип митець висловив так: *„Суть національного вбачаю не в зовнішній атрибутиці, а у внутрішньому відчутті душі народу... У своїй творчості звертаюсь і до авангардного мистецтва, і до народного, і до класики... наша міфологія цікавить мене дедалі більше...”*

Особливо художник полюбляє пленери, які дають можливість доторкнутися до природи, відчутти її неповторне дихання. Натуру майстер пензля вважає божественною. Її недостатньо просто скопіювати, а

потрібно пропустити через свої душу, серце. Лише тоді вона дасть помітний результат у творчості.

Основні виставки

1982 – Виставка «Естамп-82», Київ, Україна, Міжнародні виставки в Фінляндії, Польщі;

1983 – Республіканська художня виставка «Мальовнича Україна», Київ, Україна; Міжнародна виставка в Німеччині;

1984 – Республіканська художня виставка «Земля і люди», Київ, Україна;

1985 – Республіканська художня виставка «Мальовнича Україна», Київ, Україна;

1988 – Республіканська художня виставка «50 років Спілки художників України», Київ, Україна;

1989 – Республіканська художня виставка, присвячена 175-річчю Т. Г. Шевченко, Київ, Україна.

1992 – Персональна виставка. Київ. Україна

1993 – Персональна виставка. Київ. Україна

1993 – Персональна виставка. Краків. Польща

1994 – Персональна виставка. Київ. Україна

2005 – Персональна виставка. с. Дмитрівка, Чернігівська обл. Україна

2018 – Персональна виставка «Дорога до себе». Муніципальна Галерея мистецтв ЦРБ ім. П. А. Загребельного Деснянського району. Київ. Україна.

Художня галерея

«Бузок»

«Село в горах»

«Осінь»

«Стежина в горах»

Відзнаки

1982 – Член Національної спілки художників України;
Заслужений художник України.

Бібліографія

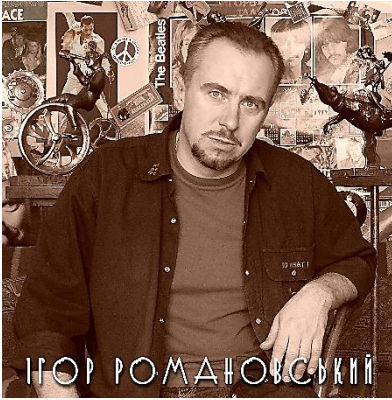
Віталій Мовчан: якщо людина здорова душею, то й роботи в неї яскраві [Електронний ресурс] // Демократична Україна. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.dua.com.ua/culture/item/3922-vitalij-mavchan-yakshcho-lyudina-zdorova-dusheyu-to-j-roboti-v-neji-yaskravi.html>, вільний (дата звернення: 18.05.2018). – Назва з екрана. – Мова укр.

Киричок, Б. Віталій Федорович Мовчан, художник і громадянин [Електронний ресурс] // Порадник. Бахмацька районна незалежна газета. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://poradnik.org.ua/category/36-prominent/878->, вільний (дата звернення: 10.07.2009). – Назва з екрана. – Мова укр.

Мовчан Віталій [Електронний ресурс] // Славско. Туризм и отдых. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://slavsko-maxim.com/movchan.html>, вільний (дата звернення: 2008). – Назва з екрана. – Мова укр.

Овчаренко, Едуард. Дорогами Віталія Мовчана [Текст] : [у Муніципальній Галереї мистецтв ЦБС Деснянського району працює виставка заслуженого художника України Віталія Мовчана "Дорога до себе"] // Слово просвіти. - 2018. – 26 квіт.-2 трав. (№ 17). – С. 14 : фото.

Романовський
Ігор Миколайович
(нар. 1966 р.)
скульптор

Біографія

Ігор Романовський — один з романтичних, найнепатяжніших скульпторів міста Києва, який зумів в середині 90-х років перетворити утилізовану грамплатівку в предмет мистецтва.

Народився **9 лютого 1966 року в Києві.**

Навчався в Київському державному інституті декоративно-прикладного мистецтва та дизайну ім. М. Бойчука.

З 1991 року професійно займається скульптурою і дизайном. Працює в жанрі скульптури малих форм.

Творча діяльність

Творчість І. Романовського містить усілякий підтекст: від саркастичного до політичного, але не переходить межу, за якою починається вульгарність. Його відрізняє чиста пристрасть, а не холодний розрахунок. Тому об'єкти створюють атмосферу якоїсь гри незвичайних поглядів і перспектив. І саме це концентрує увагу на головному, даючи можливість порівняти між собою різне.

Власний стиль, в якому працює, назвав ROMART. Своєрідна техніка – «пластмодель» з використанням грампластинок.

Митець має такі напрями у творчості як:

➤ **«Вінілове століття»**—один з ранніх періодів художника, він припадає на смутні 90-і роки XX століття.

Вперше вінілова грамплатівка була трансформована скульптором у 1991 році і перетворена в портрет Едіт Піаф (Париж, приватна колекція).

«Пластмодель» – це не просто викрутаси з грамплатівками і екзерсиси з металами і неметалами. Це – своєрідна манера пізнання світу навколо нас:

*«Рок навколо годинника»
(1991),*

Відобразити в пластичній формі витікання часу, зникнення світу, в який ти закоханий – головна мета робіт художника:

«The Beatles Forever»
(1993)

«Сальвадор живий, — пояснює автор. — Акваподіум під ним, де рибки та водорості, — то його життя. Коли помер Далі, я подумав, чому б його не воскресити? І ось результат!».

«Сонцеподібний Далі»
(1992)

➤ **«Скульптурна графіка»** - серія історичних портретів.

Скульптури виконані в новітній стилістиці з твердоплавкої полірованої сталі.

Оригінальність творів надає незвичайність робіт. Зображуючи красивих людей в області людського духу, автор тонкою прозорою лінією перетворює їх в живі образи, залишаючи простір для уяви.

«Світогляд Параджанова»
(1997)

Колекція була представлена на експозиції 1997 року в галереї «Гончарі» (м. Київ) та в «Люксембурзькому музеї» (Париж, Франція, 1998 р.).

Майже всі твори цього періоду придбані колекціонерами Західної Європи і Японії.

➤ **Філософія «бронзового періоду».**

Фантастичні і в той же час абсолютно реальні персонажі, створені автором, переносять глядача в інший вимір. У яскравий світ образів, які радують, збуджують і народжують бажання ...

Одна з перших композицій скульптора *«Цой– зірка на ім'я Сонце»* з'явилася на світ ще в 1989 році.

Волею долі кілька копій цієї скульптури виявилися у кумирів художника: Ігоря Талькова та Юрія Шевчука. Пізніше І. Тальков замовить свій скульптурний портрет.

➤ **Проект «Слід життя»** виник спонтанно, у 2000 році, коли митцю запропонували зняти гіпсовий зліпок у відомого музиканта, лідера групи *«Машина часу»* Андрія Макаревича.

Ідея, звичайно, не нова. Знімали маски, робили зліпки рук, ніг, грудей і т. д. Художник

пішов далі.

Готовий відбиток перекладається в рельєф, декорується і відливається в бронзі. І як підсумок - ексклюзивний художній твір!

Так *«людський слід»* знаходить своє довге життя. Гіпсові відбитки долонь залишили майстру багато відомих людей:

Богдан Ступка, Михайло Жванецький, Олексій Козлов, Олег Лундстрем, Роман Гриньків, Енвер Ізмайлов, Дидьє Маруані («SPACE»), Євген Маргуліс, Олег

Мітяєв, Борис Гребенщиков, лідери шоу-групи «Маски»
Георгій Делієв і Борис Барський та ін.

«Михайло Жванецький –
слід в історії»

Виставки

Виставкову діяльність розпочав в 1995 році.
Учасник близько 60 художніх виставок і проектів у Києві,
Москві, Парижі, Лондоні, Гамбурзі.

Серед них:

1998 - I-ий Міжнародний Art Festival. Київ, Український
дім;

1998 - фест. Art Syphonic France – Ukraine. Париж, Сенат
Франції;

2001 – «Еволюція Грамофоного Світу» – Київ, Кловський
палац, Музей історії Києва;

2003 – «Romart Pearls» – Лондон, «Patny Gallery»;

2006-2008 - Міжнародний фестиваль Art Kyiv. Київ,
Український дім;

2010 – FINE ART UKRAINE, проект «Метафора». Київ,
Український дім;

2011 – FINE ART UKRAINE, проект «Рівномислення». Київ,
Мистецький Арсенал;

Живопис і скульптура

2011 – «Back From the USSR». Гамбург, музей Бітломанії;
2011 – «Настольгія». Київ, Мистецький центр «Шоколадний будинок»;
2015 – «Доторкнутися Сонця». Київ, галерея «MARKO»;
2016 – "Лінії долі", Музей історії Києва.
2019 – проект «Сучасний український імпресіонізм». Київ, Центральний будинок художника

На виставці «Лінії долі» в Музеї історії Києва були продемонстровані вибрані твори художника за 25 років та ексклюзивна колекція зліпків долонь видатних творчих особистостей сучасності.

Однією з таких постатей є легенда українського театру і кіно Богдан Ступка. Відтепер зліпок долоні великого актора у вигляді бронзового панно прикрашає фойє Театру ім. Івана Франка.

Твори митця зберігаються в приватних колекціях України, Росії, Франції, Англії, Німеччини, Ізраїлю, Японії, США, Китаю.

Митець має персональну майстерню в Києві на Печерську під назвою «Арт Garden».

Відзнаки та нагороди

2003 р. – нагрудний знак «Подяка» від київського мера О. Омельченка «...за вагомий особистий внесок у розвиток національної культури та мистецтва».

Ім'я Ігоря Романовського увійшло в некомерційне видання – книгу відомого політика, кандидата історичних наук Ігоря Шарова «100 особистостей України 1991-2011».

Веббіографія

FINEARTUKRAINE 2011 [Електронний ресурс] : [відкриття мистецького форуму в Мистецькому Арсеналі] // Благодійний фонд «Мистецький Арсенал». – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://art-arsenalfund.org/projects/fineart/>, вільний (дата звернення: 2011). – Назва з екрана. – Мова укр.

В Музеї історії Києва покажуть унікальні скульптури – гіпсові зліпки долонь знаменитих особистостей [Електронний ресурс] // GlobalUkraine. – Електрон. текст. – Режим доступу: <https://global-ukraine.com/2016/03/v-muzeyi-istoriyi-kyyeva-pokazhut-unikalni-skulptury-gipsovi-zlipky-dolon-znamenityh-osobystostej/>, вільний (дата звернення: 14.03.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

[Виставка світлин Астрід Кірхгер – (першого фотографа групи «Beatles» та скульптора Ігоря Романовського) [Електронний ресурс] // СКЛЯНКА ЧАСУ*ZEITGLAS : міжнародний літературно-художній журнал та видавництво. – Електрон. текст. – Режим доступу:

https://zeitglas.io.ua/s488965/sklyanku_chasuzeitglas_i_visavka_svitlin_astrid_kirhger_pershogo_fotografa_grupi_beatles_ta_skulptora_igorya_romanovskogo, вільний (дата звернення: 17.01.2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Игорь Романовский [Електронний ресурс] // Игорь Романовский, официальный сайт. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://romanovsky-art.com/page/biography>, свободный (дата обращения: 2010-2019). – Название с экрана. – Яз рус.

Кривда, Екатерина. Танец бронзы [Електронний ресурс] : романтические скульптуры Игоря Романовского // YouTube. – Видео. – Режим доступа: <https://www.youtube.com/watch?v=uHHWcOI11lg>,

свободный (дата обращения: 19.06.2018). – Название с экрана. – Яз рус.

«Лінії долі» Ігоря Романовського [Електронний ресурс] : [18 березня в Музеї історії Києва відкривається ювілейна виставка, арт-проект «Лінії долі»] // РБК – Україна. – Електрон. текст. – Режим доступу: <https://www.rbc.ua/ukr/afisha/vystavki/linii-sudby-igorya-romanovskogo-1458213217.html>, вільний (дата звернення: 17.03.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Нарожная, Татьяна. Переверни пластинку: какие тайны скрывает современный винил. [Романовский: спасал гитары и варил пластинки] : [Электронный ресурс] // Сегодня. – Электрон. текст. – Режим доступа: <https://www.segodnya.ua/lifestyle/fun/pereverni-plastinku-kakie-tayny-skryvaet-sovremennyy-vinil-1121856.html>, свободный (дата обращения: 18.03.2018). – Название с экрана. – Яз рус.

Наумова, Юлія. Арт-проект «Лініїдолі» [Електронний ресурс] // Музей українського живопису. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://museum.net.ua/news/art-proekt-lini%D1%97-doli/>, вільний (дата звернення: 2016). – Назва з екрана. – Моваукр.

**Смага
Алла та Наталя**

майстриня-кераміст і
художник-графік,
мати і дочка

Алла та Наталя Смага –
берегині-посестри в
українському мистецтві, мати й дочка. Їх творчі роботи
гармонійно поєднують в єдине ціле кераміку і графіку.

Художниці роблять свої обереги з живої, тобто
невипаленої, глини. Завдяки цьому вироби набувають
особливих якостей, здатні гармонізувати простір
помешкання, в якому знаходяться.

Біографія

Наталя Смага –

професійний художник-графік.
Закінчила Львівський філіал УПІ
ім. Івана Федорова у Києві в 1986
р. Учасник багатьох виставок з
1982 р.

Автор унікальної в
українському мистецтві техніки
малювання «Трипільський пульсар» та техніки
логотипного Ex Libris – «Шрифтовий портрет».

Творча діяльність

Роботи графіка Наталі Смаги виконані у стилі так
званого “лабіринтного руху”, коли безперервна лінія
творить цілісну композицію. Її сюжет найчастіше
пов’язаний з минулим України, її героями.

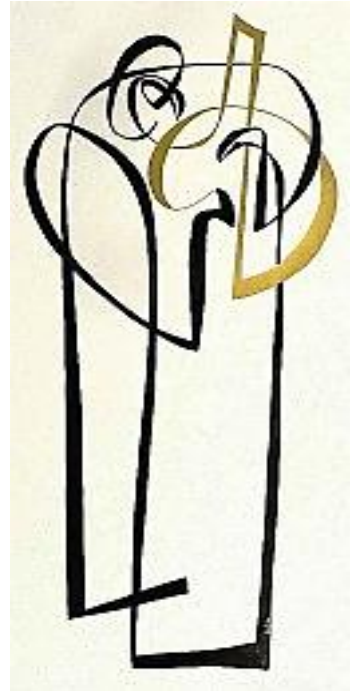
Живопис і скульптура

Деякі назви творчих робіт: «Долі кобзарські», «Шевченкіана», «Бандуристи – лірники України». «Трипілля», «Ангел перемоги», «Жіночий дозор».

*«Жіночий дозор»
з серії
«Трипільські мотиви»
Різдво світу»*

цикл *«Долі кобзарські»* № 304
у авторській техніці *«Безкінечник»*

Разом з посестрою Аллою Наталя Смага розробила авторську техніку «Глиняне мереживо», і розпочала нове життя, «перекваліфікувавшись» на художника-кераміста.

Їй вдалося створити неповторний, унікальний і надзвичайно поетичний світ графічних робіт та глиняних дзвоників за мотивами давніх трипільських розписів.

Вона не просто копіює шедеври археологічних знахідок, а й через своє мистецтво єднає нинішнє покоління з далекими пращурами.

Глиняні дзвіночки художниці Наталі Смаги особливі. На них намальовані знаки Трипільської доби. Ці мініатюрні витвори мистецтва – своєрідні обереги, які символізують гармонію земного й небесного.

Наталя Смага також проводить майстер-класи по прадавньому народному мистецтву «Шкрябанка-дряпонка». Великодні яйця виготовляються видряпуванням візерунка на пофарбованій поверхні яйця.

Нагороди

2008, 2011 – володарка Гран-прі на Фестивалі мистецтв України

Алла Смага – майстер кольорової глини, відтворює уявний світ у вигляді керамічних композицій.

Її творчий шлях розпочався у 1990 р., коли вона винайшла власний авторський стиль - *"намистова мозаїка"*.

Методом мозаїки – шляхом підбору намистинок з кольорової кераміки – можна робити цілі сюжетні композиції широкого призначення.

Застосовуються вони і для просторового інтер'єрного оформлення, і як станкова робота – у вигляді різноманітних прикрас, зокрема, одягу.

Дзвіночок.

Автор Алла Смага.
Колекція І. Колтакової, м. Київ.

Дзвіночок.

Автор Алла Смага.
Колекція І. Колтакової, м. Київ.

Бібліографія

Івченко, Вікторія. Берегині-посестри в українському мистецтві: мати й дочка [Електронний ресурс] // ХайВей. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://h.ua/story/116198/>, вільний (дата звернення: 26.07.2008). – Назва з екрана. – Мова укр.

Івченко, Вікторія. Ще кілька світлин... [Електронний ресурс] : про глиняні обереги Алли Смаги і Наталі Смаги // ХайВей. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://h.ua/story/116206/>, вільний (дата звернення: 28.07.2008). – Назва з екрана. – Мова укр.

Ковальчук, Анастасія. Створи собі щастя [Електронний ресурс] : [Наталія Смага — художник-графік] // Голос України. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.golos.com.ua/article/24239>, вільний (дата звернення: 19.04.2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Смага Наталія [Електронний ресурс] // Сад Любові та Радості. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://slir.masterdesant.com/festival/sample-page/zhyuri-festivalya-konkursu/izobrazitelnoe-iskusstvo/nataliya-smaga/>, вільний (дата звернення: березень 2012). – Назва з екрана. – Мова укр.

Смага, Наталія. "Трипільський пульсар – наш родинний вимір" [Текст] : [мастер-клас з техніки карбування "дряпанка-шкрябанка" на тему "Яйце-Райце"] // Культура і життя. – 2017. – 24 лют. (№ 8). – С. 5 : фото.

Чурилова, Юлія Трипольская керамика [Електронний ресурс] // Колокольная галерея. – Електрон. текст. – Режим доступу <http://www.showbell.ru/promysly/?st=tripolskaya>, свободный (дата обращения: 2005-2018). – Название с экрана. – Яз рус.

**Титуленко
Володимир Сергійович–
(нар. 1939 р.)**

художник-живописець,
член Національної спілки
художників України

Біографія

Народився 22 листопада 1939 р. у м. Москва (Росія). Закінчив Київський державний художній інститут (1965).

Художник-монументаліст. Член НСХУ (1971). Працював в галузі монументально-декоративного мистецтва і дизайну. Виставлявся на багатьох республіканських і всесоюзних художніх виставках.

Творча діяльність

Володимир Титуленко досяг висот майстерності в жанрах пейзаж і натюрморт.

У творчому доробку художника величезна кількість етюдів, написаних з натури. Це невеликі полотна, як правило, розміром 20х30, 30х40, де відображені камерні куточки природи в різні пори року. Художник дуже вміло використовує на полотні кольорові акценти, для яких він застосовує пастозні фактурні мазки.

«Натюрморт с подсолнухами»,
2013

«Натюрморт з овочами»,
2008

Натюрморти Володимира Титуленко запам'ятовуються барвистістю і щедрістю - це достаток лугових квітів, зібраних у великі букети, яскраво-жовті соняшники, айстри в горщику, полум'яніючі чорнобривці з калиною, гарбузи і яблука - це рідне, всім знайоме з дитинства, а в натюрмортах у Володимира ці предмети ще й наповнені сонячним теплом і світлом.

Творчі роботи художника знаходяться в приватних галереях Німеччини, Польщі, Фінляндії, Швеції та інших країн.

Декілька разів на тиждень Володимир Титуленко

проводить для любителів малювання заняття в своїй затишній студії з видом на Дніпровську затоку. Починають навчання з вивчення мистецтва старих майстрів, пробують різні техніки, малюють олівцями, пастеллю, через місяць-півтора - маслом, аквареллю.

Виставки

2001 – участь у міжнародних виставках-презентаціях українського мистецтва (США, Канада).

2006 – персональна виставка в Українському фонді культури.

2007 – персональна виставка в Галереї "Митець" КОНСХУ.

Персональні виставки у Фінляндії.

Веббіографія

Рисуй, человек, большой и маленький [Електронний ресурс] // Наш Киев. Услуги. – Електрон. текст. – Режим доступу: <https://nashkiev.ua/zhournal/poleznyye-ousloughi/risouy-chelovek-bol-shoy-i-malen-kiy.html>, вільний (дата звернення: 12.11.2009). – Назва з екрана. – Мова рос.

Титуленко Володимир [Електронний ресурс] // KyivGallery – Електрон. текст. – Режим доступу: <https://kyiv.gallery/titulenkovladimir?scroll=%23work&type=pic-all&sortirovka=novie>, вільний (дата звернення: 2007-2018). – Назва з екрана. – Мова укр.

Художник Владимир Титуленко [Електронний ресурс] // I.ua. Блоги: Художники. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://blog.i.ua/community/1952/368526/>, вільний (дата звернення: 10.12.2009). – Назва з екрана. – Мова рос.

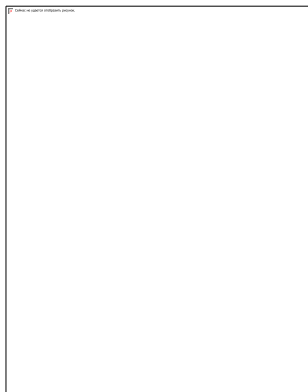
Франчук
Валерій Олександрович
(нар. 1950 р.)

народний художник України, графік,
лауреат Шевченківської премії.
Член Національної спілки художників
України.

*«У нашій професії тільки повна віддача
дає шанс на успіх. Мені допомагає віра в Бога,*

*віра в Україну. Нею живу і для своєї
української землі працюю».*

В. Франчук

Біографія

Народився 10 вересня 1950 року в селі Зелена Красилівського району Хмельницької області.

Закінчив Київський Державний Художній Інститут (нині Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури) в 1986 році (графічний факультет, майстерня станкової графіки).

З 1986 по 1989 рік працював в графічному цеху Київського комбінату монументального-декоративного мистецтва.

З 1990 року – на творчій роботі.

На рахунку митця більше сотні групових, республіканських і міжнародних художніх виставок та понад 200 персональних виставок в Україні і за її межами.

Гідний наслідування громадянський і патріотичний поступок В. Франчука – його рішення передати в дар державі (Музею-меморіалу голодомору в Україні) 72 твори із циклу «Розгойдані дзвони пам'яті», над яким автор працює останні роки.

Творчий доробок складають більше як 4000 творів живопису і понад 1000 графічних робіт.

Танок, 2007

Польові квіти, 2008

Твори зберігаються в музеях, громадських організаціях, культурних центрах України та світу.

У 2015 році, завдяки сприянню Валерія Олександровича, відкрита перша муніципальна Галерея мистецтв при Центральній районній бібліотеці ім. П. Загребельного за адресою: вул. Драйзера, 6, яка має 250 кв. м. загальної площі.

На започаткування фонду галереї художник подарував 20 творів.

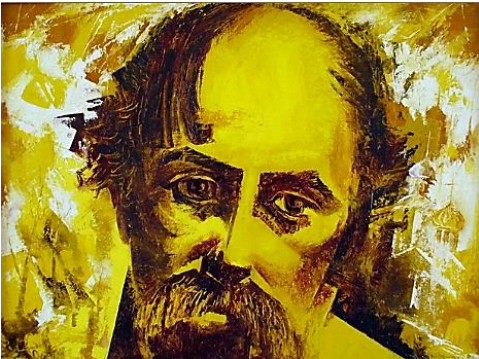
Творча діяльність

*«Я творю для того,
щоб люди не забували,
що в них є душа.
А, кажуть, вона вічна...»*

Предметом і метою творчості В. Франчука є людська душа. Його картини ніби діалог митця і глядача.

Власне світоцуття та своя емоційна оцінка історії і сьогодення знаходять свій прояв у різних жанрах живопису: пейзажах, натюрмортах, портретах та творах інших жанрів.

Народний художник має свій особливий стиль – він створює полотна за допомогою звичайного шпателя.

Дві сотні робіт присвятив
Тарасові Шевченку.

На цій землі ми разом, 2004

Основні творчі роботи

- Цикл творів *«Молюсь за тебе, Україно»* (історія козацької доби, Т.Г.Шевченко).
- Цикл творів *«Розгойдані дзвони пам'яті»* (світлій пам'яті жертвам голодомору).
- Серія творів *«Пізнання істини»* (пошук відповіді на вічні питання людського життя).
- Цикл творів *«Ода творцю світу»* (враження від дива світу природи української землі).

Живопис і скульптура

- Серія творів «*Чорна-Биль*» (світлій пам'яті жертвам, ліквідаторам Чорнобиля).
- Цикл творів «*Плоди саду людського*» (гармонійне поєднання душі людини, філософське осмислення буття, портрети).
- Серія творів «*Мир Вам!*» (біблійні сюжети).
- Серія творів «*Тиша старого міста*» (присвята старому Києву).
- Серія творів «*Джерела*» (на сюжети Українських народних пісень).

Персональні виставки

1992 – Виставковий зал Українського товариства охорони пам'яток історії та культури. Київ, Україна.

1993 – Галерея “Барва”. Київ, Україна

1994 – Центр мистецтв “Славутич”. Київ, Україна;

– “Натюрморт і пейзаж”. Культурно-просвітницький центр “Український дім”. Київ, Україна.

1995 – Київська дитяча академія мистецтв. Київ, Україна;

– Галерея “Живопис, антикваріат”. Київ, Україна;

– Культурно-просвітницький центр “Український дім”. Київ, Україна;

– Галерея “Тарас”. Київ, Україна;

– Музей-квартира П.Г. Тичини Київ, Україна;

– Національний художній музей. Київ, Україна;

– Галерея “Акварель”. Київ, Україна;

– Виставка, присвячена 125-річчю з дня народження Лесі Українки. Будинок актора. Київ, Україна.

1997 – Галерея “Грифон”. Київ, Україна;

– “Ти мені снишся” (виставка, присвячена Дню Києва). Центр мистецтв “Славутич”. Київ, Україна;

– Український гуманітарний ліцей. Київ, Україна;

– Національний художній музей. Львів, Україна.

- 1998** – Галерея Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника. Київ, Україна;
– Академія Збройних Сил України. Київ, Україна;
– Галерея “Акварель”. Київ, Україна;
– Ватутінська райдержадміністрація. Київ, Україна;
– Представництво ООН в Україні. Київ, Україна;
– Музей гетьманства. Київ, Україна;
– Будинок актора. Київ, Україна.
- 1999** – Музей і фонд І. П. Кавалерідзе. Київ, Україна;
– Виставка–представлення. Генуя, Італія;
– Національний музей історії України. Київ, Україна;
– Галерея “LE ARTE”. Рапалло, Італія;
– Канівський державний музей-заповідник Т. Г. Шевченка. Канів, Україна;
– Київська дитяча академія мистецтв. Київ, Україна;
– Національний музей Тараса Шевченка. Київ, Україна.
- 2000** – Музей–квартира П.Г. Тичини. Київ, Україна;
– Ювілейна – персональна виставка Галерея “Лавра”. Київ, Україна;
– Музей–майстерня І.П. Кавалерідзе. Київ, Україна;
– Третя виставка–представлення. Генуя, Італія;
– Національна філармонія України. Київ, Україна;
– Сумський художній музей. Суми, Україна;
- 2001** – Всеукраїнське товариство “Просвіта”. Київ, Україна;
– Представництво ООН в Україні. Київ, Україна;
– Республіканський планетарій “Небесне сяйво пам’яті моєї” Пам’яті жертвам Бабиного Яру”. Київ, Україна;
– Музей–квартира П. Г. Тичини “Молюсь за тебе Україно”. Київ, Україна;

Живопис і скульптура

- Київська дитяча академія мистецтв. Київ, Україна;
- Український культурний центр в Москві. Москва, Росія;
- Музей–майстерня І. П. Кавалерідзе. Київ, Україна;
- Музей–квартира П. Г. Тичини. День Матері. Київ, Україна;
- Кінотеатр “Кінопанорама”. Київ, Україна;
- Галерея “Акварель”. Київ, Україна;
- Будинок Актора. Київ, Україна;
- Національний музей ім. Т. Г. Шевченка (на здобуття Національної премії ім. Тараса Шевченка) Київ, Україна.
- 2002** – Галерея Волинської обласної організації НСХУ. Луцьк, Україна;
- Галерея сучасного мистецтва “Місто N”. Київ, Україна;
- Центр культури і мистецтв МВС України. Київ, Україна;
- Балтійський російський інститут. Рига, Латвія;
- Музей–майстерня І. П. Кавалерідзе. Київ, Україна;
- Українсько–Литовська громадська організація «Апріорі», галерея «Неллія». Дні сучасного мистецтва України в Латвії. Рига, Латвія;
- Культурний центр мерії Афін Дні української культури і мистецтва в Греції присвячені святкуванню Незалежності України. Афіни, Греція;
- Всеукраїнський фонд відтворення видатних пам'яток історико–архітектурної спадщини ім. Олеся Гончара. Київ, Україна;
- Музей–квартира П. Г. Тичини. Київ, Україна;
- Міністерство Закордонних Справ. Київ, Україна;
- Український гуманітарний ліцей. Київ, Україна;
- Державна наукова медична бібліотека. Київ, Україна;
- Адміністрація Президента України. Київ, Україна;

Живопис і скульптура

– Національний музей Тараса Шевченка (на здобуття Національної премії ім. Тараса Шевченка) Київ, Україна;

– Київська дитяча Академія Мистецтв. Київ, Україна.

2003 – Український гуманітарний ліцей. Київ, Україна;

– Виставка “Пам’ятай” (присвячена пам’яті жертвам голодомору 1932–1933) Національний музей літератури України (на здобуття Національної премії ім. Тараса Шевченка) Київ, Україна;

– Галерея “Лавра”. 20-ти річчя творчої діяльності. Київ, Україна;

– Деснянська районна державна адміністрація. Київ, Україна.

2004 – Галерея “Акварель”. Київ, Україна;

– Український фонд культури. Київ, Україна;

– Галерея “Лавра” (на здобуття Національної премії ім. Тараса Шевченка) січень 2004 р. Київ, Україна;

– Музей культурної спадщини. Київ, Україна.

2005 – Плоди саду людського “Український дім” (на здобуття Національної премії ім. Тараса Шевченка) Київ, Україна;

– Національна бібліотека України для юнацтва. Київ, Україна;

– “Український дім” виставка в рамках всесвітнього економічного форуму. Київ, Україна;

– Ода творцю світу “Український дім”. Київ, Україна;

– Ювілейна виставка музей П. Г. Тичини. Київ, Україна;

– Банкотно-монетний двір НБУ. Київ, Україна;

– ПМ “Український дім” “Розгойдані дзвони пам’яті” світлій пам’яті жертвам голодоморів 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947. Київ, Україна.

2006 – Міська галерея “Лавра” (на здобуття Національної премії ім. Тараса Шевченка) Київ, Україна;

- Будинок актора. Київ, Україна;
 - Інститут міжнародних відносин. Київ, Україна;
 - Деснянська Р.Д.А. (Чорна-биль 20 років). Київ, Україна;
 - Хмельницький обласний художній музей. Хмельницький, Україна;
 - Картинна галерея м. Кам'янець-Подільський. Кам'янець-Подільський, Україна;
 - Палац мистецтв “Український дім” (“Конференція по голодомору”). Київ, Україна.
- 2007** – Національний музей літератури (на здобуття Національної премії ім. Тараса Шевченка) Київ, Україна;
- Меморіальний музей-квартира П. Г.Тичини. Київ, Україна;
 - Палац мистецтв “Український дім” (виставка: “Різдвяний вернісаж”). Київ, Україна;
 - Національний педагогічний університет ім. М.П. Драгоманова. Київ, Україна;
 - Галерея «Лавра». Київ, Україна;
 - Київський будинок актора. Київ, Україна;
 - Український гуманітарний ліцей. Київ, Україна;
 - Всеукраїнський мистецький фестиваль «Лесина золота осінь». Київ, Україна. Ялта, Україна;
 - Палац мистецтв “Український дім” (виставка: „Розгойдані дзвони пам’яті”). Київ, Україна;
 - Музей терору. Будапешт, Угорщина.
- 2008** – Київський будинок вчених. Київ, Україна;
- Національний музей літератури України виставка на здобуття національної премії України імені Тараса Шевченка. Київ, Україна;
 - Літературно-меморіальний музей Лесі Українки. с. Колодяжне, Україна.
 - Національний музей літератури України. Київ, Україна;
 - Галерея CRISTALLODI. Рапалло, Італія;

Живопис і скульптура

- Адміністрація президента України. Київ, Україна;
- Волинський краєзнавчий музей. Луцьк, Україна;
- Будинок Актора. Київ, Україна;
- Музей Берлінської Стіни. Берлін, ФРН;
- Посольство України в ФРН. Берлін, ФРН;
- Будинок Актора. Київ, Україна;
- Долинський краєзнавчий музей Тетяни і Омеляна Антоновичів «Бойківщина». Долина, Україна;
- Рівненський краєзнавчий музей). Рівне, Україна;
- Музей «Бойківщина». Самбір, Україна;
- Персональна виставка в банку "ПроКредит Банк" (листопад). Київ, Україна;
- Український центр "ArtDepot". Магдебург, ФРН;
- Персональна виставка в Варшавському Університеті та Королівському палаці. Варшава, Польща;
- Бібліотека ім. Вернадського. Київ, Україна.
- 2009** – Центр KiM НТУУ «КПІ». Картинна галерея ім. Г. Синиці. (квітень). Київ, Україна;
- Персональна виставка в банку "ПроКредит Банк" (січень - березень). Київ, Україна.
- 2010** – Національний заповідник «Софія Київська» м. Київ.
- 2012** – Історико-меморіальний музей Михайла Грушевського.
- 2013** – Національний музей медицини України;
- Музей видатних діячів української культури.
- 2014, 2016** – Муніципальна галерея мистецтв ЦБС Деснянського району. Київ. Україна.
- 2017** – Сервісний центр ПАТ Хмельницькобленерго». м. Хмельницький;
- Музей гетьманства. м. Київ.

Художня галерея

Лавра, 2007

Пам'яті Тетяни Яблонської,
2005

Перший танок, 2002

Відзнаки та нагороди

1990 – Член Національної спілки художників України;

2003 – Лауреат премії імені Василя Стуса;

2003 – Почесна відзнака Міністерства культури і мистецтв України за досягнення в розвитку культури і мистецтв;

2003 – Почесна грамота Київського міського голови;

2005 – Почесне звання «Заслужений художник України»;

2005 – Нагрудний знак "Знак пошани";

2005 – Почесна відзнака Міністерства культури і туризму України "За багаторічну плідну працю в галузі культури";

2008 – Лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка за цикл живописних творів «Розгойдані дзвони пам'яті», присвячений жертвам голодоморів в Україні;

2008 – Орден "За заслуги" III-го ступеня;

2008 – Орден "Святого Архістратига Михайла";

2015 – Почесне звання «Народний художник України»

Під час вручення ордена «За заслуги»

Бібліографія

Твори

Франчук, Валерій. Живопис [Образотворчий матеріал] : альбом / Валерій Франчук. – Київ : Триумф, 1998.

Франчук, Валерій. Живопис. Тиша старого міста [Образотворчий матеріал] : альбом / Валерій Франчук. – Київ, 2007.

Франчук, Валерій. Ода творцю світу [Образотворчий матеріал] : живопис / Валерій Ф. – Київ : ІРІДІУМ, 2005.

Франчук, Валерій. Сад любові [Образотворчий матеріал] : живопис, графіка : книга-альбом / В. О. Франчук. – Київ : Ірідіум, 2012. – 212 с. : іл.

Інтерв'ю

Франчук, Валерій. Починав малювати квіти, а виходили лики безневинно убієнних [Текст] : [бесіда з відомим художником-графіком, лауреатом Шевченківської премії та народним художником України Валерієм Франчуком про його творчість] // Голос України. – 2015. – 29 листоп. (№ 225). – С. 6 : фото.

Франчук, Валерій. "Я творю для того, щоб люди не забували, що в них є душа" [Текст] : [презентація персональної виставки "Передчуття Майдану сторінками Кобзаря" : [бесіда з художником] // Культура і життя. – 2014. – 28 берез. (№ 13). – С. 7 : фото.

Франчук, Валерій. "Якби відкрили галерею на Троєщині, одразу би подарував 20 картин" [Текст] : [бесіда з українським художником Валерієм Франчуком про свій шлях до мистецтва, досвід роботи з дітьми та ставлення держави до заслужених митців] // Вечірній Київ (телепрограма). – 2015. – 9 лип. (№ 27). – С. 13 : фото.

Франчук, Валерій. Спершу став натурщиком [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з народним художником] / записала Людмила Чечель // Україна Молода. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.umoloda.kiev.ua/number/3134/164/109687/>, вільний (дата звернення: 15.03.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Статті про митця

Відкрилася 165-та персональна виставка відомого українського художника, лауреата Національної премії України імені Т. Шевченка Валерія Франчука "Мій шлях" [Текст] : [виставка триває з 1 листопада до 15 грудня 2015 року у приміщенні Галереї мистецтв по вул. Драйзера, 6 у Деснянському р-ні] // За київським часом. – 2015. – листоп. (№ 35). – С. 4.

Гай, Наталка. Нова "точка доступу" до мистецтва : в центрі столиці відкрилася галерея сучасного мистецтва Марсо : [виставкова діяльність галереї розпочалася з персональної виставки картин українського художника Валерія Франчука "Різдвяна молитва за Україну", який проживає у Деснянському р-ні міста] // Хрещатик. – 2014. – 10 груд. (№ 183). – С. 4 : фото.

Дунай, Павлина. Білий ангел добра [Текст] : символіка живопису Валерія Франчука : [98-ма персональна виставка художніх полотен з циклу "Розгойдані дзвони пам'яті"] // Літературна Україна. – 2008. – 21 лют. (№ 7). – С. 8.

Дунай, Павлина. Щедрість мистецьких плодів Валерія Франчука [Текст] : [український художник, графік, заслужений художник України, лауреат Шевченківської премії] // Київ. – 2011. – № 4/5. – С. 189–192 : іл.

Марченко, Марина. Такого мистецтва Троєщина ще не бачила : [персональна виставка художника Валерія Франчука у Галереї мистецтв ЦРБ ім. П. А. Загребельного у Деснянському р-ні по вул. Драйзера, 6] // Вечірній Київ (телепрограма). – 2015. – 5 листоп. (№ 44). – С. 20 : фото.

Соколова, Світлана. Валерій Франчук: 150-та персональна [Текст] : виставка В. Франчука "Сторінками Кобзаря" в Національному музеї медицини України // Культура і життя. – 2013. – 29 листоп. (№ 48). – С. 5 : фото.

Соколова, Світлана. Вернісаж до Євро-2012

[Текст] : 15 червня у столичному музеї М. Грушевського знаний художник Валерій Франчук представив твори із циклу "Осанна творцю всесвіту" // Культура і життя. – 2012. – 29 черв. (№ 26). – С. 9 : фото.

Чердинцева, Алла. "Розгойдані дзвони пам'яті"

[Текст] : [у Національному музеї літератури України відкрилася виставка творів заслуженого художника України, лауреата Національної премії ім. Т. Шевченка, премії ім. В. Стуса, члена Національної академії художників України Валерія Франчука, присвячена жертвам Голодомору 1932-1933 рр.] // Культура і життя. – 2013. – 22 листоп. (№ 47). – С. 4 : фото.

Чердинцева, Алла. Янголи Валерія Франчука

[Текст] : у Національному музеї літератури України днями зібралася чи не вся національна інтелігенція України на відкриття персональної виставки лауреата Національної премії України ім. Т. Шевченка художника Валерія Франчука "До Євро-2012" // Культура і життя. – 2012. – 29 черв. (№ 26). – С. 8 : фото.

**Шкребель
Григорій Павлович**
(нар. 1946 р.)

художник-пейзажист,
академик мистецтва
і культури України,
член Київської спілки
художників книги

Біографія

Народився 20 серпня 1946 року в селі Червоні Партизани Носівського району Чернігівської області.

Служив у найвіддаленіших гарнізонах, зокрема за кордоном, «заробив» інвалідність другої групи, що не завадило йому стати генералом Українського козацтва. Зараз полковник запасу.

Художній майстерності навчався у Народного художника Української РСР Сергія Шишка.

Має чимало посад та звань:

- заступник директора творчого об'єднання «Золота палітра України».,
- Голова відділення Носівської міської ради Чернігівської області,
- член Київської спілки художників книги,
- член творчого об'єднання художників “Київський вернісаж”.

За вклад в розбудову української духовності Шкребелю Г. П. присвоєно звання академіка мистецтва і культури України (2005 р.)

Творча діяльність

Григорій Павлович має надзвичайно вагомий творчий доробок, справжній художній скарб, яким він щіро ділиться зі своїми шанувальниками.

Його картини виставляються у рідному селі, Носівці, у музеї Т. Г. Шевченка, знаходяться у колекціях живопису у багатьох країнах Європи та світу.

Художник разом зі своїми роботами часто буває у військових частинах, госпіталях.

Ще одне високе звання – професор живопису Китаю – Григорій Павлович Шкребель одержав після місяця перебування у Китаї на запрошення представників посольства цієї країни.

Григорій Павлович читав лекції та проводив майстер-класи для студентів юнацької академії по зображенню на полотні пейзажів, квітів, у такий спосіб ділячись своїм досвідом і майстерністю з майбутніми художниками Китаю.

Художня галерея

Зимовий вечір

Сільське подвір'я

Вибліографія

Григорій Шкребіль - професор живопису Китаю
[Електронний ресурс] // Носівська міська рада:
офіційний веб-сайт. – Електрон. текст. – Режим доступу:
<https://nosgromada.gov.ua/?p=6496>, вільний. – Назва з
екрана. – Мова укр.

Каталог картин: Шкребіль-Шолох Г.
[Електронний ресурс] // Pokartinke.com. – Електрон.
текст. – Режим доступу:
<http://pokartinke.com/brands/shkrebel-sholoh-g>,
вільний (дата звернення: 2008-2017). – Назва з екрана. –
Мова рос.

Коскін, Володимир. Олександр Краснопєвцев:
«Золота Палітра» відкрита для людей із золотими серцями
[Електронний ресурс] // VOX.com.ua: Портал українця. –
Електрон. текст. – Режим доступу:
<http://www.vox.com.ua/data/2008/09/16/oleksandr-krasnopryevtsev-zolota-palitra-vidkryta-dlya-lyudei-iz-zolotymy-sertsyamy.html>, вільний (дата звернення: 16
вересня 2008). – Назва з екрана. – Мова укр.

ПРИКЛАДНЕ МИСТЕЦТВО. ХУДОЖНІ ПРОМИСЛИ

Протчева Тетяна Іванівна
(нар. 1962 р.)

українська майстриня
художньої вишивки

Біографія

Народилася 2 листопада 1962 року в м. Києві.

Ще з дитинства її вабила українська вишивка. Мама – вчителька математики – вела гурток вишивання, й дівчина з радістю долучилася до творчого процесу. Але через навчання в Інституті харчової промисловості та сім'ю захоплення відійшло на другий план.

До призабутого хобі Тетяна Іванівна поверталася поступово, з найпростіших робіт і досягла досконалості.

Працювала в конструкторському бюро, завідувала бюро приватизації Деснянського району столиці. *”Вже тоді весь мій кабінет був у вишивках”.*

Зараз – заступник голови міжнародної громадської організації *”Ми українці”*. Чотири роки очолює міжнародний напрямок.

2010-го відкрила в Києві
Музей вишивки.

Прикладне мистецтво. Художні промисли

У музеї можна познайомитися не лише з експонатами, а й із різними техніками вишивання як української, так і іноземної вишивки, отримати майстер-клас.

Через рік потрапила до Книги рекордів України в категорії "Мистецтво вперше" з вишитою іконою «Ісус Христос у терновому вінку». Декорована дорогоцінним та напівдорогоцінним камінням. На роботу розміром 20 на 30 сантиметрів пішло 62 метри бавовняної нитки та 24 метри такої, що світиться в темряві.

Творча діяльність

Майстриня надає перевагу техніці вишивання хрестиком, гладдю.

Вишивку бісером використовує лише під час декорування, коли роботи потребують об'єму.

У вишивці зазвичай застосовує кольори центрального регіону — червоний і чорний.

Ескізи для своїх робіт розробляє самостійно, однак, вишиваючи картини, інколи послуговується творіннями художників.

Неповторна авторська розробка майстрині – українська краватка. Орнаменти, які використовувала художниця, взяті з малюнків прадавньої Трипільської кераміки 5-4 ст. до н.е.

Глибоко продуманими проектами вона синтезує сучасність з національними традиціями. Своєю місією вважає популяризацію української вишивки.

Майстер-класами на телебаченні художниця прищеплює любов до української культури та виховує патріотизм у молоді.

Тетяна Протчева гідно репрезентує Україну у світовому обширі. Вишиті роботи майстрині знаходяться в музеях світу і приватних колекціях української та закордонної еліти.

Прикладне мистецтво. Художні промисли

Пані Тетяна працює в техніці косий хрест, каже, що люди в усіх країнах світу розуміють її.

На виготовлення своїх робіт вона витрачає різну кількість часу залежно від розміру й натхнення: якщо воно є, то і за ніч ідею можна реалізувати.

Майстриня хоче популяризувати вишивку в сучасному суспільстві, бо серветки та рушники завжди лежать у шафах, де їх мало хто бачить. Так з'явилися вишиті чоловічі та жіночі краватки.

Творча майстерня Тетяни Протчевої працює над створенням мистецьких виробів, оздоблених ручною вишивкою, які призначені бути коштовним подарунком, а також для окраси інтер'єру.

Ексклюзивні представницькі подарунки, сувеніри, листівки, позначені національним колоритом, продовжують своє життя в різних куточках світу, стають оберегами для власників.

Та найбільше визнання мають її вишиті мапи України. *«Щоб реалізувати свій проект, мені довелося йти до Інституту картографії. Там допомогли з ескізом й порадили зробити написи латиницею, щоб не лише українці могли прочитати».*

Ця мапа виконана в масштабі, на ній обласні центри позначені камінцями Сваровські, а середина зашита ниткою, що світиться вночі. Цю диво-нитку подарувала пані Тетяні майстриня з Японії.

В її колекції є ще одна мапа “Україна — єдина країна”, на якій зображені притаманні кожній області

орнаменти. Для цього вишивальниці довелося провести ціле дослідження, аби їх визначити.

Приєднатися до реалізації проекту Протчева запросила усіх охочих. Карта навіть має свій паспорт, де кожен із 238 осіб, які долучилися до процесу її створення, написав відгук і побажання.

Чого тільки не створювала майстриня за роки творчої праці, та єдине, що довго не наважувалася вишивати, так це ікони. Та отримавши благословення у Фролівському монастирі, майстриня взялася за справу. Тепер стіни музею вишивки прикрашають чудові ікони святих, що створені вправною рукою мисткині.

Протягом останніх років картини на біблійну тематику, що світяться у темряві експонувалися у:

- Києво-Могилянській академії;
- Національній бібліотеці України ім. В. Вернадського;
- музеї Павла Тичини;
- Британській Раді;
- Верховній Раді України.

Тетяна Протчева гідно репрезентує сучасне мистецтво української вишивки на світовому рівні.

Експонувала свої роботи в Австралії, Америці (посольство України), Франції (посольство України), Японії (ЕХРО 2005), Китаї (ЕХРО 2010), Шотландії, Ізраїлі, Бразилії та інших країнах, чим створювала позитивний імідж нашої Держави.

Презентувала сумки, вишиті сяючими в темряві нитками. На них розміщує QR-коди із гімном України, які після сканування можна прослухати.

На майбутнє майстриня планує вишити мапу світу, до створення якої хоче залучити українців у діаспорі й таким чином їх об'єднати.

Досягнення

Тетяна Протчева винайшла унікальний метод вишивки – "GLOW ART" (сяюче мистецтво).

Цей стиль вишивки вже внесено в «Книгу Рекордів України».

Образи Ісуса Христа, Тараса Шевченка, Леонардо да Вінчі, Гіппократа, Ейнштейна, Стіва Джобса, Енді Уорхола проявляються в темряві і стають співрозмовниками з відвідувачем. А місячне сяйво Оранти, вишитої за мотивами фрески XI століття, створює неповторний емоційний ефект.

Одна зі столичних церков навіть бере в оренду вишиту ікону Ісуса Христа. За словами парафіян, ікона допомагає по-справжньому повірити у Бога.

Вишитий образ Христа, що з'являється у темряві, зміцнює віру.

Прикладне мистецтво. Художні промисли

До Книги рекордів України також потрапили незвичайне вишите яйце до Великодня і найбільша вишита карта України.

Яйце декороване орнаментом
«оберіг-безкінечник»,
що символізує нескінченність буття

Виставки

Відкриття Музею вишивки, 2010

Єпископ Іларіон відвідав персональну виставку
«Квітка - Душа» в Чернігові (листопад 2010)

У Китаї на ЕХРО – 2010
1 червня (День захисту дітей)
малюки беруть участь у програмі вишитої карти
«Світ руками дітей»

«Катерина Ющенко в Українському домі особисто виявила бажання приєднатися до програми "Україна – Єдина країна", в січні 2010р.

Бібліографія

Мирська, Калина. Українська Іспанія: Тетяна Протчева [Електронний ресурс] // Варіанти. – Електрон. текст. – Режим доступу: <https://varianty.lviv.ua/52217-ukrainska-ispaniia-tetiana-protcheva>, вільний (дата звернення: 02.05.2018). – Назва з екрана. – Мова укр.

Протчева, Тетяна. "Музей вишивки створювали разом із сином" [Текст] : [бесіда з українською майстринею художньої вишивки Тетяною Протчевою] / Протчева, Тетяна, Чечель, Людмила ; записала Людмила Чечель // Культура і життя. - 2015. - 24 квіт. (№ 20). - С. 9 : фото.

Протчева Тетяна Іванівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія: Вільна енциклопедія. – Електрон. текст. –

Режим

доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D1%80%D0%BE%D1%82%D1%87%D0%B5%D0%B2%D0%B0_%D0%A2%D0%B5%D1%82%D1%8F%D0%BD%D0%B0_%D0%86%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D1%96%D0%B2%D0%BD%D0%B0, вільний (дата звернення: 08.06.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Tatiana [Електронний ресурс] // [Сайт Тетяни Протчевої]. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.protcheva.com/>, вільний (дата звернення: 2012). – Назва з екрана. – Мова укр.

Тетяна Протчева [Електронний ресурс] // Рукотвори. – Електрон. текст. – Режим доступу: <https://rukotvory.com.ua/maystry/tetyana-protcheva/>, вільний (дата звернення: 2008-2018). – Назва з екрана. – Мова укр.

[Тетяна Протчева] [Електронний ресурс] // Музей вишивки. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://protcheva.wixsite.com/museum>, вільний (дата звернення: 2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Ткачук, С. Майстриня вручила нитки. Не зрозуміла, що це за подарунок, бо жінка спілкувалася японською, а я - англійською [Текст] : [про майстриню-вишивальницю Тетяну Протчеву, яка відкрила в 2010 році Міжнародний музей вишивки у Києві] / Софія Ткачук // Країна. – 2019. – № 6. – С. 35-36 : фот.

ХОРЕОГРАФІЯ

Шелудько
Андрій Григорович
(нар. 1969 р.)

хореографічний митець,
артист балету,
балетмейстер-постановник,
художній керівник,
член Національної хореографічної
спілки України,
Заслужений артист України

Б і о г р а ф і я

Народився 10 квітня 1969 року у місті Києві.

Бажання та хист займатися танцями виникли з дитинства: вже у сім років відвідує танцювальний гурток Будинку культури «Дніпро», з 11 років танцює в ансамблі «Щасливе дитинство» під керівництвом Миколи Коломійця при Будинку піонерів і школярів Дарницького району.

У 1984 р. після конкурсного відбору зарахований до хореографічної студії ансамблю танцю України ім. Павла Вірського, де через два роки успішно отримує академічну освіту з класичного балету та народно-сценічного танцю.

Він один з небагатьох вихованців студії, що ввійшли до основного складу артистів балету Національного заслуженого академічного ансамблю танцю України ім. Павла Вірського.

Як блискучій виконавець провідних сольних партій у танцях та хореографічних композиціях, Андрій Григорович веде активну гастрольну діяльність.

Упродовж 25 років побував у більш ніж 20 країнах світу: Франції, США, Канаді, Японії, Польщі, Португалії, Германії, Мексиці, Єгипті, Ізраїлі, Італії та ін.

Під час призову до лав Збройних Сил країни (1987–1989 рр.) вдосконалював танцювальну майстерність в ансамблі пісні і танцю прикордонних військ Західного округу.

Навчання у талановитих хореографів країни, велика танцювальна практика у найкращому професійному колективі України дали глибокі знання в танцювальному мистецтві. Тому, ще працюючи у видатному художньому колективу, Андрій Григорович на

громадських засадах розпочинає викладацьку діяльність (1995 р.).

Свій досвід, вміння, любов до творчості вкладає у навчання хореографічному мистецтву дітей танцювального гуртка середньої школи № 218 Деснянського району.

У 1996 р. разом з дружиною реалізує свою мрію – створює дівочий танцювальний ансамбль «Слов'яночка», якому подружжя

Шелудько присвятили понад 20 років творчого життя.

З 2003 р. Андрій Григорович Шелудько працює в Центрі дитячої та юнацької творчості Деснянського району м. Києва як балетмейстер-постановник та художній керівник ансамблю "Слов'яночка".

Завдяки таланту митця колектив ансамблю набув статусу Зразкового (2002 р.), а потім і Народного (2008

р.). Підтверджено почесне звання «Народний художній колектив» у 2013 році.

Творча діяльність

Різноманітний діючий репертуар художнього колективу «Слов'яночка» складається виключно із постановок Андрія Григоровича і налічує понад 35 ексклюзивних хореографічних концертних номерів.

Як балетмейстер-хореограф, він навчає дітей різного віку серйозного ставлення до занять, працелюбності, артистизму, віртуозному виконанню танцювальних творів.

Концерти, фестивалі, конкурси, благодійні акції, творчі зустрічі, відкриті заняття - ось неповний перелік заходів, з яких складається творче життя цього талановитого митця.

Творчі постановки:

Відео постановки танців з діючого репертуару дівочого танцювального ансамблю "Слов'яночка":

Білий сон [Електронний ресурс] // YouTube. – Відео. – Режим доступу: https://www.youtube.com/watch?v=qYU_QgSgdKA&feature=youtu.be, вільний (дата звернення: 9 березня 2013). – Назва з екрана. – Мова укр.

Відауння Еллади [Електронний ресурс] // YouTube. – Відео. – Режим доступу: <https://www.youtube.com/watch?v=WLQyRMePzM0&feature=youtu.be>, вільний (дата звернення: 23 жовтня 2013). – Назва з екрана. – Мова укр.

На крилах пам'яті [Електронний ресурс] // YouTube. – Відео. – Режим доступу: https://www.youtube.com/watch?v=5uqReo2_j50&feature=youtu.be, вільний (дата звернення: 12 лютий 2013). – Назва з екрана. – Мова укр.

Русалоньки [Електронний ресурс] // YouTube. – Відео. – Режим доступу: <https://www.youtube.com/watch?v=GZbP6c1wupI&feature=youtu.be>, вільний (дата звернення: 26 грудня 2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Симфонія рідного краю [Електронний ресурс] // YouTube. – Відео. – Режим доступу: <https://www.youtube.com/watch?v=q3tmfgQhwew&feature=youtu.be>, вільний (дата звернення: 30 квітня 2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Український ліричний [Електронний ресурс] // YouTube. – Відео. – Режим доступу: <https://www.youtube.com/watch?v=iOngpCw9x6k&feature=youtu.be>, вільний (дата звернення: 3 березня 2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

Циганська рапсодія [Електронний ресурс] // YouTube. – Відео. – Режим доступу: https://www.youtube.com/watch?v=GLwOWkRU_yY&feature=youtu.be, вільний (дата звернення: 6 лютий 2013). – Назва з екрана. – Мова укр.

Відзнаки та нагороди

Всі державні відзнаки та нагороди Андрій Григорович отримав, працюючи артистом балету Національного заслуженого академічного ансамблю танцю України ім. Павла Вірського.

За значний особистий внесок у розвиток українського хореографічного мистецтва, високу професійну майстерність був відзначений такими визначними державними нагородами:

1995 р. – почесне звання «Заслужений артист України»;

2006–2007 рр. – грамоти Головного управління освіти та науки КМДА;

2007 р. – кавалер Ордена «За заслуги» III ступеня;

2011 р. – ювілейна медаль «Двадцять років незалежності України».

Бібліографія

Керівники [Електронний ресурс] // Дівочий танцювальний ансамбль «Слов'яночка» – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://sclassic.kiev.ua/ker-vniki>, вільний (дата звернення: 2012-2019). – Назва з екрана. – Мова укр.

Шелудько, Андрій Григорович [Текст] : [біографічна довідка] // Хореографічне мистецтво України у персоналіях : біобібліографічний довідник / Василь Туркевич. – Київ, 1999. – С. 210.

ЕСТРАДА

Краснюк
Віталій Миколайович
(нар. 1969 р.)

журналіст, редактор,
прес-секретар, актор-гуморист

Біографія

Народився 2 червня 1969 року в с. Ташань Переяслав-Хмельницького району Київської області.

У 1997 р. закінчив філологічний факультет Переяслав-Хмельницького державного педагогічного університету ім. Г. С. Сковороди (українська мова та література).

З 1993 р. по 1997 р. – директор ПП "Редакція журналу "Постфактум";

з 1997 р. по 1998 р. – керівник суспільно-політичної програми у телекомпанії «Київ»;

з 1998 р. по 2001 р. – спецкореспондент редакції газети Верховної Ради «Голос України»;

з 2001 р. – директор ФОП Краснюк, рекламно-виставкова діяльність, організація виставкових, концертних заходів;

з 2009 р. – прес-секретар Української народної партії, комунікації зі ЗМІ.

Працював кореспондентом у газетах: «Київський вісник», «Турбота», «Кримінальний огляд», «Персонал плюс»

Творча діяльність

Віталій Краснюк – майстер естрадних монологів, діалогів, інтермедій, скетчів, пародій тощо. Володіє мистецтвом імітування.

Відомий як ведучий популярної розважальної програми Національного радіо *«Від суботи до суботи»*.

З власними програмами виступає на сцені Київського академічного театру українського фольклору *«Берегиня»*.

Автор гумористичної книжки *«Королівське весілля»* (2000) та історико-краєзнавчого нарису *«Ташань на землі Переяславській»* (2004).

Автор компакт-диску *«Усміхаймося»*.

Видавець української сатиричної газети *«Від вуха — до вуха»*.

Відзнаки та нагороди

Лауреат Всеукраїнського молодіжного фестивалю «Перлини сезону»;

Лауреат Всеукраїнського конкурсу виконавців гумору і сатири імені Андрія Сови;

Лауреат міжнародних конкурсів сатири і гумору.

Твори митця

Краснюк, В. Ташань на землі Переяславській [Текст] / В. Краснюк, М. Шевченко. – Київ : Вітчизна, 2005. – 192 с. :іл.

Краснюк, В. М. Королівське весілля [Текст] : естрада, сатира, гумор / передм. В. Ф. Бойка. – Київ : Вид-во ім. Олени Теліги, 2001. – 128 с.

Краснюк. Віталій. Гіде маї матраси [Електронний ресурс] : гумореска // Гумореска. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://gumoreska.org.ua/proza/475-vitalij-krasnyuk-gumoreska-gide-maji-matrasi.html>, вільний (дата звернення: 2011-2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Вебліографія

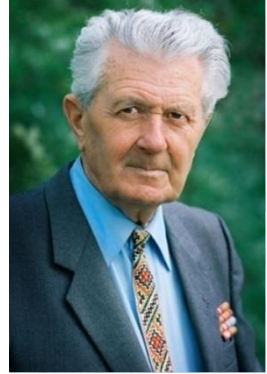
Віталій Краснюк [Електронний ресурс] : [біографічна довідка і твори] // Кава з перцем : альманах київських сатириків і гумористів. – Електрон. текст. – Режим доступу: http://humour.ukrlife.org/kawa_krasnyuk.htm, вільний (дата звернення: 2007-2012). – Назва з екрана. – Мова укр.

Краснюк Віталій Миколайович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] / Українська конфедерація журналістів // Who-is-Who.Ua. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://who-is-who.ua/main/page/xxkiev2006/87/184>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

**Савченко
Семен Васильович**
(1919-2010 рр.)

поет-гуморист

Біографія

Народився у 1919 році в селі Вереміївка Чорнобаївського району на Черкащині.

Після закінчення середньої загальноосвітньої школи був призваний на військову службу, де й застала Друга світова війна. Після тяжкого поранення на фронті додому повернувся інвалідом.

Семен Васильович був відзначений одинадцятьма урядовими нагородами. Багато літ працював у державних органах. Брав активну участь у громадсько-політичному житті свого села, району, області.

Семен Савченко – неодноразовий лауреат фестивалів самодіяльного мистецтва.

Займався літературно-публіцистичною діяльністю. Друкувався в журналі «Перець», лауреатом якого він був, газетах «Сільські вісті», «Молодь України», низці обласних та районних часописів. На початку 2000-х років почав друкуватися у журналі «Бористен», який надходить до США, Канади, Англії і багатьох інших країн.

Помер у 2010 році. Похований у рідному селі Вереміївка.

Творча діяльність

Будучи пристрасним шанувальником веселого слова, у своїх творах Семен Васильович прагнув створити життєво конкретні негативні типи людей, які зустрічаються у нашому суспільстві.

Бичував ледарів, п'яниць, крадіїв, шахраїв та всіх тих, хто плутається під ногами у чесних людей, заважає жити і працювати.

Семен Савченко – автор збірок «Сміх крізь сльози», «Лопата для грошей», «Шкода від поцілунків».

Значна частина усмішок і зараз входить до репертуару професійних та самодіяльних артистів-читців.

Вебліографія

Гуморески Семена Савченко [Електронний ресурс] : [гуморески] // Гуморески in UA. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://gumoreski.in.ua/authors/savchenko-semen/>, вільний (дата звернення: 22.12.2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

Савченко Семен Васильович [Електронний ресурс] : пам'ятка // Централізована бібліотечна система Деснянського району м. Києва. – Електрон. Текст. – Режим доступу: http://desnabib.kiev.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=3808:15-11-2017&catid=104:2016-03-14-08-58-13&Itemid=91, вільний (дата звернення: 07.11.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Семен Васильович Савченко [Електронний ресурс] : [біографічна довідка, гуморески] // Мистецька Вереміївка. – Режим доступу: <http://klas.ho.ua/Cavthenko.php>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Сайки
Галина та Ігор

дуєт акордеоністів «Ретро»,
викладачі музики в
Київському національному
університеті культури та
мистецтв

Біографія

Ігор народився в сім'ї працівника Державного
закарпатського заповідника, де вельми любили пісню.

Батько-лісник навіть влаштовував змагання між
синами: хто швидше підбере на слух мелодію, почуту по
радіо чи на концерті. Для цього придбав фортепіано за
чималеньку, як на ті часи, суму — чотириста доларів.

Згодом купили ще й скрипку для брата. Ігор чотири
роки вправлявся на піаніно, та захопився акордеоном.

За дві зими освоїв шкільну програму й вступив до
училища. Довелося батькові їхати в столицю по
інструмент.

Син винагородив батьківське зусилля, блискуче
закінчивши училище. Збирався вступати до Київської
консерваторії, вже й квиток мав у кишені. Та на другий
день після випускного призвали в армію.

З мрією довелося попрощатися на три роки служби
в морфлоті. Там обдарованого солдата запросили у

військовий ансамбль “Волна”. Тоді їхній колектив на телеконкурсі “Когда поют солдаты” зайняв перше місце.

З ансамблем об’їздив півсвіту — Куба, Болгарія, Німеччина, Польща, Чехословаччина, Угорщина, Лівія, Сірія, Алжир...

Після демобілізації став студентом Київської консерваторії імені Петра Чайковського.

Галинина батьківщина — село Верхні Ворота, поблизу Воловця, що на Івано-Франківщині.

В її родині теж шанували пісню, і тато шестирічній доні подарував... іграшковий акордеончик. Мовляв, хай дитя бавиться. Нині це сімейна реліквія.

Галина закінчила місцеву музичну школу. Потім в Ужгороді пройшла вишкіл знаменитого педагога Олександра Дулішковича в Ужгородському музичному училищі.

Він і порадив Галині продовжити освіту. Батьки не хотіли відпускати одиначку до Києва. Та Галя все ж таки поїхала з важезним інструментом на плечах.

Удома потай надіялися: не вступить, повернеться назад. Однак випускниця Ужгородського музичного училища, маючи на руках червоний диплом, здолала рубіж, який відокремлює абітурієнта від студента.

З першої спроби вступила до Київського університету культури й блискуче закінчила його.

Стала аспіранткою, захистила кандидатську дисертацію.

Творча діяльність

Разом із чоловіком створили ансамбль акордеоністів, який залюбки виконує народну й сучасну музику завойовують нагороди на престижних конкурсах.

У парі грають мелодії Володимира Зубицького, Астора П'яццолі та інших композиторів.

Наукові праці

Саїк, Г. Ф. Емоційно-естетичні переживання музики через формування виконавської майстерності студентів [Текст] // Наука і сучасність. – 2000. - № 22. – С. 115-125.

Саїк, Г. Ф. Формування виконавської майстерності у студентів на основі активізації емоційно-естетичного переживання музики [Електронний ресурс] : автореферат дисертації канд. пед. наук // Dissertation. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://dissertation.com.ua/node/645116>, вільний (дата звернення: 2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Відзнаки

2000 р. – переможці музично-сімейного фестивалю «Мелодія двох сердець».

2001 р. – лауреати Міжнародного фестивалю мистецтв на Кіпрі.

2002 р. – лауреати Першого Всеукраїнського конкурсу артистів естради.

2003 р. – лауреати першої премії Міжнародного фестивалю акордеоністів у Італії.

Вебліографія

Вадіс, Олександр. Перший Всеукраїнський конкурс артистів естради завершив роботу [Електронний ресурс] // Укрінформ. – Електрон. текст. – Режим доступу:

<http://photo.ukrinform.ua/ukr/current/photo.php?id=43725>, вільний (дата звернення: 30.01.2002). – Назва з екрана. – Мова укр.

Делімарська, Тетяна. Акордеоністи-віртуози – студенти та викладачі Київського національного університету культури і мистецтв стали лауреатами Міжнародного конкурсу, що проходив в Італії [Електронний ресурс] // Укрінформ. – Електрон. текст. – Режим доступу: [https://www.ukrinform.ua/rubric-](https://www.ukrinform.ua/rubric-polytics/99024-akordeonsti_vrtuozii_studenti_ta_vikladach_kivskogo_natsionalnogo_universitetu_kulturi_mistetstv_stali_laureatami_mignarodnogo_konkursu_shcho_prohodiv_v_tal_77338.html)

[polytics/99024-akordeonsti_vrtuozii_studenti_ta_vikladach_kivskogo_natsionalnogo_universitetu_kulturi_mistetstv_stali_laureatami_mignarodnogo_konkursu_shcho_prohodiv_v_tal_77338.html](https://www.ukrinform.ua/rubric-polytics/99024-akordeonsti_vrtuozii_studenti_ta_vikladach_kivskogo_natsionalnogo_universitetu_kulturi_mistetstv_stali_laureatami_mignarodnogo_konkursu_shcho_prohodiv_v_tal_77338.html), (дата звернення: 20.09.2002). – Назва з екрана. – Мова укр.

Кульова, Віра. Сімейний дует [Електронний ресурс] // Хрещатик. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.kreschatic.kiev.ua/ua/2428/art/17223.html>, вільний (дата звернення: 20.02.2004). – Назва з екрана. – Мова укр.

Брондуков
Борислав Миколайович
(1938—2004 рр.)

відомий український актор,
Народний артист України

Біографія

Народився у 1938 році в невеликому селі Дубава Київської області.

Професійним актором Брондуков ставати не збирався. Закінчивши в 1960 році в Києві будівельний технікум, працював спочатку виконробом на будівництві, потім на заводі "Арсенал". А от самодіяльність – поважав. Співав, танцював, у народному театрі грав. Друзі увесь час шуткували: «Давай, Боря, іди в артисти!».

У віці 23 років Брондуков відправився в *Театральний інститут імені І. Карпенко-Карого* здавати документи. У приймальній комісії йому відповіли: «Знаєте, з такою зовнішністю, як у вас, виконробом працювати потрібно, а не в театральний проситися». Брондуков образився й хотів було піти, але тут у кімнату зайшов ректор вузу Микола Задніпровський. «Ви чого його женете?! Він знаменитим артистом стане! Я бачив, як він у заводському народному театрі грає. Ану ж бо беріть у нього документи!». Іспити Борислав здав з першого разу.

В 1965 році закінчив театральний інститут, почав працювати актором на Київській кіностудії імені А. П. Довженко, де і пропрацював все своє життя.

Театр. Кіномистецтво

У 1969 році вдруге одружився на студентці театального інституту Катерині. Разом вони прожили 33 роки. Мав двох синів: Костянтина (1970) та Богдана (1979).

У 1995 році Брондуков став першим лауреатом Державної премії України ім. Олександра Довженка.

З 1962 по 1997 рр. знявся у 129 фільмах.

З 2000 року проживав у селищі Биківня Деснянського району м.

Києва.

В останній раз на екрані актор з'явився в 2002 році.

Знімався в документальних фільмах «Вічний хрест» Юрія Терещенка і «Борислав Брондуков. Прибуття поїзда» Анатолія Борсюка.

Актор переніс три інсульти, довго і тяжко хворів.

Помер 10 березня 2004 року. Похований у Києві на Байковому цвинтарі.

Творча діяльність

Цей неповторний актор став зіркою не відразу, не вмить, а поступово – від ролі до ролі, від фільму до фільму.

У кіно він дебютував у фільмі Сергія Параджанова «Квіти на камені» (1962), але перша роль помітного успіху акторові не принесла.

Після декількох епізодичних робіт Брондуков продемонстрував свій акторський дарунок у фільмі Леоніда Осики «Кам'яний хрест» (1968). Роль злодія в цьому фільмі була єдиною трагічною роллю у творчості

актора. За неї Брондуков одержав диплом III Всесоюзного кінофестивалю.

Розквіт творчості Брондукова припав на 70-і роки, коли артист зіграв у багатьох помітних картинах різних жанрів.

Спочатку зіграв ряд епізодичних ролей у таких відомих фільмах, як «Вий», «Небезпечні гастролі», «Якщо є вітрила», «Крок з даху». Однак уперше був відзначений публікою в комедії Віталія Мельникова «Здрастуй і прощай» і виробничій драмі Сергія Микаєляна «Премія».

Поступово, картина за картиною, Борислав Брондуков став завойовувати серця глядачів, а разом з тим – визнання режисерів.

Йому довелося зіграти більше 30 ролей у кіно, перш ніж вимовити фразу, що зробила його знаменитим у комедії Георгія Данелії «Афоня».

Далі пішли ролі в Еміля Лотяну в поетичній стрічці «Табір іде в небо» і комедії Віталія Мельникова «Одруження» по однойменній п'єсі М. В. Гоголя.

Вдалою була роль Брондукова в ще одній комедії Георгія Данелії «Осінній марафон».

Знімався він також в Ельдара Рязанова у фільмах «Про бідного гусара замовте слово» (тюремник), «Жорстокий романс» (Іван), не втратився й у блискучому ансамблі «Гаража», зігравши невдачливого нареченого.

Талант Брондукова також виявився у фільмах «Дивися в обоє», «Раз на раз не приходиться», «Зелений фургон». В останньому він талановито втілює образ міліціонера Грищенко.

Цікаві також у його творчій долі фільми «Вас очікує громадянка Никанорова», у якому Борислав Брондуков блискуче зіграв майже трагічну роль головного героя фільму.

В 80-і роки він зіграв одну із самих своїх блискучих ролей – інспектора Лестрейда у видатному серіалі про Шерлока Холмса.

Брондуков часто грав епізодичні ролі, як наприклад у комедіях «Спортлото-82» (директор турбази), «Ми із джазу» (Аже-Колбасєв) або «Небезпечно для життя» (Передьолкін). Але й з'являючись у невеликих ролях, він незмінно викликав посмішку глядачів. Його чарівності неможливо не піддатися.

Останній раз на екрані Борислав Брондуков з'явився в 1997 році в картині «Хіппінада, або Материк любові».

Кращі ролі у стрічках

- 1975 – «Афоня» (Федул);
- 1978 – «Вас чекає громадянка Ніканорова»;
- 1979 – «Санта Есперанса»;
- 1979 – «Вавилон ХХ» (Явтушок);
- 1979 – «Гараж» (наречений);
- 1979–1981 – «Пригоди Шерлока Холмса і доктора Ватсона» (інспектор Лестрейд);
- 1981 – «Дивись в оба!» (товариш Ликін);
- 1982 – «Спортлото-82» (директор туристичної бази);
- 1983 – «Зелений фургон» (Грищенко);
- 1997 – остання роль в кіно – «Хіппінада, або Материк любові».

Фільмографія

- 1962 — «Цветок на камне»
- 1965 — «Бурьян»
- 1966 — «Кто вернётся — долюбит»
- 1967 — «Вий»
- 1968 — «Вечер накануне Ивана Купала»
- 1968 — «Каменный крест»
- 1968 — «Разведчики»
- 1969 — «Аннычка»

- 1969 — «Если есть паруса»
- 1969 — «Комиссары»
- 1969 — «Опасные гастроли»
- 1969 — «Остров Волчий»
- 1970 — «Захар Беркут»
- 1970 — «Олеся»
- 1970 — «Сеспель»
- 1970 — «Шаг с крыши»
- 1971 — «Семнадцатый трансатлантический»
- 1972 — «Здравствуй и прощай»
- 1973 — «Чёрный капитан»
- 1974 — «Я служу на границе»
- 1975 — «Афоня»
- 1975 — «Звезда пленительного счастья»
- 1975 — «Марина»
- 1975 — «Побег из дворца»
- 1975 — «Премия»
- 1976 — «100 грамм для храбрости»
- 1976 — «Два капитана»
- 1976 — «Дни Турбиных»
- 1976 — «Табор уходит в небо»
- 1976 — «Тревожный месяц вересень»
- 1977 — «Вдовы»
- 1977 — «Женитьба»
- 1977 — «Мимино»
- 1977 — «Нос»
- 1977 — «Юлия Вревская»
- 1978 — «Вас ожидает гражданка Никанорова»
- 1978 — «Подозрительный»
- 1978 — «Суeta сует»
- 1979 — «Вавилон XX»
- 1979 — «Гараж»
- 1979 — «Кот в мешке»
- 1979 — «Осенний марафон»

- 1979 — «Путь к Софии» (болгарський, оригінальна назва «Пътят към София»)
- 1979 — «С любовью пополам» (болгарський, оригінальна назва «С поделена любов»)
- 1979 — «Санта Эсперанса»
- 1979 — «Шерлок Холмс и доктор Ватсон»
- 1980 — «Дульсинея Тобосская»
- 1980 — «О бедном гусаре замолвите слово»
- 1980 — «Приключения Шерлока Холмса и доктора Ватсона»
- 1981 — «Крупный разговор»
- 1981 — «Осенняя дорога к маме»
- 1981 — «Собака Баскервиль» («Приключения Шерлока Холмса и доктора Ватсона»)
- 1981 — «Проданный смех»
- 1981 — «Смотри в оба!»
- 1982 — «Звёздная командировка»
- 1982 — «Казачья застава»
- 1982 — «Падение Кондора»
- 1982 — «Слёзы капали»
- 1982 — «Спортлото-82»
- 1983 — «Дело для настоящих мужчин»
- 1983 — «Если верить Лопотухину»
- 1983 — «Зелёный фургон»
- 1983 — «Мы из джаза»
- 1983 — «Сокровища Агры» («Приключения Шерлока Холмса и доктора Ватсона»)
- 1983 — «Талисман»
- 1983 — «Уникум»
- 1983 — «Я готов принять вызов»
- 1984 — «Если можешь, прости»
- 1984 — «Жестокий романс»
- 1984 — «Осенний подарок фей»
- 1985 — «Батальоны просят огня»
- 1985 — «Вечерницы»

1985 — «Опасно для жизни!»

1997 – «Хіппініада, або Материк любові» (остання роль в кіно)

Відзнаки та нагороди

1968 р.– Диплом III-го Всесоюзного кінофестивалю за роль у фільмі «Камінний хрест» (Ленінград).

1981 р.– Лауреат XIX Всесоюзного кінофестивалю за кращу чоловічу роль (Вільнюс).

1988 р.– Народний артист Української РСР.

1995 р.– Перший лауреат Державної премії України ім. Олександра Довженка

Вшанування пам'яті

Восени 2008 року в Києві з друку вийшла книга «Тринадцять сповідей» (укладач Катерина Брондукова), до якої увійшли поетичні мініатюри і вірші Брондукова, спогади про його життя і творчість.

8 вересня 2012 року відкрито меморіальну дошку на фасаді будинку, у якому проживав видатний актор, за адресою: вулиця Інститутська, 22/7.

У березні 2017 року на фасаді будинку № 8, що на вулиці А. Бучми, встановили ще одну меморіальну дошку на честь видатного українського актора Борислава Брондукова, який свого часу мешкав в цьому будинку на масиві Березняки.

Бібліографія

Борислав Брондуков [Текст] : [біографічна довідка] // Енциклопедія Сучасної України. Т.3. Біо-Бя. – Київ : Поліграфкнига, 2004. – С. 483.

Борислав Брондуков [Текст] : [біографічна довідка] // Кіномистецтво України : кінодовідник / Капельгородська Н. – Київ : АВДІ, 2004. – С. 79.

Борислав Брондуков [Текст] : [біографічна довідка] // Обличчя українського кіно. – Київ : PC World Ukraine, 1997. – С.38.

Борислав Брондуков [Текст] : [біографічна довідка] // Український біографічний кінодовідник / Капельгодська Н. – Київ : АВДІ, 2001. – С. 79.

Борислав Брондуков [Текст] : [біографічна довідка] // УСЕ : Універсальний словник-енциклопедія . – Київ : Ірина, 1999. – С. 190.

Брондукова, Екатерина. Боря сам отказывался от главных ролей [Текст] : "Газета..." побывала в гостях у вдовы Народного артиста Украины Борислава Брондукова, которому сегодня исполнилось бы 70 лет / беседу вела Виктория Аронова // Газета по-киевски. – 2008. – 1 март. (№ 49). – С. 20-21 ; Газета нашего района. Троещина. – 2008. – 7-13 март. (№ 9). – С. 7.

Брондукова, Екатерина. "Муж часто приходит ко мне во сне. И всегда здоровый" [Текст] : [беседа с вдовой народного артиста Украины Борислава Брондукова, которому завтра исполнилось бы 70 лет] / Е. Брондукова, Т. Бухарева ; записала Т. Бухарева // Факти и комментарии (пятница). – 2008. – 29 февр. (№ 40). – С. 11 : фот.

Брондукова, Екатерина. Тринадцять сповідей [Текст] : літературно-художнє видання. – Київ : Софія-А, 2008. – 144 с. : фот.

Кіноролі Борислава Брондукова [Текст] // Кіно-Театр. – 2018. – № 3. – С. 30-31 : фот.

Маслій, М. «Весела людина з невеселої епохи» [Текст] : актор Іван Гаврилюк згадує про колегу Борислава Брондукова, який 1 березня відмічав би 80-ліття // День. – 2018. – 28 лютого (№ 36). – С. 7 : фот.

Мірошникова, М. Біль і слава Борислава Брондукова [Текст] : 1 березня виповнюється 75 років від

Театр. Кіномистецтво
дня народження народного артиста УРСР // Вечірній
Київ. – 2013. – 28 лют. (№ 9). – С. 9 : іл.

Монаєнко, А. Катерина Брондукова: Бронечка до смерті 7 років мовчав [Текст] // Політика і культура. – 2004. – № 11. – С. 38-39.

Муратова, Виктория. А долги ему так и не отдали [Текст] : 1 марта исполняется 70 лет со дня рождения блистательного украинского киноактера, гения эпизода, Борислава Брондукова // Киевские ведомости. – 2008. – 29 февр. (№ 39). – С. 18.

Мыколайчук, Мария. «Он был великим в маленьких ролях» [Текст] : пять лет назад не стало известного актера Борислава Брондукова / Мария Мыколайчук, Лесь Сердюк, Лилиана Фесенко // Комсомольская правда в Украине. – 2009. – 13-19 март. (№ 55). – С. 32 : фот.

Науменко, А. Лесь Сердюк: «Как-то на Крещатике Брондуков убедил прохожих, что на крыше дома стоит настоящий ... танк» [Текст] : ровно год, как ушел из жизни знаменитый актер // Факты. – 2005. – 10 март. – С. 9 ; Комсомольская правда. – 2005. – 11 март. – С. 12-13.

Науменко, О. Французский шансонье, «плохой ковбой» и великий друг [Текст] : в марте Брониславу Брондукову исполнилось бы 68, два года назад в этот же месяц его не стало // Сегодня. – 2006. – 4 март. – С 15.

Науменко, Олексий-Нестор. Гений второго плана [Текст] : десять лет тому назад Борислав Брондуков снялся в своем последнем фильме // Газета по-киевски. – 2007. – 21 февр. (№ 40). – С. 22.

Павлова, Снежана. Брондукова на Привозе ханьги приняли за своего. 1 марта народному артисту Украины исполнилось бы 70 лет [Текст] : [О знаменитом актере вспоминают его коллеги и друзья] //

Комсомольская правда в Украине. – 2008. – 29 февр. (№ 46). – С. 39.

Павловський, О. «Брондуков був «своєю людиною» [Текст] : [інтерв'ю з українським кінорежисером О. Павловським про творчість видатного українського кіноактора Борислава Брондукова] / записав Олексій-Нестор Наumenко // Кіно-Театр. – 2010. – № 2. -- С. 17-20 : іл.

Стрижак, А. «Бронічка гірко плакав, коли дивився на себе по телевізору» [Текст] : (сини актора Б. Брондукова одружилися з рідними сестрами) // Газета по українськи. – 2008. – 8 лют. – С. 29, 32.

Тримач, С. Невічна пам'ять [Текст] : (Україна відзначила 70-літній ювілей знаменитого актора Борислава Брондукова) // Україна молода. – 2008. – 4 берез. (№ 43). – С. 13.

Тримбач, Сергій. Зі сміху великі люди трапляються. Рідко, на жаль... [Текст] : 27 березня на фронтоні будинку за адресою вул. Амвросія Бучми, 8 відкрили меморіальні дошки акторам Маргариті Криницькій і Бориславу Брондукову // День. – 2017. – 28 берез. (№ 53). – С. 2, 9 : фото.

Філіпчук, Наталія. Брондуков любив де Фюнеса і не любив американське кіно [Текст] // Голос України. – 2008. – 21 черв. (№ 117). – С. 9.

Шингірій, О. У столиці вшанували відомих особистостей [Текст] : на честь співака Івана Козловського, кіноакторів Маргарити Криницької і Борислава Брондукова встановили меморіальні дошки // Хрещатик. – 2017. – 29 берез. (№ 35). – С. 1 : фото.

Демерташ
Віктор Костянтинович
(нар. 1947 р.)

український актор
Член Національної спілки
кінематографістів України.
Заслужений артист України.
Народний артист України

Біографія

Народився в родині робітника.

Закінчив Всесоюзний державний інститут
кінематографії (1972, курс В. Белокурова).

Першу роль у кіно Віктор Демерташ зіграв на
«Таджикфільм» у картині «Канікули в раю».

Всього Віктор Демерташ знявся у понад 100
картинах.

Творча діяльність

Грав у фільмах:

- 1973 – «Як гартувалась сталь» (епізод),
- 1973 – «Багато шуму з нічого» (Клаудіо),
- 1973 – «Повість про жінку»,
- 1973 – «Стара фортеця» (Комісар Сергушин),
- 1974 – «Какая у вас улыбка» (Петя — радиомонтажник),
- 1974 – «Ответная мера»,
- 1974 – «Юркові Світанки» (член комсомольського бюро)
- 1975 – «Марина» (Михай),
- 1975 – «Весна двадцать девятого» (американец на
собрании, беседующий с Картером),
- 1975 – «Капітан Немо» (Франсуа),
- 1975 – «Переходим к любви» (Виктор),
- 1976 – «Быть братом» (рабочий),

- 1977 – «Гармония» (гость на вечеринке),
- 1977 – «Ералашний рейс» (епізод),
- 1977 – «За пять секунд до катастрофы» (Слава)
- 1977 – «Перед іспитом» (епізод),
- 1977 – «Сапоги в смятку: Нісінітниця» (актор в костюмі гусара)
- 1977 – «Талант» (секретар Подрайского),
- 1978 – «За всё в ответе» (Куница),
- 1978 – «Спокута чужих гріхів»,
- 1978 – «Підпільний обком діє» (Яків),
- 1979 – «Дождь в чужом городе» (епізод),
- 1979 – «Расколотое небо» (Григорьев),
- 1980 — «Лісова пісня. Мавка» (Куц, чортик-боровчук),
- 1981 – «Дополнительный след» (Якубов),
- 1981 — «Старі листи»,
- 1982 — «Здесь тебя не встретит рай»,
- 1983 — «Легенда про княгиню Ольгу» (князь Мал),
- 1984 — «Одиниця «з обманом» (тренер),
- 1984 — «Вантаж без маркування» (епізод),
- 1984 — «Два гусара» (Господин на балу),
- 1986 — «Звинувачується весілля»,
- 1986 — «Капітан «Пілігрима»,
- 1987 — «Данило — князь Галицький» (епізод),
- 1987 — «Другая жизнь»,
- 1987 — «Моя дорога»,
- 1987 — «Солом'яні дзвони» (фотокор),
- 1988 — «Дама з папугою»,
- 1989 — «Зелёный огонь козы»,
- 1989 — «Храм повітря»,
- 1984 — «Лебедине озеро. Зона»,
- 1990 — «Дикий пляж» (лейтинант милиции),
- 1990 — «Допінг для ангелів»,
- 1991 — «Із життя Остапа Вишні» (т/ф),
- 1991 — «Не будіть сплячого собаку»,

1991 — «Одіссея капітана Блада» (Каузак, помічник Лавасера),
1992 — «Алмазы шаха»,
1992 — «Духи ада»,
1992 — «Ради семейного очага» (Давид Штернберг),
1992 — «Серця трьох» (поліціант),
1993 — «Серця трьох 2» (поліціант),
1994 — «Викуп» (епізод),
1996 — «Дезертир»,
1996 — «Роксолана», «Настуня» (Ібрагім),
1997 — «Роксолана», «Улюблена дружина халіфа» (Ібрагім),
2002 — «Молитва за гетьмана Мазепу» (Кочубей),
2004 — «П'ять зірок»,
2004 — «Російські ліки»,
2005 — «Новий російський романс» (МакКормик),
2005 — «Розлучення та дівоче прізвище» (епізод),
2005 — «Навіжена» (доповідач в НДІ),
2005 — «Повернення Мухтара» (наркоторговець)
2006 — «Пригоди Верки Сердючки» (міліціонер),
2009 — «Лабіринти брехні» (професор),
2010 — «Пусть говорят» (епізод),
2011 — «Ліки для бабусі» (начальник служби охорони),
2011 — «Медове кохання» (епізод),
2012 — «Синевир» (міліціонер),
2013 — «Нюхач» (генерал-майор),
2013 — «Брати. Остання сповідь» (2013),
2014 — «Фотограф» (Польща) (начальник гарнізону),
2015 — «Пес» (Бутон),
2016 — «Чунгул» — (Сорока).

Відзнаки та нагороди

2008 — Заслужений артист України,

2017 — Народний артист України.

Веббіографія

Демерташ Віктор Костянтинович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текст. – Режим доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%B5%D0%B%D0%B5%D1%80%D1%82%D0%B0%D1%88_%D0%92%D1%96%D0%BA%D1%82%D0%BE%D1%80_%D0%9A%D0%BE%D1%81%D1%82%D1%8F%D0%BD%D1%82%D0%B8%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87,

вільний (дата звернення: 24.01.2018). – Назва з екрана. – Мова укр.

Віктор Демерташ: «Ворог сильний та підступний. Вони розпечені рублем» [Електронний ресурс] [інтерв'ю з заслуженим артистом України про українське кіно, конфлікт на Сході, взаємовідносини зі своїми колегами з Росії, про Крим та розвиток сучасної культури] // YouTube. – Відео. – Режим доступу:

<https://www.youtube.com/watch?v=-jXpL1YSbQU>,

вільний (дата звернення: 17.09.2015) – Назва з екрана. – Мова укр.

Демерташ Віктор Костянтинович [Електронний ресурс] : [біографія] // Виперсон. – Електрон. текст. – Режим доступу:

[http://viperson.ru/people/demertash-viktor-](http://viperson.ru/people/demertash-viktor-konstantinovich)

[konstantinovich](http://viperson.ru/people/demertash-viktor-konstantinovich), вільний (дата звернення: 28.10.2018). – Назва з екрана. – Мова рос.

**Поволоцький
Ілля Якович**
(нар. 1941 р.)

керівник літературно-драматичної частини Київського державного академічного театру ляльок
Заслужений працівник культури України

Біографія

Народився в 1941 році у Кременчуці Полтавської області.

Після закінчення школи, вступив у Військово-медичне училище № 2 у Києві.

Служив в армії. Працював фельдшером у швидкій допомозі в Києві.

Навчався в Київському університеті культури і мистецтв 1971-1975 рр.

Працював в парку „Перемога” методистом по роботі з молоддю.

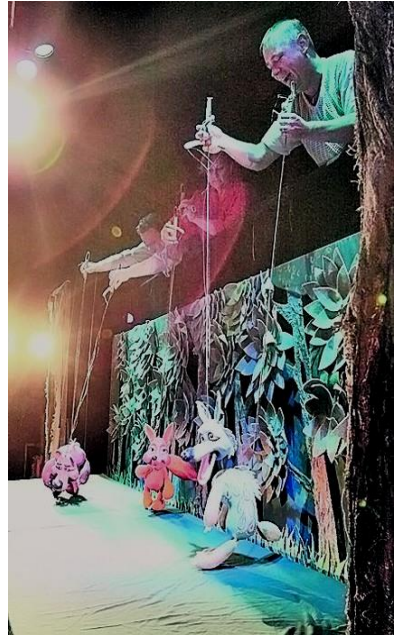
Заочно закінчив Київський національний університет театру, кіно і телебачення імені І. К. Карпенка-Карого.

З 1975 року працює в Київському театрі ляльок. З 1976 року – керівник літературно-драматичної частини цього театру.

Творча діяльність

Як літературний керівник Київського театру ляльок свої творчі зусилля наставляє на високу якість театрального репертуару для дітей.

«...Діти з великим задоволенням дивляться казки, героїв яких вони вже добре знають — «Попелюшку», «Пригоди Піфа», «Лікаря Айболить», тобто на класичних творах зал практично завжди заповнений на 100%. Для нас головне, щоб дітям було все зрозуміле. Щоб у них не виникало запитань із приводу того, що вони бачать на сцені. Інакше дитині стане нецікаво. Утримати дитячу увагу дуже важко — говорить Ілля Якович, — але якщо вистава подобається дитині, вона стає найбільш вдячним глядачем...»

Для Іллі Яковича лялькова царина – ціле життя. 40 років у столичному театрі.

Говорить – уже й рахувати страшно, та жодного не шкода.

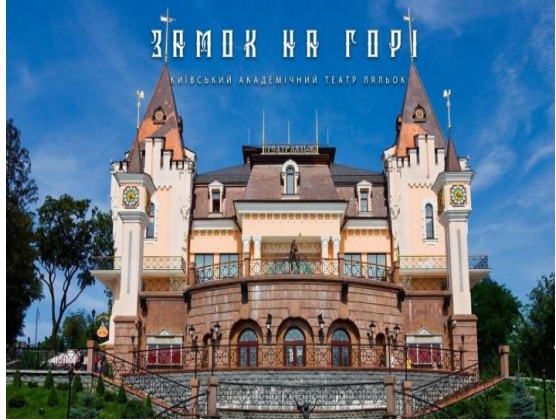
Лялькарство, як спорт, постійно стимулює: *«Щоб актор відчував ляльку, як шпагу, знаєте, фехтувальник, кінцівка шпаги, отак мусить відчувати ляльку, щоб кожний поштовх, думка переходила с ходу - і лялька почне жити».*

Ілля Якович за роки своєї праці вніс свою чималу лепту в розвиток та досягнення Київського державного академічного театру ляльок.

За визначну багаторічну діяльність з естетичного виховання підростаючого покоління засобами

Театр. Кіномистецтво театрального мистецтва, велику громадську діяльність, організацію та проведення міжнародних фестивалів, що сприяли зміцненню творчих зв'язків між народами різних країн, у 1995 році театр був удостоєний Міжнародної премії «Дружба».

30 жовтня 2002 року рішенням Колегії Міністерства культури і мистецтв України за вагомий внесок у розвиток театрального мистецтву театру надано звання академічного, і відтепер він має назву Київський державний академічний театр ляльок.

Театр є колективним членом Міжнародної асоціації діячів театрів ляльок «УНІМА» (UNIMA).

Репертуарна афіша театру налічує понад 40 вітчизняних та зарубіжних вистав, як для дітей, так і дорослих.

Київський академічний театр ляльок представляв Україну на престижних міжнародних театральних форумах і фестивалях в Австрії, США, Перу, Канаді, Словаччині, Японії, Південній Кореї, Польщі, Болгарії, Білорусі та Росії.

За ініціативою Київського академічного театру ляльок від 1991р. в Києві проводяться Міжнародний фестиваль театрів ляльок.

У цих фестивалях брали участь провідні театри ляльок з Бельгії, Австрії, Канади, Словаччини, Фінляндії,

Театр. Кіномистецтво
Японії, Китаю, Швеції, Швейцарії, Німеччини, Росії,
Болгарії, Молдови, Туреччини та інших країн.

Почесні звання

- 2011 – Заслужений працівник культури України.
- Відмінник освіти України
- Почесний член UNIMA-УКРАЇНИ (Міжнародної Спілки діячів театру ляльок
- Член спілки театральних діячів України.

Вебліографія

Історія театру [Електронний ресурс] // Київський академічний театр ляльок. – Електрон. Текст. - Режим доступу:

http://www.akadempuppet.kiev.ua/?Page_id=440,
вільний (дата звернення: [2017]). – Назва з екрану. – Мова укр.

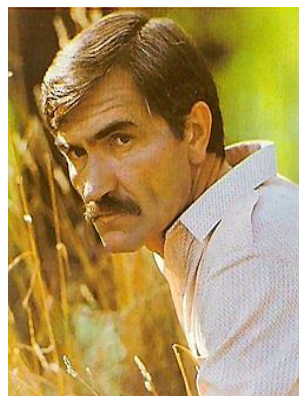
Козій, Інна. Дім, де живуть казки та казкарі [Електронний ресурс] : [стаття про Київський академічний театр ляльок] // День Kyiv.ua. – Електрон. текст. – Режим доступу: <https://day.kyiv.ua/uk/article/taym-aut/dim-de-zhivut-kazki-ta-kazkari>, вільний (дата звернення: 09.02.2006). – Назва з екрану. – Мова укр.

Петрук, Максим. Как живет старейший кукольный театр Украины [Электронный ресурс] : [статья о Киевском академическом театре кукол] // Сегодня. – Электрон. текст. – Режим доступа: <https://www.segodnya.ua/life/life/society/Kak-zhivet-stareyshiy-kukolnyy-teatr-Ukrainy-447131.html>, свободный (дата обращения: 10.07.2013). – Название с экрана. –Яз. рус.

Сердюк
Лесь Олександрович
(1940-2010 рр.)

Заслужений артист УРСР
Народний артист України, педагог,
Член-кореспондент Академії
мистецтв України

Біографія

Народився 14 жовтня 1940 року в Харкові, у родині народного артиста СРСР Олександра Івановича Сердюка і оперної співачки Анастасії Левицької.

У 1961 р. закінчив Харківський театральний інститут;

1961–1964 рр. — актор Харківського театру драми ім. Т. Г. Шевченка;

1964–1965 рр. — актор Ризького ТЮГу;

1966–1970 рр. — актор Київського академічного театру російської драми ім. Лесі Українки;

1970 р.–2008 рр. — актор Київської державної кіностудії ім. О. Довженка.

З 2008 року — актор Національного академічного драматичного театру ім. Івана Франка.

Як педагог Лесь Сердюк активно навчав молодь акторської майстерності в Київському національному університеті театру, кіно і телебачення ім. Карпенка-Карого.

Помер 26 травня 2010 року в Києві. Похований на Байковому кладовищі.

Творча діяльність

Уперше Лесь вийшов на сцену в сім років — зіграв слугу-негренья у виставі «Пікова дама» Харківського оперного театру, де грала його мама – оперна співачка Анастасія Левицька.

Кінодебют актора відбувся 1965 року в фільмі «Загибель ескадри». З того часу він знявся у понад 120 фільмах.

За час роботи на Національній кіностудії художніх фільмів ім. О. Довженка зіграв понад 100 ролей, з них 80 головних.

Остання робота, в якій глядачі могли бачити Леся Сердюка — фільм «Тарас Бульба» режисера Володимира Бортка. Це роль козака Товкача.

Вибрані театральні роботи

Ризький театр юного глядача:

– «Мій бідний Марат!»

Театр російської драми імені Лесі Українки:

– «Дивна місіс Севідж»

– «Озирнись у гніві»

Національний театр ім. Івана Франка:

– «Всі ми коти і кішки»

– «Одруження»

– «Божа сльоза»

Фільмографія

- 2009 – «Тарас Бульба»
- 2008 – «Пригоди на хутірці поблизу Диканьки»
- 2008 – «Від любові до кохання»
- 2008 – «Міни у фарватері»
- 2006 – «Таємниця "Святого Патріка"»
- 2003 – «Мамай»
- 2002 – «Лялька»
- 2001 – «Слід перевертня»
- 2001 – «Молитва за гетьмана Мазепу»
- 1999 – «Козача бувальщина»
- 1997 – «Роксолана»
- 1996 – «Операція Контракт»
- 1996 – «Страчені світанки»
- 1995 – «Партитура на могильному камені»
- 1993 – «Місячна зозуля»
- 1993 – «Гетьманські клейноди»
- 1992 – «По-модному»
- 1992 – «Шкереберть»
- 1992 – «Амерікен бой»
- 1991 – «Подарунок на іменини»
- 1991 – «Люк»
- 1991 – «Дике поле»
- 1990 – «Яри»
- 1990 – «Невідстріляна музика»
- 1990 – «Небилиці про Івана»
- 1990 – «Мої люди»
- 1990 – «Далі польоту стріли
- 1989 – «Годинникар і курка»
- 1989 – «На прив'язі у злітної смуги»
- 1988 – «Марія» (документальний)
- 1988 – «Гори димлять»
- 1987 – «Солом'яні дзвони»
- 1987 – «Поки є час»
- 1987 – «Піддані революції»

- 1987 – «Джура, мисливець з Мінархара»
- 1986 – «Жменяки»
- 1985 – «Вклонися до землі»
- 1985 – «Провина лейтенанта Некрасова»
- 1985 – «Вечорниці»
- 1985 – «Батальйони просять вогню»
- 1984 – «І прекрасну мить перемоги»
- 1984 – «Благі наміри»
- 1983 – «Провал операції "Велика ведмедиця»
- 1983 – «Легенда про княгиню Ольгу»
- 1983 – «Раптовий викид»
- 1982– «Подолання»
- 1982– «Зоряне відрядження»
- 1982– «Бій на перехресті»
- 1981– «Така пізня, така тепла осінь»
- 1981– «Під свист куль»
- 1981– «Два дні на початку грудня»
- 1980 – «У Чортового лігва»
- 1980 – «Від Бугу до Вісли»
- 1980 – «Чекаю і сподіваюся»
- 1979 – «Поїзд надзвичайного призначення»
- 1979 – «Вавилон ХХ»
- 1978 – «Наталка Полтавка»
- 1978 – «Любов і люті»
- 1976 – «Народжена революцією»
- 1976 – «У ніч на 20-е»
- 1976 – «Свято печеної картоплі»
- 1976 – «Карпати, Карпати...»
- 1975 – «Я водолаз 2»
- 1975 – «Буран»
- 1974 – «Важкі поверхи»
- 1974 – «Рейс перший, рейс останній»
- 1973-1976 – «Дума про Ковпака»
- 1973 – «Набат»
- 1973 – «Чорний капітан»

- 1973 – «Вогонь»
- 1973 – «Як гартувалася сталь»
- 1973 – «Абітурієнтка»
- 1972 – «Нічний мотоцикліст»
- 1972 – «Лаври»
- 1972 – «Адреса вашого будинку»
- 1971 – «Море нашої надії»
- 1971 – «Інспектор карного розшуку»
- 1971 – «Зоряний колір»
- 1971 – «Жива вода»
- 1970 – «Хліб і сіль»
- 1970 – «Бранці Бомона»
- 1970 – «Мир хижчинам, війна дворцям»
- 1970 – «Сеспель»
- 1969 – «Фронт за околицей»
- 1968 – «Експеримент доктора Абста»
- 1967 – «На Київському напрямку»
- 1967 – «Две смерти»
- 1966 – «Їх знали тільки в обличчя»
- 1965 – «Загибель ескадри»

Відзнаки та нагороди

- 1982 р. – Заслужений артист УРСР;
- 1988 р. – Приз за найкращу чоловічу роль у фільмі «Солом'яні дзвони» на МКФ у Карлових Варах (Чехословаччина);
- 1996 р. – Народний артист України;
- 1997 р. – Член-кореспондент Академії мистецтв України.

Вебіографія

Брюховецька, Л. Лесь Сердюк: (не)виконана місія [Текст] : [про творчість народного артиста України, видатного актора театру і кіно Л. Сердюка] / Лариса Брюховецька // Кіно-Театр. – 2010. – № 5. – С. 24-25 : іл.

Дмитренко, Наталя. Містичне «Одруження» Сердюка [Електронний ресурс] // Україна молода. –

Електрон. текст. – Режим доступу: <http://umoloda.kiev.ua/number/1662/164/58673/>, вільний (дата звернення: 28.05.2010). – Назва з екрану. – Мова укр.

Київ прощається з Лесем Сердюком [Електронний ресурс] // Аратта-Україна. – Електрон. текст. – Режим доступу: http://www.aratta-ukraine.com/news_ua.php?id=10314, вільний (дата звернення: 31.05.2010). – Назва з екрану. – Мова укр.

Лесь Сердюк [Електронний ресурс] // Кино-театр. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.kino-teatr.ru/kino/acter/m/sov/5450/bio/>, свободний (дата звернення: 12.05.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Поліщук, Тетяна. Прощай, козаче! [Електронний ресурс] : [пам'яті актора театру і кіно Лесь Сердюка] // День. – Електрон. текст. – Режим доступу: <https://day.kyiv.ua/uk/article/panorama-dnya/proshchavay-kozache>, вільний (дата звернення: 28.05.2010). – Назва з екрану. – Мова укр.

Сердюк Лесь Олександрович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Електрон. текст. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Сердюк_Лесь_Олександрович, вільний (дата звернення: 30.10.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Сердюк, Л. «Я живу під прапором Довженка, але змушений вписуватися в сьогодні» [Текст] : [інтерв'ю з Народним артистом України] / Лесь Сердюк ; записав Григорій Заславець // Кіно-Театр. – 2011. – № 4. – С. 55-56 : іл.

Сердюк Олександр Олександрович [Електронний ресурс] // Національна академія мистецтв України. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://academia.gov.ua/sites/Serdiuk/Serdiuk.htm>, вільний (дата звернення: 2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Тихомиров
Анатолій Юрійович
(нар. 1948 р.)

укрїнський актор, письменник,
Заслужений артист України

Біографія

Навчання майбутній професії почав зі вступу до Дніпропетровського театральнo-художнього коледжу (1963–1967 рр.).

У 1975 р. заочно закінчив актерський факультет Російського інституту театральнoго мистецтва (ГИТИС).

Працював театральним діячем Сумського театру ім. М. С. Щепкіна.

Зараз — головний режисер Муніципального театру «Київ».

Творча діяльність

Провідна роль — «Ігор Сергійович» у серіалі «Школа», 2017.

Автор повістей, роману, дитячої повісті.
Друкувався в газетах і журналах.

Повісті:

– Частный сыщик Антыхин (рос.). Книга складається з трьох повістей: Воспитать палача (2007), Тайна скифской чаши (2007), Ангелы света (2008)

Необыкновенное путешествие Почемучки и ее друзей (рос.) (2008).

Фільмографія:

2017 — «Школа» — Ігор Сергійович (директор школи);

2017 — «Вікно життя-2» — Олексій Ігнатович Вербицький (батько Анастасії, вчитель математики);

2015 — «Нюхач-2» (сторож звалища – епізод, 2-га серія);

2014 — «Білі вовки-2» (Левон Зурабович Басаладзе (генеральний директор заводу);

2012 — «СБУ. Спецоперація» (директор транспортної компанії);

2012 — «Спокута» (Клим Станіславович Казарін (фармацевт);

2011 — «Повернення Мухтара-7» (Микита Лімонніков («Люди та собаки» 36-а серія) та антиквар («Жива мішень» 50-а серія);

2009 — «Повернення Мухтара-5» (Леонід – епізод, 51-а серія);

2008 — «Ой, мамоньки...» - епізод;

2008 — «Зачароване кохання» - епізод;

2008 — «Адреналін» - епізод;

2007 — «Гальмівний шлях» - епізод;

2007 — «Надія як свідчення життя» - епізод;

2007 — «Жага екстриму» — лікар;

2007 — «Повернення Мухтара-4» (дядя Ігоря);

2007 — «Вогні цирку» - епізод, 53-а серія;

2006 — «Опер Крюк» — наркоторговець;

2006 — «Повернення Мухтара-3» (начальник АТС);

2006 — «Випадкові зв'язки» - епізод, 14-а серія;

2005 — «Моя прекрасна сім'я» - епізод;

1994 — «Російський транзит» - епізод.

Бібліографія

Анатолій Тихомиров [Електронний ресурс] // ВКонтакте. – Електрон. текст. – Режим доступу: <https://web.archive.org/web/20180709063004/https://vk.com/id21784949>, вільний (дата звернення: 2018). – Назва з екрана. – Мова рос.

Ернев, О. Ты убит, таксист! [Текст] : современные комедийные новеллы, юмористические рассказы / Олег Ернев, Игорь Черкасский, Анатолий Тихомиров. – Дніпропетровськ : Южная Пальмира, 1996. – 104 с.

Муниципальный театр «Киев» (кинотеатр «Краков») [Электронный ресурс] // Русановка. Киевская Венеция. – Электрон. текст. – Режим доступа: <https://web.archive.org/web/20171016014623/http://rysanovka.kiev.ua/municipalnyj-teatr-kiev/>, свободный (дата обращения: 16 октября 2017). – Название с экрана. – Яз. рус.

«Необыкновенное путешествие Почемучки и ее друзей» [Электронный ресурс] // Журнал «Самиздат». – Электрон. текст. – Режим доступа: http://samlib.ru/t/tihomirow_a_j/puteshestwiewpochemuchkiiedruzej.shtml, свободный (дата обращения: 21 мая 2009). – Название с экрана. – Яз. рус.

Тихомиров Анатолий Юрійович [Электронный ресурс] // Вікіпедія. – Электрон. текст. – Режим доступа: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D0%B8%D1%85%D0%BE%D0%BC%D0%B8%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%90%D0%BD%D0%B0%D1%82%D0%BE%D0%BB%D1%96%D0%B9%D0%AE%D1%80%D1%96%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87>, вільний (дата звернення: 9 липня 2018). – Назва з екрану. – Мова укр.

Тихомиров Анатолий Юрьевич [Электронный ресурс] // Литсовет. – Электрон. текст. – Режим доступа: https://web.archive.org/web/20170722003643/http://www.litsovet.ru/index.php/author.page?author_id=13133, свободный (дата обращения: 2003-2017). – Название с экрана. – Яз. рус.

Тихомиров, Анатолий Юрьевич. Детективные повести [Электронный ресурс] // Журнал «Самиздат». – Электрон. текст. – Режим доступа: http://samlib.ru/t/tihomirow_a_j/, свободный (дата обращения: 21 мая 2009). – Название с экрана. – Яз. рус.

**Черкаський
Давид Янович**
(1932-2018 рр.)

український режисер-
мультиплікатор, художник-
мультиплікатор, сценарист.
Заслужений діяч мистецтв України.
Академік Академії телебачення,
член-кореспондент Академії
мистецтв України. Народний артист України

Біографія

Народився 23 серпня 1932 року в місті Шпола Черкаської області.

У 1955 році закінчив Київський інженерно-технічний інститут і деякий час працював інженером-будівельником.

З дитинства хотів займатися мультиплікацією. У 1959 році прийшов на студію «Київнаукфільм» в якості аніматора.

У 1964 році відбувся режисерський дебют. Черкаський зробив ролик по протипожежній безпеці «Таємниця чорного короля» – картина отримала премію на мультиплікаційному фестивалі в Румунії за кращий дебют. За роликом почали виходити інші мультфільми (в тому числі серіали «Пригоди капітана Врунгеля», «Лікар Айболит» і «Острів скарбів»).

Давид Янович привів на студію багатьох талановитих людей, наприклад, Володимира Дахна (автор серії мультфільмів «Козаки»); в його фільмах почав працювати Олександр Татарський (автор мультфільмів «Пластлінова ворона», «Падав торішній сніг»).

З початку 1990-х років, після припинення державного фінансування мультиплікації, робив телевізійні рекламні ролики.

Пізніше ілюстрував книги, анімовані рекламні ролики, займався графікою комп'ютерних ігор.

Брав участь в гумористичній передачі «Золотий гусак».

У 1998 році Черкаський знявся у фільмі з циклу «Анімація від А до Я».

У 2005-2008 роках вийшли друком книги: «Поймав обманом вдиховеньє», «Некамасутра», «Книга о вкусной и здоровой...», «Аморальный кодекс», де він виступає як ілюстратор.

Давид Янович пішов з життя у 2018 р., похований на Берковецькому кладовищі.

Творча діяльність

У режисерському доробку митця понад 20 кінострічок.

Серед них: «Колумб причаює до берега» (1967), «Містерія-буф» (1969), «Чарівник «Ох!» (1971), «Якого рожна хочеться?» (1975);

серіали — «Пригоди капітана Врунгеля» (1978), «Лікар Айболит» (1984), «Острів скарбів» (1988) та ін.

Черкаський працює в мальованій технології. У своїх фільмах використав кілька новаторських для радянського кінематографа прийомів.

Він поєднав у кадрі мультиплікацію і ігрові зйомки, зробив тривимірні «прольоти», що імітують панорамування в художньому кіно, створюючи такий ефект, ніби камера літає навколо персонажів. У його

Театр. Кіномистецтво
фільмах малювалися звуки, на кшталт «Бум», «Бац» і т. д.,
як в коміксах.

Згадані кінотвори здобули визнання у глядачів,
стали помітним явищем національної культури, увійшли
до скарбниці національного та світового анімаційного
кіно.

Фільмографія

Як художник брав участь у створенні мультфільмів:

- «Пригоди Перця» (1961);
- «П'яні вовки», «Супутниця королеви» (1962);
- «Заець та їжак», «Золоте яєчко», «Непосида, М'якуш і Нетак» (1963);
- «Казка про царевича і трьох лікарів» (1965);
- «Літери з ящика радиста» (1966);
- «Як козаки куліш варили», «Колумб пристає до берега» (1967), (1967);
- «Людина, що вміла літати» (1968);
- «Містерія-буф» (1969);
- «Короткі історії» (1970);
- «Чарівник Ох» (1971);

– «Як козаки наречених
визволяли» (1973);

- «Пригоди малюка Гіпопо» (1974).

Автор стричок:

- «Таємниця чорного короля» (1964);
- «Колумб пристає до берега» (1967);

- «Людина, що вміла літати» (1968);
- «Містерія-буф» (1969);
- «Короткі історії» (1970);
- «Чарівник Ох» (1971);
- «Навколо світу мимоволі» (1972);
- «Якого рожна хочеться?» (1975);
- «Пригоди капітана Врунгеля» (1978);
- «Крила» (1983);

- «Лікар Айболить» (1984-1985, режисер, сценарист);

- «Острів скарбів» (1988, режисер, сценарист);

- «Найсильніший Дикого Заходу» (1995-1996);
- «Нові пригоди Капітана Врунгеля» (2012, у співавт.);
- «Прощайте, фараони!» (1974, у співавт.);

Відзнаки та нагороди

1964 – Заохочувальна премія за дебют у м. Мамайя, Румунія («Таємниця чорного короля»);

1975 – Спеціальний диплом СІДАЛГ на XIII МКФ в Кракові, Польща («Якого дідька хочеться?»);

1978 – Диплом Всесоюзного телефестивалю в Єрєвані («Пригоди капітана Врунгеля»);

1995 – Заслужений діяч мистецтв України;

2002 – Орден «За заслуги» III ступеня;

2007 – Орден «За заслуги» II ступеня;

2010 – Народний артист України;

2012 – Золота медаль фонду Ролана Бикова (за загальний внесок у фестивалний рух)(2012);

2012 – Золота медаль АМУ (2012).

Посади, титули

1989 – президент Міжнародного фестивалю анімаційних фільмів «КРОК», одного з найпрестижніших і найавторитетніших кінофорумів Європи та світу;

– незмінний голова журі фестивалю телевізійних програм «Оksamитовий сезон»;

1997 – академік Академії телебачення України;

1998 – член-кореспондент Академії мистецтв України;

член АСІФА (Міжнародна асоціація анімаційного кіно).

Бібліографія

Гончарук, О. В Києве попрощались с "дедом украинской мультипликации" [Текст] : [ушел из жизни известный украинский художник-мультипликатор, заслуженный артист Украины Давид Черкасский] // КП в Украине: киевский выпуск. – 2018. – 2 ноября (№ 161). – С. 12 : фот.

Коршунов, С. Мечтал о продолжении "Врунгеля" и "Острова" [Текст] : Черкасский учился рисовать сам, а его мульты крутили даже в США // Сегодня: киевский выпуск. – 2018. – 1 нояб. (№ 198). – С. 20 : фот.

Отцу "Айболита" 130 лет [Текст] : [подбор статей, а так же інтерв'ю с внуком Корнея Чуковского - Дмитрием Чуковским и режиссером мультіка "Доктор Айболит" – Давидом Черкасским, жителем Деснянского р-на] / Влад Абрамов [и др.] ; беседу вели Влад Абрамов и Наталья Дремова // Сегодня. – 2012. – 29 март. (№ 70). – С. 26–27 : фот, рис.

Пилипенко, Г. "Вважаю, що життя вдалося" [Текст] : 30 жовтня на 87-му році через два місяці після інсульту пішов за межу видатний кінорежисер анімації, сценарист і художник Давид Черкаський // Урядовий кур'єр. – 2018. – 8 листопада (№ 210). – С. 5 : фот.

Порхун, Тетяна. [До себе серйозно ніколи не ставився. Здається, ніхто нормальний цього не робить] [Текст] : [режисер-мультіплікатор Давид Черкаський] // Країна. – 2016. – № 16. – С. 30–32 : фот.

Черкаський, Давид. Навіть зараз я щасливий: у мене власні зуби і читаю я без окулярів [Текст] : [бесіда з класиком української анімації, творцем безсмертних "Пригод капітана Врунгеля" та ін. Давидом Черкаським] / Давид Черкаський, Людмила Колб ; записала Людмила Колб // Вечірній Київ. – 2009. – 27 листоп. (№ 159). – С. 6–7 : фот.

Черкасский, Давид. "Первые серии "Врунгеля" спокойно смотреть не могу" [Текст] : [беседа с режиссером-мультіплікатором Давидом Черкасским, жителем Деснянского р-на] / записал Александр Пасюта // Сегодня. – 2009. – 1 окт. (№ 214). – С. 30 : фот.

Черкаський, Давид. "Щоб я не робив, завжди це підробляю під себе" [Текст] : [розмова з класиком української анімації Давидом Черкаським] / записала Людмила Колб // Хрещатик. – 2009. – 3 груд. (№ 169). – С. 5 : фот.

Яковенко
Олександр Михайлович —
(нар. 1929 р.)

український режисер, сценарист, журналіст.
Член Національної спілки кінематографістів України.

Біографія

Народився 30 травня 1929 р. у м. Пологи
Запорізької області в родині службовця.

Учасник Другої світової війни.

Закінчив Київське залізничне училище № 1 (1944-
1946) та Київський педагогічний інститут ім. М. Горького
(1955).

З 1959 по 1961 рр. — редактор «УРЕ» (автор статей
з літератури і педагогіки).

Працював на студії «Київнаукфільм».

Творча діяльність

Створив близько 100 кіно- та відеофільмів:

- 1988 – «Трихінілоз»;
- 1990 – «Хто захистить бджолу»;
- 1991 – «Лікувальне садівництво»;
- «На передньому краєві ветеринарної науки»;
- 1992 – «Сортовипробування України»;
- «Класична чума свиней» (авт. сцен.);
- 1994 – «Зелений щит України»;
- 1998 – «Багатства України».

Відзнаки та нагороди

Лауреат Всесоюзних та Міжнародних кінофестивалей за
стрічки:

- 1970 – «Прохідний щит»;
- 1972 – «Прохідні комбайни»;
- 1975 – «Механізовані прохідницькі комплекси»;
- 1976 – «Кіножурнал № 7».

Диплом фестивалю «Агро-пром-89», ЧСР, Ністру) (1988)

МУЗИКА

Бондаренко

Олександр Володимирович

(нар. 1952 р.)

український хоровий диригент,
співак, композитор, поет, педагог,
громадський діяч. Заслужений діяч
мистецтв України. Засновник,
художній керівник і головний
диригент хору духовної музики
«Фрески Києва» та ансамблю
«Запорізькі козаки»

Біографія

Народився 15 липня 1952 року у місті Кадіївка, на Луганщині.

Закінчив вокальний та диригентський факультет Київської національної музичної академії ім. П. І. Чайковського.

Викладав у духовній академії та семінарії Української Православної Церкви Київського Патріархату.

Працював провідним солістом національної філармонії, камерного хору імені Б. Лятошинського, чоловічої капели ім. Л. Ревуцького, національної капели «Думка».

Творча діяльність

Записав у золоті фонди радіо й телебачення десятки хорових творів.

Випустив серію раритетних компакт-дисків із записами хорових творів національних композиторів.

Хорові твори митця та обробки народних пісень співають сьогодні професійні й аматорські хорові колективи в Україні та за кордоном.

Олександр Володимирович відомий не лише в Україні, як співак і диригент із гастролями він відвідав такі країни: Югославія, Польща, Болгарія, Росія, Швейцарія, Англія, Північна Ірландія, Голландія, Бельгія, Німеччина, Франція, Італія, США, Японія.

У червні 1989 року, Олександр Бондаренко. став фундатором, художнім керівником й головним диригентом хору «Фрески Києва», який було створено з метою відродження та подальшого розвитку національної хорової духовної спадщини України.

1991 рік став роком справжнього тріумфу «Фресок Києва». Вперше в світі у його виконанні прозвучала «Літургія Святого Іоанна Златоуста» видатного українського композитора К. Стеценка.

Забутому шедеврові фактично було подаровано друге життя – публічно виконано українською мовою твір, який понад півстоліття лишався забороненим і невідомим.

У червні 2001 року саме колективу хору «Фрески Києва» випала честь співати в національній філармонії під час зустрічі в Києві Папи Римського Іоанна Павла II.

На основі «Фресок Києва», використовуючи можливості чоловічого складу хору, О. Бондаренко створив ансамбль «Запорізькі козаки», який бере участь у концертах, як у складі хору «Фрески Києва», так і самостійно з сольною програмою.

За період свого існування колектив став відомим не тільки в Україні, але й далеко за її межами, завдяки високо професійній майстерності виконання духовної музики, шедеврів світової класики, творів українських сучасних композиторів, колядок та щедрівок, народних пісень, джазових композицій, тощо.

Митець захоплюється живописом, створив понад 40 творів (олія, темпера), брав участь у художніх виставках.

Відзнаки та нагороди

За заслуги у відродженні та розвитку української національної духовної культури українською православною церквою Київського патріархату нагороджений орденом Святого Володимира та орденом Архістратига Михаїла, срібним хрестом Папи Римського Іоанна Павла II.

Вебліографія

Кушка, Петро. «Дзвони Подолу» могутньо загомоніли у Варшаві [Електронний ресурс] // Камерний хор "Дзвони Подолу". – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://dzvonypodolu.at.ua/news/>, вільний (дата звернення: 17.12.2014). – Назва з екрану. – Мова укр.

Олександр Бондаренко [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Наша парафія. – Електрон. текст. – Режим доступу: <https://parafia.org.ua/person/bondarenko-oleksandr/>,

вільний (дата звернення: 08.10.2013). – Назва з екрану. – Мова укр.

Послухайте хор під орудою Олександра Бондаренка [Електронний ресурс] : [Український хор духовної музики «Фрески Києва»] / диригент Олександр Бондаренко // Наша парафія. – Електрон. текст. – Режим доступу:

<https://parafia.org.ua/person/bondarenko-oleksandr/listen/>, вільний (дата звернення: 2006–2018). – Назва з екрану. – Мова укр.

Послухайте твори у виконанні Олександра Бондаренка [Електронний ресурс] / соло Олександр Бондаренко // Наша парафія. – Електрон. текст. – Режим доступу:

<https://parafia.org.ua/person/bondarenko-oleksandr/slisten/>, вільний (дата звернення: 2006–2018). – Назва з екрану. – Мова укр.

Український хор духовної музики «Фрески Києва» [Електронний ресурс] // Наша парафія. – Електрон. текст. – Режим доступу:

<https://parafia.org.ua/choir/ukrajinskyj-hor-duhovnoji-muzyky-fresky-kyjeva/>, вільний (дата звернення: 2006–2018). – Назва з екрану. – Мова укр.

Хор "Фрески Києва" = Choir "FrescoesofKiev" [Електронний ресурс] // facebook. – Електрон. текст. – Режим доступу: <https://ru.facebook.com/frescoesofkiev/>, вільний (дата звернення: 2017). – Назва з екрану. – Мова укр.

**Жилінський Олександр
Євгенович**

(нар. 1955 р.)

композитор, поет, співак,
заслужений діяч мистецтв України

Біографія

Олександр Євгенович Жилінський народився 1 грудня у 1955 році в м. Бердянськ Запорозької області. З 1973 року мешкає у м. Києві.

У 1977 році закінчив Київський Державний інститут театального мистецтва ім. І. Карпенка-Карого, акторська майстерня народної артистки України професора В. І. Зимньої.

У 1987 році закінчив Київську Державну консерваторію ім. П. І. Чайковського по класу композиції народного артиста, заслуженого діяча мистецтв України професора Л. М. Колодуба.

Творча діяльність

Творча діяльність Олександра Жилінського, як композитора, розпочалася з 1972 року, про що свідчать преса, радіо і телепередачі за його участю з тих часів.

У творчому доробку О. Жилінського:

- симфонічна і камерна музика,
- ораторії, мюзікли, музика до театральних вистав, телевізійних постановок, кінофільмів,
- понад 200 пісень на вірші відомих поетів, серед них такі як: "Стара кав'ярня" та "Париж" на вірші Ю.

Рибчинського; "Мамина казка", "Доня", "Екіпаж", "Веселкова", "Пісня джури" на вірші О. Кононенка; "Мій Київ", "Андріївський узвіз" на вірші Ю. Мельничука та багато інших.

Пісні О. Жилінського можна почути у виконанні народних артистів України таких як, В. Білоножка, Т. Повалій, О. Василенка, П. Зіброва, Л. Михайленко, Б. Бенюка, заслужених артистів України Любові та Віктора Анісімових, та багатьох інших.

Пісні в авторському виконанні та у виконанні інших артистів вийшли у світ на аудіокасетах і дисках в Україні, Канаді, Росії, Білорусії, Польщі (1989–2012) під назвами: "MOSKOW DISCOCLUBS 89", "ВЕСЕЛАД", "Мамина казка", "Всього лиш мить", "Ірина", "Я бажаю Вам добра", "Спогади і мрії", "Чорнобровці", "Конвалії білі", "Парад звезд-94", "INTRO-96", "LYBID TRIO", "Страны и города", "Я забуду тебя", "Стежка до раю - 2007", "Жива вода" тощо.

Олександр Жилінський – член творчих спілок України:
– театральних діячів, композиторів, асоціації діячів естрадного мистецтва,

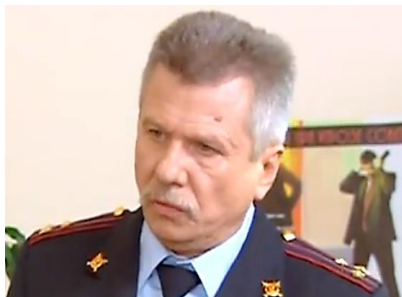
- засновник та організатор Всеукраїнського фестивалю дітей-інвалідів "Повір у себе" (м. Одеса, 1992–1996),
- засновник та президент Міжнародного фестивалю української дитячої естрадної пісні "ВЕСЕЛАД" (1993–1997),
- голова журі Всеукраїнських телевізійних конкурсів "Фант-лото надія" та "Зірки, на сцену!" (1992–2006),
- організатор та учасник культурно-мистецьких програм у Чорнобильській зоні (з червня 1986 по січень 1988 рр.), у Вірменії (1987), у Білорусії (окремих позицій "Слов'янського Базару-97"),
- режисер-постановник свят "День міста" (Южне-95, Червоноград-97, Хуст-99, Щолкіно - 2001),
- святкових концертів у Палаці культури "Україна", Міжнародному Центрі культури і мистецтв, Національній опері України (1990–2007),
- різноманітних святкових заходів з 1978 по 2009 рр. в Києві, Дніпропетровську, Донецьку, Запоріжжі, Бердянську, Миколаєві, Тернополі, Львові, Луцьку, Харкові, Полтаві, Чернігові, Норильську та Мурманську (Росія), Баку (Азербайджан), Ашхабад (Туркменістан), Мельнику (Польща), Палмі (Іспанія), Ніці (Франція), Венеція (Італія), Дубравник (Хорватія), Варна (Болгарія), Стамбул (Туреччина) тощо.

Займався викладацькою і постановочною роботою в Київському училищі естрадно-циркового мистецтва і в Київському Державному інституті театального мистецтва ім. І. Карпенка-Карого.

Як актор і співак виконав одну з головних ролей (король Карл) в рок-опері Г. Татарченко і Ю. Рибчинського «Біла ворона». Має акторський досвід в кіно.

Ролі в кіно:

- 2011 - «Порох і дріб», (рибак);
- 2012 - «Прости мене моя любов», (16 серія, столичний депутат Геннадій);
- 2013 - «Трубач», музикант);
- 2014 - «Брат за брата - 3», (Островський, полковник УВС);
- 2015 - «Відділ 44», (полковник Коротченко);
- 2015 - «Сутичка», (прокурор Петрушев).
- 2016 – «Запитайте у осені», (епізод);
- 2017 – «Все ще буде», (вантажник);
- 2017 – «Невиправні», (директор таксопарку);
- 2017 – «Слуга народу-2. Від любові до імпічменту», (земляк Борисенко);
- 2018 – «Соломонове рішення», (епізод).

Відзнаки та нагороди

1995 – заслужений діяч мистецтв України.

Має відзнаки і нагороди міністерств культури України і Радянського Союзу, МВС України і Радянського Союзу, Державного комітету у справах охорони державного кордону України, Української Православної Церкви.

Володар Гран-прі Міжнародного конкурсу митців ім. В. Яхонтова (м. Ленінград, в 1976 р).

Веббібліографія

Жилінський Олександр Євгенович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Електрон. текст. – Режим доступу: https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%96%D0%B8%D0%BB%D0%B8%D0%BD%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B9,%D0%90%D0%BB%D0%B5%D0%BA%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B4%D1%80_%D0%95%D0%B2%D0%B3%D0%B5%D0%BD%D1%8C%D0%B5%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 15.09.2018). – Назва з екрану. – Мова укр.

Матвійчук, Анатолій. Кожен сам обирає свій шлях [Електронний ресурс] : [композитор О. Жилінський, журнал «Музика»] / Жилінський Олександр, офіційний сайт. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.zhylynskyi.com/UK/kozhen-sam-obiraye-svij-shlyah-zhurnal-muzika/>, вільний (дата звернення: 21.04.2013). – Назва з екрана. – Мова укр

Олександр Жилінський. Композитор, актор, співак [Електронний ресурс] : офіційний сайт / Жилінський Олександр. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.zhylynskyi.com/UK/>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр

**Журавицький
Вадим Михайлович**

(нар. 1962 р.)

український композитор,
педагог.
Член НСКУ

Біографія

Народився 3 грудня 1962 року у місті Києві.

Закінчив Київську консерваторію (кл. композиції Ю. Іщенка, 1986) та асистентуру стажування при ній (1995).

Від 1986 р. — референт КО СКУ,

з 1989 р. — викладач Київської ДМШ № 3;

з 1993 р. — викладач кафедри композиції Київської консерваторії (НМАУ).

Від 2007 р. працює в Німеччині (Штуттгарт).

Творча діяльність

Творчий шлях композитора має різновекторне спрямування: фольклор, сучасність, старовинні академічні стилі, зокрема класичний, барокко, джаз.

Професійно володіє новітньою музикальною лексикою, підпорядковуючи технологічні засоби напруженому лірико-драматичному розвитку, розкриває естетичні завдання твору, концептуальність філософської думки.

ТвориДискографія

– Моцарт В. А. Соната для скрипки з фортепіано: Н. Сіваченко (скр.), В. Журавицький (фортепіано). — Київ, 2007;

– Vadim Zhuravitsky. Симфонія для струнних. Соната для альту, флейти й фортепіано, вокальний цикл на сл. С. Вікмана «Последний луч». — Київ, 2007.

для симфонічного оркестру:

- Симфонія № 1 (1987)
- Концерт для скр. з оркестром (1989)
- Концерт для фортепіано з оркестром (1995)

для камерного оркестру:

- «Еклога» для флейти, арфи та камерного оркестру (1991)
- «Contra spem spero» (1992)
- «Регтайм» (1997)
- «Три українські пісні» для сопрано й камерного оркестру (2002)
- Симфонія № 2 (2007)

камерна музика:

- Тріо для кларнета, альту та віолончель (1991)
- «Три пісні про мертвих королів» для сопрано і струнного квартету (1995)
- Квінтет для флейти, гобоя, кларнета, фагота та валторни (1995)
- Тріо для флейти, фагота та фортепіано (1997)
- «Тьмяне листя» для кам. анс. (2004)

сонати:

- для труби й фортепіано (1986)
- альт, флейти й фортепіано (1989)
- бас-кларнета й фортепіано (1993)

- скрипки соло (1993)
- для віолончель і фп (2000)
- скрипки й фортепіано (2003)

для фортепіано:

- Прелюдія і Пасакалія (1987)
- 5 п'єс для фортепіано «Плинна музика» (1997)
- «Добрий приятель свінг», джаз, п'єси для фортепіано і 2-х фортепіано (1990)
- 15 двоголосних інвенцій (2001), 10 джаз, п'єс для дітей

для арфи:

- «Лісові гукання» (1991)

для хору без супр.:

- «Хоровий диптих» (1988, сл. Л. Костенко й У. Вітмена)
- «Три псалми Давидові» (1992, сл. Т. Шевченка)
- хор. диптих «Чумацькі пісні» (1993),
- Хоровий диптих» (1996, обр. укр. нар. пісень);

вокальні цикли:

- «Чутливі струни», сл. Л. Костенко, для мецо-сопрано й фортепіано (1987)
- «Три стихотворення А. Ахматовой» для сопрано й фортепіано (1988)
- «Последний луч» сл. С. Вікмана, для сопрано й фортепіано (2001)
- «Три стихотворення О. Мандельштама» для сопрано й фортепіано (2004); обр. нар. пісень; муз. для дітей.

Відзнаки та нагороди

1997 – Лауреат Міжнародного конкурсу творів для духових інструментів ;

1998 – Премія ім. Л. М. Ревуцького.

Бібліографія

Журавицький Вадим Михайлович [Текст] // Українська музична енциклопедія. Т. 2 — Київ : Ін-т мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України, 2008. — С. 98.

Журавицький Вадим Михайлович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Електрон. текст. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%96%D1%83%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%B8%D1%86%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%92%D0%B0%D0%B4%D0%B8%D0%BC_%D0%9C%D0%B8%D1%85%D0%B0%D0%B9%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 8 січня 2008). – Назва з екрану. – Мова укр.

Журавицький Вадим Михайлович [Електронний ресурс] // Енциклопедія Сучасної України. – Електрон. текст. – Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=18447, вільний (дата звернення: 2009). – Назва з екрану. – Мова укр.

**Заєць
Петро Петрович**
(нар. 1968? р.)

співак,
Народний артист України

*Соліст всесвітньо відомого
чоловічого вокального квартету «Гетьман»*

Біографія

Народився на Полтавщині.

Закінчив Національну музичну академію ім. П. І. Чайковського по класу вокалу (як тенор).

Свій творчий шлях розпочав у Ансамблі Збройних Сил України.

В 1991 році став працювати вокалістом у чоловічому вокальному квартеті, створеному при Ансамблі пісні і танцю Червонопрапорного Київського військового округу.

У 1992 році квартет отримав назву «Гетьман», а з 1996 року виступає як окремий музичний колектив.

Творча діяльність

Творчість співака невіддільна від квартету «Гетьман», в репертуарі якого арії з опер, камерні класичні твори, українські народні пісні, пісні народів світу, твори українських та зарубіжних авторів.

В піснях квартету "Гетьман" - світла душа і велике кохання, життя України та її доля, історія українців і наш сьогоднішній день.

Як соліст квартету є бажаним гостем у концертних залах та майданчиках України.

Брав участь в урядових концертах, державних культурних акціях міжнародного значення (Дні Культури України у Росії, Білорусі, Казахстані, Узбекистані, Болгарії, Португалії, новорічний Бал у Кайзерівському

Палаці Австрії, Королівський Фестиваль у Швеції, літературно-мистецький фестиваль „Кролевецькі рушники”).

З великим успіхом неодноразово виступав із гастрольними турами у США, Канаді, Франції, Німеччині, Австрії, Голландії, Швеції, Норвегії, Португалії, Росії, Білорусі.

Сьогодні пісні квартету звучать і для наших воїнів в зоні АТО.

Квартет «Гетьман» — частий учасник та гість теле- та радіопрограм.

У творчій спадщині колективу записи до фільмів, до музичного фонду радіо України, записи 4-х музичних альбомів.

Творча спадщина

Дискографія

Альбом «Чоловічий Вокальний Квартет Гетьман» (2000)

Альбом «Вишенька-черешенька» (2007)

Альбом "Отаман" (2010)

Альбом "Будьмо разом!" (2004)

Відео:

Квартет "Гетьман" *Nichka charivnycia*

Квартет "Гетьман" - На коня + Моя рідня + Наливай

Квартет "Гетьман" - Отаман

Квартет "Гетьман" - Вишенька-черешенька

Квартет "Гетьман" - Ты ждеш, Лизавета

Квартет "Гетьман" - Bessame Mucho

Виступ квартету "Гетьман" на Міжнародному фестивалі "Кролевецькі рушники"

Відзнаки та нагороди

Як член колективу квартету «Гетьман» за значний внесок у розвиток української музичної культури нагороджений урядовими та державними нагородами.

- Лауреат Міжнародної літературно-мистецької премії імені Григорія Сковороди;
- 2002 р. – Народний артист України.

Вебліографія

Вокальний квартет "Гетьман" [Електронний ресурс] // Укрінформ. – Відео. – Режим доступу: <https://www.youtube.com/watch?v=i24z1eNSSvY>, вільний (дата звернення: 27.07.2010). – Назва з екрану. – Мова укр.

Гетьман (квартет) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Електрон. текст. – Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B5%D1%82%D1%8C%D0%BC%D0%B0%D0%BD_\(%D0%BA%D0%B2%D0%B0%D1%80%D1%82%D0%B5%D1%82\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B5%D1%82%D1%8C%D0%BC%D0%B0%D0%BD_(%D0%BA%D0%B2%D0%B0%D1%80%D1%82%D0%B5%D1%82)), вільний (дата звернення: 11 червня 2018). – Назва з екрану. – Мова укр.

Квартет "Гетьман" [Електронний ресурс] // UMKA. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://umka.com/ukr/singer/hetman-quartet.html>, вільний (дата звернення: 1999-2019). – Назва з екрану. – Мова укр.

Коскін, Володимир. Квартет «Гетьман» співає для королів і президентів, але селяни в глибинці — найдорожчі слухачі [Електронний ресурс] // VOX.com.ua. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.vox.com.ua/data/2007/07/11/kvartet-getman-spivaye-dlya-korolev-i-prezydentiv-ale-selyany-v-glybyntsi-naidorozhchi-sluhachi.html>, вільний (дата звернення: 11.07.2007). – Назва з екрану. – Мова укр.

Київ
Олег Пилипович
(1947-2007 рр.)

український композитор,
заслужений діяч мистецтв України,
Народний артист України,
Член Національної спілки
композиторів України та її
Правління

Біографія

Народився 5 січня 1947 року у місті Львові в сім'ї військовослужбовця.

Закінчив Полтавську школу №10 та навчався в музичній школі по класу фортепіано.

У Полтавському музичному училищі займався на теоретичному факультеті. На другому курсі училища (почав писати невеликі п'єси для фортепіано та романси. Перші опуси не збереглися.

У Київській державній консерваторії ім. П. І. Чайковського навчався по класу композиції професора Мирослава Скорика.

Закінчивши навчання у консерваторії (1971), за розподілом потрапив в Уманське музичне училище, де викладав теоретичні дисципліни (1971-1972), диригував місцевим симфонічним оркестром.

Повернувшись до Києва, вступив до Спілки композиторів України, де був редактором відділу пропаганди (1972-1974).

Відслужив в армії. Після демобілізації викладав у Дитячій музичній школі Києва (1974-1976), працював референтом Спілки композиторів України, а також у

Музично-хоровому товаристві, був музичним редактором у видавництві «Музична Україна» (1977-1980).

З 1980 року — був на творчій роботі. Писав музику до фільмів.

Помер 26 грудня 2007 року, похований в Києві на Байковому кладовищі.

Творча діяльність

Творчості Киви особливо притаманна лірична образна сфера. Її можна охарактеризувати як органічний сплав об'єктивної, емоційно-відкритої, і суб'єктивної, психологічно-поглибленої лірики.

Творче становлення Олега Киви припадає на кінець 60-х - початок 70-х років минулого сторіччя.

У його перших фортепіанних і камерно-інструментальних творах вже відчувався індивідуальний почерк.

Написана у 1977 р., соната для фортепіано №2 (відома під назвою «Романтична музика») одразу ж стала візитною карткою молодого композитора.

Поява у тому ж році Першої камерної кантати на вірші Анни Новочадівської знаменувала певну творчу віху.

Олег Кива – автор вокально-симфонічних творів, камерних кантат, симфоній, ліричних поем для симфонічного оркестру, увертюр, камерно-інструментальних, хорових та вокальних творів, музики до театральних вистав.

Серед українських композиторів він займає перше місце за рейтингом зайнятості в кіномистецтві - ним написано музику до п'ятдесяти широко відомих художніх фільмів, серіалів, історично-документальних, хронікальних та мультиплікаційних кінострічок.

Твори

- 1966 – Три прелюдії для фортепіано;
1967 – Кантата пам'яті жертв Аушвіца для солістів. хору та оркестру;
1967 – Сюїта для 2-х флейт та фагота;
1967 – Сюїта для оркестру;
1968 – Варіації для фортепіано;
1968 – Рондо для альту та фортепіано;
1969 – Соната № 1 для фортепіано;
1970 – Кантата пам'яті В. Леніна;
1970 – Октет для дерев'яних духових;
1971 – Народна мелодія для оркестру;
1971 – Симфонія для оркестру;
1972 – Два романси на вірші Федеріко Гарсія Лорки для голосу і фортепіано;
1972 – Фантазія для фортепіано;
1975 – Два інтермецо для скрипки та фортепіано;
1975 – Соната для віолончелі та фортепіано;
1975 – Струнний квартет пам'яті Д. Шостаковича;
1975 – Український триптих для фортепіано;
1975-1976 – Музика для дітей на вірші А. Новочадовської для голосу і фортепіано;
1977 – Камерна кантата № 1 на вірші А. Новочадовської для голосу та камерного оркестру;
1977 – Лірична поема для симфонічного оркестру;
1977 – Соната № 2 для фортепіано;
1977 – Три балади на вірші А. Канакіса для голосу і фортепіано;
1979 – Дві концертні фути для фортепіано;
1979 – Жовтень на поезію О. Пушкіна (російською мовою) для голосу і фортепіано;
1981 – Камерна кантата № 2 на вірші Федеріко Гарсія Лорки для голосу та камерного оркестру;
1981 – Олеся: балет за однойменною повістю А. Купріна;
1982 – Дума про Полтаву для голосу оркестром;

- 1979-1982 – Елегія для фортепіано;
198 – Камерна кантата № 3 на вірші П. Тичини (українською мовою) для сопрано (народний голос) та камерного оркестру;
1982 – Три поеми на вірші П. Тичини (українською мовою) для баритона та камерного оркестру;
1982 – Увертюра для симфонічного оркестру;
1976-1983 – Ода землі на вірші М. Рильського (українською мовою) для голосу з оркестром;
1983 – Два романси на вірші О. Мандельштама та М. Заболоцького (російською мовою) для голосу та фортепіано;
1983 – Камерна кантата № 4 на вірші О. Мандельштама та М. Заболоцького (російською мовою) для голосу та камерного оркестру;
1983 – Концерт для фортепіано з оркестром;
1983 – Три хори на вірші О. Пушкіна (російською мовою);
1984 – Чотири хори на вірші М. Рильського (українською мовою);
1985 – Концерт на вірші Т. Шевченка (українською мовою);
1985 – П'ять хорів на вірші Б. Олійника (українською мовою);
1990 – Камерна симфонія на вірші Т. Шевченка (українською мовою) для голосу та камерного оркестру;
1995 – Камерна кантата № 5;
1997 – Камерна кантата № 6.

Композиторська фільмографія

Музика до кінофільмів:

- 1984 – «Вантаж без маркування»;
1985 – «Трійка»;
1986 – «На дворі XX століття»;
1986 – «Рік теляти»;
1988 – «Грішник»;

1990 – «Допінг для ангелів»;
1991 – «Афганець»;
1992 – «Козаки йдуть!»;
1992 – «Серця трьох»;
1993 – «Серця трьох-2»;
1994 – «Афганець-2»;
1994 – «Дорога на Січ»;
1995 – «Страчені світанки».

Музика до телевізійних фільмів:

1979 – «Мости дружби»;
1980 – «Довгі дні, короткі тижні»;
1981 – «Осіння дорога до мами»;
1981 – «Кларнети ніжності»;
1982 – «Ніжність до ревучого звіра»;
1983 – «Карусель»;
1985 – «Захисту не потребу»;
1989 – «Гори димлять»;
1990 – «Далі польот у стріли»;
1990 – «Штормове попередження»;
1998 – «Графиня де Монсоро»;
1998 – «Тупик».

Музика до кіносеріалів:

1997 – «Графиня де Монсоро»;
2002 – «Лялька»;
2004 – «Попіл Фенікса»;
2005 – «Мій особистий ворог»;
2006 – «Пороки і їхні шанувальники».

Музика до мультиплікаційних стрічок:

1988 – «Із життя олівців»;
1989 – «Старовинна балада»;
1990 – «Мотузочка»;
1994 – «Цап та баран»;

1996 – «Тополя»;

1997 – «Ходить гарбуз по городу».

Відзнаки та нагороди

1979 – лауреат Республіканської комсомольської премії ім. Миколи Островського;

1986 – заслужений діяч мистецтв України;

1991 – член Національної Спілки кінематографістів України;

2001 – Народний артист України;

2004 – премія ім. Миколи Лисенка.

Бібліографія

День смерті українського композитора Олега Ківи [Електронний ресурс] // Інформаційна агенція культурних індустрій ПРО. – Електрон. текст. – Режим доступу:

<http://i-pro.kiev.ua/content/den-smerti-ukrayinskogo-kompozitora-olega-kivi>, вільний (дата звернення: 2007-2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Ківа Олег Пилипович [Текст] : [біографічна довідка] // Енциклопедія Сучасної України. [У 30 т.]. Т. 12. Кал-Киї / гол. ред. І. М. Дзюба. – Київ : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2012. – С. 626-627.

Ківа Олег Пилипович [Текст] : [біографічна довідка] // Митці України : енциклопедичний довідник / упоряд.: М. Г. Лабінський, В. С. Мурза. – Київ, 1992. – С. 294.

Ківа Олег Пилипович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Електрон. текст. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D1%96%D0%B2%D0%B0_%D0%9E%D0%BB%D0%B5%D0%B3_%D0%9F%D0%B8%D0%BB%D0%B8%D0%BF%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 01.01.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Лисецький, С. О. Кива [Текст] // Українська музична література для 7 класу ДМШ / Степан Лисецький. – Київ : Музична Україна, 1993. – С. 86–92 : фот.

Луніна, Ганна. Живі квіти мелодій [Електронний ресурс] : [композитор Кива Олег Пилипович] // Київська камерата. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://kievkamerata.org/ukr/press-84>, вільний (дата звернення: 2007). – Назва з екрана. – Мова укр.

Луніна, Ганна. Живі квіти мелодій [Текст] : до 60-річчя від дня народження українського композитора Олега Киви // Літературна Україна. – 2007. – 22 берез. (№ 11). – С. 4.

Луніна, Ганна. Його музика сповнена любові [Текст] // Музика. – 2007. – № 1 (січ.-лют.). – С. 10–12.

Олег Пилипович Кива [Текст] // Сучасні композитори України : довідник / ред.-упоряд.: Олександр Перепелиця, Юрій Семенов. — Одеса : Асоціація Нова музика, 2002. – С. 47-48.

Сікорська, І. М. Кива Олег Пилипович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Енциклопедія сучасної України. – Електрон. текст. – Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=11885, вільний (дата звернення: 2012). – Назва з екрана. – Мова укр.

Красовський Іван
(Тодорук Іван Іванович)
(нар. 1968 р.)

композитор, співак,
соліст Академічного ансамблю пісні і
танцю Державної прикордонної
служби України. Заслужений артист
України

Біографія

Народився 15 лютого 1968 року у с. Рідківці, Новоселицького району, Чернівецької області у селянській сім'ї.

Його талант до співу помітили односельці ще в школі – у 12-річному віці він вже співав у сільському хорі.

Освіту здобував у Чернівецькому музичному училищі, де йому поталанило вчитися співати у прекрасного професіонала, педагога — Аделіни Іванівни Поги.

Після другого курсу музучилища Івана Тодорюка призвали до війська, і три роки він відслужив у місті Севастополі в ансамблі «Хвиля». Саме там він здобув навички концертної роботи.

Після служби на флоті працював у багатьох колективах і багато гастролював.

У концертних подорожах, під час спілкування з відомими артистами, співак набирався досвіду та майстерності.

Після багатьох років плідної праці в знаних музичних колективах Іван Красовський обрав Академічний ансамбль пісні і танцю Державної прикордонної служби України, солістом якого залишається дотепер.

Творча діяльність

На Буковині існує традиційно глибока і самобутня джаз-рокова школа. Тож свої музичні університети Іван проходив у музичних колективах «Жива вода», «Смеричка», «Червона Рута».

Величезний вплив на формування буковинського співака мали Ян Табачник, Софія Ротару, Василь Зинкевич, Дмитрій Гнатюк та інші митці української естради.

Ян Табачник не тільки створив псевдонім та імідж співака, а й допоміг визначитися у музичному світі, урізноманітнити музичну стилістику, повірити у свої творчі можливості.

Любов співака до мелодійних, задушевних романсів зробило його одним з найкращих виконавців ліричних творів на українській естраді.

Маючи красивий баритональний тенор, неодноразово брав участь у різних пісенних конкурсах і досягав перемог.

Окремою ознакою творчості співака є класичний репертуар, в якому чільне місце посідають кращі зразки зарубіжної класики та джазового мистецтва з репертуару Френка Синатри, Тома Джонса, Лючано Паворотти, а також пісні українських композиторів: Анатолія Кос-Анатольського, Олександра Білаша, Анатолія Карпенко на вірші відомих українських поетів М. Ткача, Г. Чубач, П. Білоуса, З. Кучерявої, М. Луківа.

Свою високу місію на сцені співак та композитор бачить у створенні духовної гармонії музики і слова.

Альбоми

2006 - «Захистимо Україну»;

2007 - «Разом з друзями»;

2010 - "День Ангела".

Відзнаки та нагороди

- 1993 - Лауреат Міжнародного фестивалю «Веселка» в Угорщині;
1994 - Лауреат Всеукраїнського конкурсу «Доля»;
2002 - Лауреат Всеукраїнського «Пісенного вернісажу»;
2002 - Заслужений артист України;
2003 - Володар гран-прі фестивалю сучасного романсу «Осіннє рандеву» у Миргороді;
2006 - Лауреат Всеукраїнського радіофестивалю «Прем'єра пісні 2005»;
2012 - Лауреат Міжнародного телерадіофестивалю «Прем'єра пісні 2011»

Вебліографія

Бакуменко, Олександр. Золотий Фонд нації 2010 – Іван Красовський [Електронний ресурс] // Українська конфедерація журналістів. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://who-is-who.ua/main/page/goldfond2009info/260/417>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Бакуменко, Олександр. Про заслуженого артиста України Івана Красовського [Електронний ресурс] / Український тижневик Міст // Meest-Online. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://meest-online.com/culture/pro-zasluzhenoho-artysta-ukrajiny-ivana-krasovskoho/>, вільний (дата звернення: 29 серпня 2013). – Назва з екрана. – Мова укр.

Демчук, Ірина. Інтерв'ю Івана Красовського у передачі "На відстані душі" [Електронний ресурс] // Youtube. – Відео. – Режим доступу: <https://www.youtube.com/watch?v=wxkvvj75ps4>, вільний (дата звернення: 28 грудня 2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Іван Красовський [Електронний ресурс] : передача «Особистості» / телеканал "Культура" // Youtube. – Відео. – Режим доступу: https://www.youtube.com/watch?v=1VuT_jAj5RE, вільний (дата звернення: 28 квітня 2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

Іван Красовський в телепрограмі "Авансцена" [Електронний ресурс] // Youtube. – Відео. – Режим доступу:

<https://www.youtube.com/watch?v=uOpLKyLuSEs&t=362s>, вільний (дата звернення: 7 березня 2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Концерт Заслуженого артиста України Івана Красовського [Електронний ресурс] : [до 35-річчя Ансамблю пісні і танцю Прикордонної служби України] // Youtube. – Відео. – Режим доступу: <https://www.youtube.com/watch?v=qZcob6Zcpc8>, вільний (дата звернення: 9 лютого 2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Музыка, Лилия. Иван Красовский: «За границей зрители часто плачут на моих концертах» [Електронний ресурс] : [інтерв'ю с певцом] // Факти. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://fakty.ua/216326-ivan-krasovskij-za-granicej-zriteli-chasto-plachut-na-moih-koncertah>, вільний (дата звернення: 5 травня 2016). – Назва з екрана. – Мова рос.

Хрещатик, 26. Іван Красовський (Ефір від 13 березня 2017 року) [Електронний ресурс] / Центральний Канал UA: Київ // Youtube. – Відео. – Режим доступу:

<https://www.youtube.com/watch?v=pSlJzQkh5Wl&t=2263s>, вільний (дата звернення: 14 березня 2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Кузик
Валентина Володимирівна
(нар. 1944 р.)

музикознавець,
культурно-громадський діяч,
кандидат мистецтвознавства,
член Національної спілки
композиторів України,
лауреат премії імені Миколи Лисенка

Біографія

Народилася 2 січня 1944 року в селі Чаплина Херсонської області.

Навчалась у школі в м. Каховка.

У 1962 році закінчила Херсонське музичне училище, у 1967 році - Київську консерваторію.

Як піаністка-концертмейстер та викладач теоретичних дисциплін працювала у різних учбових закладах:

1959-1962 – Херсонському музичному училищі,

1964-1967 – Київському педагогічному інституті,

1967-1969 – учбовій студії при Державному Українському народному хорі ім. Григорія Верьовки.

З 1969 року – молодший науковий співробітник, з 2000 року – провідний науковий співробітник Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Рильського НАНУ України.

Кандидат мистецтвознавства (1982), отримала диплом доктора філософії мистецтв (2005).

З 1978 року – член Національної спілки композиторів України (НСКУ),

з 1991 року – член правління Київської та національної організації НСКУ,

у 1995-1999 роках – заступник голови Київської організації НСКУ.

Творча діяльність

Валентина Кузик є автором біля 20 окремих праць, присвячених розвитку музичної культури.

Серед них – «П. Майборода. Творчий портрет» (4 видання, перше – 1978);

«Українська лірична пісня» (1980);

«Л. Н. Ревуцький. Статті. Воспоминания» (1989);

«Пісні Великої Вітчизняної війни» (2 випуски – 1986, 1989) та ін.

Понад 50 ґрунтовних статей у книжках та наукових збірках, більше 200 статей у журналах та газетах України й зарубіжжя.

У центрі її уваги такі постаті української культури, як фольклористи М. Закревський та К. Квітка, композитори М. Лисенко, Б. Лятошинський, М. Скорульський, а творчість велетів української культури ХХ ст. братів Ревуцьких – композитора Левка Миколайовича та мистецтвознавця й фольклориста Дмитра Миколайовича - стала головною темою її роботи останнього десятиліття.

Вивчення матеріалів архіву Ревуцьких привели до ряду сенсаційних відкриттів, зокрема, що їх родовід пов'язаний з домом гетьмана Богдана Хмельницького, а також до розкриття трагічної історії козацької святині – чудотворної ікони Іржавської Богоматері, оспіваної Т. Г. Шевченком.

Валентина Кузик започаткувала новий історико-генеалогічний напрямок досліджень в українському

музикознавстві, а також постійно веде активну просвітницьку діяльність:

1990 – започаткувала цикл з 9 концертів «Музична просвіта», у якому були виконані показові твори української музики;

1991 – ініціювала всеукраїнську програму «Музичний меморіал» і почала розробляти матеріали з архіву колишнього КДБ, розшукуючи дані про репресованих діячів української музики. Так виник цілий цикл статей, радіопередач, концертних програм, у яких вперше прилюдно було повернено не тільки добре ім'я репресованим митцям, але й повернуто звучання їх доробку.

Після десятиліть загального мовчання висвітлила постаті знищених тоталітарною системою Д. Ревуцького, В. Верховинця, В. Польового, К. Реґаме та ін.

1992 – співпраця з Національним телебаченням України, підготовка циклу симфонічної музики українських композиторів минулого.

1998 – створення грона однодумців «Музикія», з якими (як автор сценарію і ведуча) зняла освітньо-документальні фільми «Ревуцькі», «Симфонічна і камерна музика», «Микола Леонтович».

2001 – заснувала міжнародний конкурс юних музикантів «Віват, музика!» у м. Нова Каховка та залишається постійним членом його журі.

"Співоча Родина" – різдвяні зустрічі
«У промінні Віфлеємської зірки»,
12-та зустріч (25.01.2017)

З 2005 року веде щорічні різдвяні концерти «У промінні Віфлеємської зірки», інші концертні програми у Національній філармонії України, у великому залі Національної музичної академії України імені П. Чайковського.

Багато виступає як лектор-просвітител ь у різних містах України, співпрацює з рядом молодих українських виконавців, пропагуючи творчість композиторів – членів НСКУ.

Автор книг про українську ліричну пісню, про Музичне товариство імені Миколи Леонтовича.

Біограф відомого українського музикознавця, фольклориста і музичного діяча Дмитра Ревуцького, публікатор його праць.

Відзнаки та нагороди

2002 – Лауреат премії ім. М. Лисенка;

2008 – Орден св. Варвари.

Бібліографія

Кузик, В. З історії утворення музичного товариства імені М. Д. Леонтовича [Текст] // Український музичний архів : документи і матеріали з історії української музичної культури. Вип. 2. – Київ : Центрмузінформ, 1999. – С. 6-39 : іл., фот.

Кузик, В. Лев Миколайович Ревуцький [Текст] : монографія / В. В. Кузик. – 2-е вид., переробл., доп. – Київ ; Ніжин : ПП Лисенко М. М., 2011. – 79 с.

Кузик, В. Митець і система [Текст] : [український композитор Польовий Валерій Петрович] // Музика. – 2007. – № 5 (верес.-жовт.). – С. 24-26.

Кузик, В. Невідоме про митця [Текст] : до 90-річчя Платона Майбороди // Музика. – 2008. – № 6 (листоп.-груд.). – С. 23-24.

Кузик, В. Невідомий Левко Ревуцький [Текст] : [український композитор, педагог, музичний і громадський діяч, брат Дмитра Ревуцького, дядько Валер'яна Ревуцького, племінник Олексі та Миколи Стороженків] // Українська культура. – 2010. – № 5/8. – С. 40-55 : фото.

Кузик, В. В. Пантелеймон Майборода [Текст] / В. Кузик. – Київ : Муз. Україна, 1987. – 46 с.

Кузик, В. Повернення через роки [Текст] : [рукопису Другого концерту для фортепіано з оркестром Л. Ревуцького] // Музика. – 2011. – № 1/2. – С. 16-19 : фот.

Кузик, В. Універсальні коди "Щедрика" в опрацюванні М. Леонтовича [Текст] : спроба полівекторного аналізу // Слово просвіти. – 2016. – 29–31 груд. (№ 52). – С. 8–9 : фот.

Кузик, В. Якщо твій тато... класик [Текст] : деякі маловідомі епізоди про Левка Ревуцького, які залишив син композитор Євген // День. – 2014. – 25–26 квіт. (№ 75/76). – С. 22 : фот.

Як упорядник

Пам'ятні записки. Розмови з учителем [Текст] / Анатолій Коломієць ; [ред., упоряд., вступ. ст., комент. В. В. Кузик] ; НАН України, Ін-т мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського, Нац.

спілка композиторів України. – Київ : Сталь, 2015. – 151 с. : фот.

Студії мистецтвознавчі. Число 1(61). Театр. Музика. Кіно / [гол. ред. Г. Скрипник, *упоряд. і наук. ред. В. Кузик, О. Щербак*] ; Національна академія наук України ; Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського. – Київ : Вид-во ІМФЕ, 2018. – 120 с.

Українські думи та пісні історичні [Текст] / Д. М. Ревуцький ; *авт. вступ. ст. В. Кузик.* - Репр. вид. 1919 р. – [Київ] : Видавничий центр "Асоціації етнологів" при Інституті мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України, Б. р... - 370 с.: іл. - Бібліогр.: с. 328-354.

Кузик Валентина Володимирівна [Електронний ресурс] : [життєвий та творчий шлях] // Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Рильського НАНУ України. – Електрон. текст. – Режим доступу:

http://www.etnolog.org.ua/index.php?option=com_content&task=view&id=133&Itemid=74, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Яненко У. М. Ку́зик Валентина Володимирівна [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Енциклопедія сучасної України. - Електрон. текст. – Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=918, вільний (дата звернення: 2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Мрежук Павло

(нар. 1969 р.)

український композитор,
музикант, поет та співак,
заслужений артист України

Біографія

Народився 22 листопада 1969 року у с. Махнівка, Козятинського району Вінницької обл.

Закінчив Тульчинське училище культури.

З дитинства був закоханий у музику і поезію.

Як співак формувався під впливом пісенної творчості Тото Кутуньо, Альбано і Роміни Пауер та інших італійських майстрів естради.

До роботи з гуртом «Древляни», що діяв при Житомирській філармонії, три роки працював солістом Управління внутрішніх справ.

Творча діяльність

Активно співпрацюючи з поетом Вадимом Крищенком, разом написали чимало пісень, але найвідомішою стала пісня «Я – України син».

Павло Мережук був учасником багатьох міжнародних музикальних конкурсів та фестивалів.

Щороку відкриває державні концерти до Дня Незалежності України, до Дня Конституції та інші.

Активно працює з українськими музикантами, композиторами і поетами, має свою студію звукозапису.

Відзнаки та нагороди

1998 – лауреат міжнародного конкурсу молодих виконавців сучасної української естрадної пісні імені Володимира Івасюка;

1998 – Гран-прі Президента України всеукраїнського конкурсу сучасної естрадної пісні «Пісенний вернісаж-98»;

1998 – Лауреат Всеукраїнського конкурсу «На хвилях Світязя»;

1999 – дипломант міжнародного фестивалю «Слов'янський базар» у Вітебську.

Вебліографія

Альбом «Запрошую на свято» – Павло Мрежук [Електронний ресурс] : пісні альбому // Українські пісні. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.pisni.org.ua/albums/210.html>, вільний (дата звернення 02.12.2008). – Назва з екрана. – Мова укр.

Альбом «Криниця любові» – Павло Мрежук, Леонід Сандуленко [Електронний ресурс] : пісні альбому // Українські пісні. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.pisni.org.ua/albums/716.html>, вільний (дата звернення 25.03.2011). – Назва з екрана. – Мова укр.

Альбом «Я України син» – Павло Мрежук [Електронний ресурс] : пісні альбому // Українські пісні. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.pisni.org.ua/albums/260.html>, вільний (дата звернення 20.01.2009). – Назва з екрана. – Мова укр.

ЖОДТРК. Програма «Вечірні зустрічі». Павло Мрежук [Електронний ресурс] // YouTube. – Відео. – Режим доступу: https://www.youtube.com/watch?v=V_2mjpMAdgc, вільний (дата звернення: 27.09.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Крищенко, В. «Відцвітають бузки» [Текст] : пісня // Пісні. – Київ : Інсайт-плюс, 2008. – С. 75.

Крищенко, В. Д. Усі ми прагнемо любові: пісні [Текст]. – Київ : Віра ІНСАЙТ, 2003.

Мрежук Павло – mp3, пісні [Електронний ресурс] // Gettune: [пісні онлайн]. – Режим доступу: <http://pesni.gomuz.eu/%D0%BC%D1%80%D0%B5%D0%B6%D1%83%D0%BA-%D0%BF%D0%B0%D0%B2%D0%BB%D0%BE/>, вільний (дата звернення: 2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Мрежук Павло Павлович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Електрон. текст. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D1%80%D0%B5%D0%B6%D1%83%D0%BA_%D0%9F%D0%B0%D0%B2%D0%BB%D0%BE_%D0%9F%D0%B0%D0%B2%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 04.08.2018). – Назва з екрана. – Мова укр.

Павло Мрежук [Електронний ресурс] // Українські пісні. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.pisni.org.ua/persons/267.html>, вільний (дата звернення: 03.12.2008). – Назва з екрана. – Мова укр.

[Павло Мрежук в ютубе] [Електронний ресурс] : // YouTube – Відео. – Режим доступу: https://www.youtube.com/results?search_query=%D0%BC%D1%80%D0%B5%D0%B6%D1%83%D0%BA+%D0%BF%D0%B0%D0%B2%D0%BB%D0%BE, вільний (дата звернення: 19.06.2018). – Назва з екрана. – Мова укр.

Павло Павлович Мрежук [Електронний ресурс] // Ruvideos.org. – Відео. – Режим доступу: <https://ruvideos.org/c/UCmNmBXSwPl-iuKgRjvD6GNw>, вільний (дата звернення: 2008–2018). – Назва з екрана. – Мова укр.

Чембержі
Михайло Іванович
(1944–2018 рр.)

український композитор, педагог,
учений, громадський діяч.

Заслужений діяч мистецтв України.
Народний артист України.

Академік Національної Академії
мистецтв України,
член-кореспондент Національної
Академії педагогічних наук України,
член Національної спілки композиторів України,
член Національної спілки театральних діячів України,
член Національної комісії у справах ЮНЕСКО.

Біографія

Народився 15 липня 1944 році в місті Ізмаїл Одеської області.

У 1967 році закінчив Одеське державне музичне училище, розпочав педагогічну діяльність у ДМШ м. Ізмаїла та Ізмаїльському державному педагогічному інституті.

1975-1982 — викладач Інституту підвищення кваліфікації працівників культури Міністерства культури УРСР, заступник директора Київської дитячої музичної школи № 28, директор ДМШ № 32.

1982-1989 — директор Київської ДМШ № 5 ім. Л. М. Ревуцького.

У 1988 році закінчив Донецьку державну консерваторію.

1989-1994 — перший заступник начальника Головного управління культури м. Києва, голова Комітету мистецтв м. Києва.

З 1994 року — засновник і перший ректор Київської дитячої академії мистецтв.

1997-2001 — член-кореспондент Національної Академії мистецтв України.

2012-2018 — академік-секретар відділення музичного мистецтва НАМ України.

Раптово помер в ніч на 5 березня 2018 року. Похований на Байковому кладовищі.

Творча діяльність

Спектр його жанрових зацікавлень охоплює хорові та інструментальні концерти (для баяна, для клавесина), а також численні пісні і фортепіанні твори.

Особливо композитор схилявся до театральної музики, яка, за його словами, має *«простір для створення музичної драматургії»*.

Окрім написання музики до вистав залучився до заснування театральної премії «Київська пектораль».

Композитор сам був двічі нагороджений цією премією (як автор музики до вистав «Дама-примара» та «Емма»).

Заснувавши понад двадцять років тому Київську дитячу Академію мистецтв, він все останнє життя був її ректором і ідейним натхненником.

Учні навчального закладу нового формату, вже більше двох десятиліть упевнено заявляють про себе на українських і міжнародних конкурсах.

Михайло Чембержі постійно наголошував, що для нього педагогічна галузь та діяльність мистецька то є крила одного птаха.

З особливою любов'ю Михайло Іванович ставився до своїх фортепіанних та вокально-хорових дитячих

циклів («Музичні картинки», «Мрії веселкові», «Ранкові промені», «Світ довкола» та ін.). Вони написані спеціально для залучення дітей до творчого процесу та, навіть, до співавторства.

З одного боку, цикли нагадують традиційну нотну збірку, а з іншого – робочий зошит, де можна писати власні слова до музики або малювати малюнки, що виникли в уяві від прослуховування тієї чи іншої п'єси.

Свої ідеї з приводу вдосконалення навчального процесу Михайло Чембержі не тільки реалізовував на практиці, а й теоретично осмислював: брав участь в наукових конференціях, присвячених музично-педагогічним проблемам.

Твори

У творчому доробку композитора: дві симфонії (1980, 1987),

– концерт для баяна і симфонічного оркестру (1980), – опери «Синій птах» (1984), «Різдвяна колискова» (2001), – хорові концерти (1991, 1992),

– балети «Принцеса на горошині» (1992), «Пролісок» (1996), «Данієла» (2006),

– сюїта для камерного оркестру (1999),

– Canzona для камерного оркестру (2000),

– Bonus sermo для фортепіано та струнного оркестру (2000);

– симфонічна сюїта «Передчуття весни» (2001),

– оркестрові мініатюри «Київ травневий» (2001),

– музика до ліричної драми І. Франка «Зів'яле листя» (2006),

– музика до «Кобзаря» Т. Шевченка («Монолог самоти», 2008),

– Концерт для клавесина з оркестром (2009).

Провідним жанром творчості М. Чембержі останніх років була *музика*:

до театральних вистав: «Мадам Боварі», «Маленька принцеса», «Дама-примара», «Випромінювання батьківства», «Новорічні пригоди», «Різдвяні візерунки», «Уявно хворий», «Гра на клавесині»

до кінофільмів: «Богдан Хмельницький», «Ностальгія тощо),

збірка солоспівів (сольфеджіо): «Моя абетка» (2002),

цикли п'єс: «Музичні картинки», «Мрії веселкові», «Ранкові промені»).

Автор книг: «Наближення до високих істин», «Ранкові роздуми про вічне».

Відзнаки та нагороди

1996, 2006 – Лауреат Премії СТД «Київська пектораль»;

1997 – Народний артист України;

2000 – Лауреат премії СТД «Тріумф»;

2006 – Лауреат міжнародної премії ім. Лео Вітошинського;

2011 – Лауреат мистецької премії «Київ» ім. Артема Веделя;

1997 – Член-кореспондент Академії педагогічних наук України;

1997-2001 – Член-кореспондент АМУ;

2009 – Член Національної комісії у справах ЮНЕСКО;

Член Національної спілки композиторів України

Член Національної спілки театральних діячів України, професор кафедри композиції Національної музичної академії України ім. П. І. Чайковського.

Нагороджений:

1982 – орденом «Знак Пошани»;

1999 – почесним знаком «Відмінник освіти України»;

2004 – орденом «За заслуги» III ступеня;

2004 – Золотою медаллю АМУ;
 2009 – медаллю АПН України «К. Д. Ушинський»;
 2014 – медаллю АПН України «Г. С. Сковорода»;
 2014 – почесним званням Всесвітньої федерації миру
 «Посол Миру».

Бібліографія

Чембержі, М. Дива пухнастої зими [Текст] : [колядки, щедрівки, сценарії вертепів] : навч.-метод. посіб. / Михайло Чембержі, Оксана Ваврик ; Академія мистецтв України ; Київська дитяча Академія мистецтв. – Тернопіль : Навчальна книга ; Богдан, 2009. – 87 с. : іл., нот.

Чембержі, М. Казка для всіх [Текст] : [інтерв'ю] / Михайло Чембержі ; записала Олена Зінич // Музика. – 2007. – № 2. – С. 20–22 : фот.

Чембержі, М. Наближення до високих істин... [Текст] : статті та інтерв'ю / Михайло Чембержі ; [вступ. сл. В. Бітаєва ; упоряд. М. Ржевської]. – Київ : Міленіум, 2004. – 329 с. : іл.

Чембержі, М. Передчуття весни [Текст] : сюїта для симфонічного оркестру у десяти частинах : партитура = Presentiment of Spring. – Київ : Мета-Арт, 2001. – 62 с. : іл. нот.

Чембержі, М. Ранкові роздуми про вічне [Текст] : [монографія]. – Київ : Автограф, 2010. – 160 с. : іл.

Чембержі Михайло Іванович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Національна академія мистецтв України. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://academia.gov.ua/sites/Chemberzhi/Chemberzhi.htm>, вільний (дата звернення: 2010-2018). – Назва з екрана. – Мова укр.

Чембержі Михайло Іванович [Електронний ресурс] // Вікіпедія: Вільна енциклопедія. – Електрон. текст. – Режим доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A7%D0%B5%D0%BC%D0%B1%D0%B5%D1%80%D0%B6%D1%96_%D0%9C%D0%B8%D1%85%D0%B0%D0%B9%D0%BB%D0%BE_%D0%86%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 13.03.2018). – Назва з екрана. – Мова укр.

Чембержі Михайло Іванович [Електронний ресурс] // Національна спілка композиторів України. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://composersukraine.org/index.php?id=705>, вільний (дата звернення: 2018). – Назва з екрана. – Мова укр.

